

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்

முருகபூபதி

Baaivin
Hooivin doon Baaivin
Viduon vini
vividuon vini
Baaivin
Baaivin

நஞ்சில் நிலைத்த நஞ்சங்கள்

(கட்டுரைகள்)

முருகபூபதி

தமிழ்நாடு விற்பனை உரிமை
கண்மணி கிரியேட்டிவ் வேவ்ஸ்
92, டி.எஸ்.வி. கோயில் தெரு
மயிலாப்பூர்
சென்னை - 600 004

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்

லல. முருகபூபதி ①

முதல் பதிப்பு - ஜூன், 1995.

வெளியீடு - தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்

தமிழ்க்குரல் வெளியீடு - 4

NENJIL NILAITHTHA NENJANKAL

L. MURUGAPOOPATHY

FIRST EDITION - June, 1995.

PUBLISHED BY - TAMILKKURAL PATHIPPAKAM

இலங்கையில் விற்பனை உரிமை :

சௌதா பதிப்பகம்

288, பிரதான வீதி

மாத்தளை.

விலை : தமிழகம் 30. 00 ரூபாய்

ஆஸ்திரேலியா 7.50 டொலர்

தயாரிப்பு : வே. கருணாநிதி

அச்சுக்கம் அமைப்பும்:

இளவழகன் பதிப்பகம்

4, திரண்டாவது தெரு, ஆண்டவர் நகர்,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 600 024.

தொலைபேசி : 8266637

எம்மோடு வாழ்ந்து
நினைவுகளை
நிரந்தரமாக்கிவிட்டு
மறைந்த
இலக்கிய எந்துசங்களுக்கு
இந்தால்
சமர்ப்பணம்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. சுமையின் பங்காளிகள்
-சிறுகதைகள் (இலங்கை சாகித்ய பரிசு பெற்றது)
2. சமாந்தரங்கள்
-சிறுகதைகள்
3. சமதர்ம பூங்காவில்
-பயண இலக்கியம்

தமிழ்க்குரல் பதிப்பக வெளியீடுகள்:

மாத்தளை சோழ எழுதிய,

1. அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள்
- நாவல், (இலங்கை சாகித்ய பரிசு பெற்றது)
2. அவர்களின் தேசம்
- சிறுகதைகள்
3. எல்லை தாண்டா அகதுகிள்
- நாவல்
4. மலேசிய - தமிழ் உலகச் சிறுகதைகள்
- தொகுப்பு: மாத்தளைசோழ

இலக்கின் பார்வையில்.....

.....முருகட்டுபதி இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஜீவமுச்சு, அதன் கொழும்புக் கிளையின் செயலாளராகவும் திரு.மு.எ.ச.செயலாவை உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டவர். இளந்தலை முறை படைப்பாளிகளுள் முதன்மையானவர். தன் சிந்தனை, செயல், வாழ்வு முழுவதையும் இலக்கியத்திற்கும், இலக்கிய இயக்கத்திற்கும் தமிழுக்கும் மக்களுக்கும் சார்வார்ப்பணம் செய்தவர்.

-பிரேம்ஜி ஞானசுந்தரன் - கொழும்பு

"நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்களை" - தொடர்ந்து படித்தேன். அதில் காவலூர் ஜெகநாதனைப் பற்றிய விபரங்கள் நெஞ்சைத் திகைக்க வைத்தது.....

- செல்வ மதீந்திரன் - சுவீட்சர்லாந்து

நான் அறிந்திராத சில மூத்த தலைமுறை படைப்பாளிகளை நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் தொடரில் தான் படித்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.

- அன்றன் யூட் - ஜூர்மனி

உக்ரேயன் இலக்கிய மேதை "தராஸ்செவ்சென்கோ"வை நான் மீண்டும் நினைக்கத் தூண்டும் விதமாக சோவியத் எழுத்தாளர் விதாவி பூர்ணிகாவடன் அறிமுகம் ஏற்படுத்திக்கொடுத்த நிகழ்வை "தராஸ்செப்சென்கோ கவிதை" நூவின் அறிமுகவரையில் எழுத விருக்கின்றேன். எங்கள் இலக்கிய நட்புறவு என்றென்றாலும் நீட்டித்து நிலைக்கும்.

- கே. கணேஸ் - தலாத்து ஒயா

"எங்கள் தேசம்" சிறுகதை படித்தேன். கருவும் அலைப்பும் சொல்லிய விதமும் மிகவும் நன்றாக இருந்தது. நானும் எனது மனைவியும் மீண்டும் படித்து எமக்குள் பேசிக்கொண்டோம். கலைஞர்களுக்கேயரிய வகையில் உங்கள் மீது எனக்குப் பொறாமை கூட ஏற்பட்டது. அவ்வளவுக்கு என்னை அந்தக்கதை ஈர்த்து விட்டது. அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, பலநாட்டு வாசகர் களாலும் படிக்கப்பட வேண்டும். மொழிபெயர்க்க நான் முயற்சி செய்யடிமா...?"

- "நிலக்கிளி" அ. பாலமணோகரன்
டென்மார்க்

"நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" - பேணையால் எழுதப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. உங்கள் இதயம் தான் எழுதியிருக்கிறது.

- ராஜ. ஸ்ரீகாந்தன் - கொழும்பு

தாய் நாட்டிற்கு வெளியே சென்று வாழும் எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் இலக்கியத் தொடர்புகளிலிருந்து விடுபட இயலாது தவிக்கும் இலக்கிய நெஞ்சமாக உங்களை இனம் கான்கின்றேன். முற்றிலும் புதிய உலகம், புதிய நட்புகள், புதிய தொடர்புகள், புதிய அனுபவங்கள் அனைத்தும் உங்கள் இலக்கியங்களில் பதிவாக வேண்டும்.

- தென்னியான் - வல்வெட்டித்துறை

"மல்லிகை"யில்தான் முதல் சிறுகதை - "மல்லிகைப்பந்த"வின் கீழ் யாழ்ப்பாணத்தில் முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதும் முருகழுபத்தியின் சிறுகதைத் தொகுதிதான், அவஸ்திரோவியாவுக்கு சென்ற பின்பு எழுதியவற்றையும் படித்தேன், மனசைத் தொட்டன.

நிலக்கிளி
- பெடாயினிக் - யாழ்ப்பாணம்

.....இத்தனை பொது வேலைகளுக்கும் மத்தியில் எப்படித்தான் ஞாபக சத்தியுடன் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ... வியப்பாகத்தானிருக்கிறது.

- தேவா - காலஸ்ரு - ஜேர்மனி

எமக்கு இங்கு நேரம் பஞ்சம். அப்படியிருக்க இயந்திரமயமான ஒரு நாட்டில் எப்படித்தான் அயராமல் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறீர்களோ.....வாழ்த்துக்கள், பாரட்டுக்கள்.

- செ.யோகராசா - மட்டக்களப்பு

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நிலைத்துவிட்ட படைப்பாளிகளில் பலர் இன்று உயிருடன் இல்லை. ஆனால் அவர்களின் படைப்புகள் அவர்களை வாழ்வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஈழத்து இலக்கியம் இன்று பல்வேறு பரிணாமங்களில் வளர்ச்சி பெற்று வருவதையே காண்கிறோம். அவற்றிலும் ஈழத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து உலகெங்கும் சிதறுண்டு வாழும் தமிழர்கள் புதிதாகத் தோற்றுவித்துள்ள “புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்”, தமிழ் இலக்கிய உலகில் தனிச்சிறப்புப் பெற்று வருவதைக் காணமுடிகிறது.

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் தாம் வாழும் நாடுகளில் கிடைக்கின்ற பல்வேறு பன்மொழி இலக்கியங்களையும் உள்வாங்கி இருப்பதையும் அவர்களின் படைப்புகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. அது மட்டுமின்றி, புலம் பெயர்ந்த இலக்கியவாதிகளிடையே ஒருவகை மாற்றத்தையும் காணமுடிகிறது.

நமது தமிழ் மக்களிடையே எப்போதுமே ஒருவரது திறமையை மற்றவர் மதிக்கின்ற தன்மை அதிகளவில் இருந்ததில்லை. ஒரு எழுத்தாளனின் திறமையை இன்னுமொரு எழுத்தாளன் ஒப்புக் கொண்டதையும் ஈழத்தில் காண்பதற்கிறது. இத்தகைய எழுத்தாளர்களிடையே வித்தியாசமாய் நிமிஸ்ந்து நிற்பவர் நண்பர் முருகழுபதி.

தான் சந்தித்த - பழகிய இலக்கிய நண்பர்களை இன்றைய சந்ததிக்கு இனம் காட்டும் வகையில், "ஸமநாடு" பத்திரிகையில் தொடராக அவர் எழுதிய "நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" கட்டுரைத் தொடர் அவரது திறந்த இலக்கிய நோக்குக்கு ஒரு சான்று. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறுகளை எழுதியவர்களும் இலக்கியத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டவர்களும் நமது விருப்பு வெறுப்புகளை வெளிப்படுத்தியதையே ஈழத்து இலக்கிய உலகில் இதுவரை காணமுடிந்தது. அத்தகைய இலக்கியவாதிகளில் முருகட்டுப்பதி முழுமையாக வித்தியாசமானவர்.

ஏனெனில்,
அவர்
மனப்பூர்வமாக
மக்களை நேசிக்கும்,
பேச்சில் மட்டுமன்றி
செயலிலும் காட்டும்
இரு
மக்கள் எழுத்தாளன்.

- எஸ். எஸ். குகநாதன்
ஆசிரியர்
"பார்ஸ் ஸமநாடு" - பிரான்ஸ்

பதிப்புரை

"வீரகேசரி"யில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் மூலம் எனக்கு அறிமுகமானவர் எழுத்தாளர் முருகபூபதி. பின்னர் வீரகேசரியில் பணிபுரிந்தபோது கூட எனக்கு அவர் ஒரு பத்திரிகையாளராகத்தான் அறிமுகமானார். ஆனால் அவர் ஒரு நண்பராக பரிணமித்தது ஆஸ்திரேவியாவில்... 1986ம் ஆண்டு நான் ஆஸ்திரேவியாவிற்குச் சென்றேன். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஒரு நாள் தொலைபேசியில் முருகபூபதி பேசினார். எனக்கு ஒரு சந்தேகம், எங்கிருந்து பேசகிறார்? அந்தப் புதிரின் முடிச்சை அவரே அவிழ்த்தார். "மெல்போர்"னில் இருந்து பேசகிறேன் என்றார் அவர். அப்படியானால் முருகபூபதி மெல்போர்ன் வந்துவிட்டார். எனக்கு சிறிது கவலை... "சிட்னி" நகருக்கு அவர் வந்திருக்கலாமே!

நான் சிட்னியில் இருந்தேன். சில காலம் செல்ல முருகபூபதி மெல்போர்னில் இருப்பது சரியென்று நினைத்தேன். அதற்குக் காரணம் மெல்போர்னில் இருந்து அவர் எழுப்பிய இலக்கியக் குரல்தான். நானும் அவரும் ஒரே நகருக்குள் இருந்தால் ஒரு இலக்கியக்குரல் தானே வரும்? ஆனால் இப்போது அவர் மெல்போர்னில் இருப்பதால் அங்கிருந்தும் இலக்கியக்குரல் வருகிறது அல்லவா?

முருகபூபதி பத்திரிகைத் துறையில் பணி புரிந்தமையால் வேகமாக எழுத முடிகின்றது. ஆனால் நான் ஒரு சுதந்திர பத்திரிகையாளன் என்ற முறையில் எழுத முடிந்தது. ஆனால் ஆஸ்திரேவியாவிற்கு வந்த நான், எழுதாமல் இருந்தேன். ஒரு மௌனம்.... என்னை எழுதத் துண்டியவர் முருகபூபதி. இவர் வீரகேசரி பத்திரிகையில் பணி புரிந்ததால் பல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள் யாவரையும் சந்திக்கிற வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. பத்திரிகைத்துறையில் இருக்கிற

எத்தனையோ பேருக்கு இது போன்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கத்தான் கெய்கிறது. ஆனால் அந்த நினைவுகள் எழுத்துக்களாக வரவேயில்லை. மாறாக முருகடூபதி பத்திரிகையாளாக மட்டுமல்ல ஒரு மக்கள் எழுத்தாளனாக இருந்தமையால் அவரின் நினைவுகள் சில இங்கே எழுத்தாக வந்துள்ளன.

"நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" என்ற இந்நாவில் 12 பேரின் நினைவுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இவர்கள் யாரும் இன்று உயிரோடு இல்லை. இந்த பண்ணிரெண்டு பேரில் எனக்குச் சிலரோடு பரிச்சயமும் அறிமுகமும் உண்டு. ஆனால் அந்தச் சிலரிடம் கூட நான் அறியாத - எனக்குத் தெரியாத அனுபவங்களை முருகடூபதி சொல்கிறார். அதுதான் ஒரு எழுத்தாளனின் அவசியமான பணியாகும். அதனை முருகடூபதி வெற்றிகரமாகச் செய்துள்ளார். அவரின் இந்நால் இலங்கை எழுத்துலகில் ஒரு புதிய தேடலைக் கொடுக்கும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு.

இதுபோன்ற பல படைப்புகளை நண்பர் முருகடூபதி யிடம் இருந்து எதிர்பார்ப்பதோடு அவரின் இந்த முயற்சிக்கு வாழ்த்துக் களையும் தெரிவிக்கின்றேன். "நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" என்ற இந்நால் எமது "தமிழ்க்குரல்" பதிப்பகத்தின் நாலாவது வெளியீடாக வருகின்றது. இந்நாலை எழுதிய முருகடூபதி முற்போக்குச் சிந்தனையடைய சிறந்த எழுத்தாளர். ஏற்கனவே சிறுகதைத் தொகுதிக்காக இலங்கை "சாகித்திய பரிசு" பெற்றவர். இவரின் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்பும், ஒரு பயணக்கதையும் நாலாக வந்துள்ளது. முதல் தடவையாக இவர் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு இப்போது "நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்" என்ற தலைப்பில் வருகின்றது. நல்ல நால்களை ஆதரிக்கும் தமிழ் வாசகர்கள் இந்நாலையும் ஆதரிக்குமாறு வேண்டுகின்றோம். இந்நாவின் தமிழ்நாடு விற்பனை உரிமையை ஏற்ற சென்னை "கண்மணி கிரியேட்டிங் வேவல்" நிறுவனத்தாருக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

மாத்தளைசோழ

முன்னுரை

ஒருநாள் எனக்கும் மரணபயம் வந்தது. நாற்பது வயதுக்கு மேல் இந்த "பயம்" வருமென்பார்கள். அவஸ்திரேவியா "றோயல் மெல்பன்" மருத்துவமனையில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டு தீவிர பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட போது மரணபயம் என்னைத் தழுவியது.

எனினும் மனதில் இனம்புரியாத மகிழ்ச்சி.

உயிர் துறந்தால் மேலே போகலாம். (அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்) அங்கே, எனக்கு முன்பே போய்விட்டவர்களை சந்திக்கலாம் என்றாரு நப்பாசை. இப்படியும் விசித்திரமான நினைப்பு.

இலக்கியவாதியாகப் பேணையைத் தொட ஆரம்பித்த காலம் முதல் என்னால் நேசிக்கப்பட்ட பல படைப்பாளிகளில் சிலர் தற்போது எழுதன் இல்லை. எனினும் அவர்களின் நினைவுகள் இன்றும் என்னுடன் வாழ்கின்றன.

அவர்களின் மறைவின்போது நான் கூறுதலை அதிர்ச்சியும் வேதனையும் நெஞ்சமதில் படிந்து கொண்டிருப்பதன் விளைவே இந்த எழுத்துருவாக்கம். இந்த நூலில் இடம்பெறும் இலக்கிய நெஞ்சங்கள், என்னுடனும் நான் அவர்களுடனும் பயணித்த நாட்கள் கலையானவை. சுவாரஸ்யமானவை.

இவர்களிடம் நான் கற்றுக் கொண்டவை அநேகம். அறிந்து கொள்ளாமல் விடுபட்டுப் போனவை இன்னும் அநேகம். மரணத்தின் பின்பு - இவர்களை எனது நப்பாசையின் பிரகாரம் சந்திக்க நேர்ந்தால் - விடுபட்டுப் போனவற்றையும் அறிந்து கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை.

சிசிச்சை முடிந்து வீடு திரும்பியதும் இந்த நெஞ்சங்களுடன் பழகிய நாட்களை நினைவில் அசைபோட்டு எழுத்துதாடங்கினேன்.

அவஸ்திரேவியாவுக்கு புலம்பெயர்ந்து ஆண்டுகள் சில ஒடிவிட்டபோதிலும் - உடல் மாத்திரமே இந்தக் கண்டத்தில் வாழ்வதாகவும் உயிரும் உணர்வுகளும் தாயகத்தில் சஞ்சரிப்ப தாகவுமே புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இத்தகைய மனப்போக்கும் இந்தத் தொடரை எழுத்த தூண்டியிருக்கலாம் என்று இப்போழுது நிதானிக்க முடிகிறது. மாற்றுக்கருத்துக்கள் கொண்டிருந்தபோதும், வளைதலும் வளைத்தலும் அற்ற பரிந்துணர்வோடு இந்த நெஞ்சங்களுடன் கலந்துறவாடி இருக்கின்றேன்.

கரடுமுரடான - ஏற்ற இறக்கம் மிக்க வாழ்க்கைப் பாதையில் என்னைப் புடமிட வைத்தது நான் நேசித்த இலக்கியம்தான். எழுத்தாளனுக்கும் இலக்கியவாதிக்குமிடையே நிலவும் வேறுபாட்டை எனக்கு உணர்த்தியதும் இந்த இலக்கிய நேசிப்புத்தான்.

எழுத்தாளர்கள் யாவருமே இலக்கியவாதிகள் அல்ல; இலக்கியவாதிகள் அனைவருமே எழுத்தாளர்கள் அல்ல.

நான் நேசித்த - இன்று எம் மத்தியில் நினைவுகளாகிப் போய்விட்ட இந்த இலக்கிய நெஞ்சங்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் நல்கிய பங்களிப்புத் தொடர்பாக பல்வேறு கருத்தோட்டங்கள் இருக்கலாம். இவர்களின் கொள்கையுடனும் குணாதிசயங்களுடனும் முரண்பட்டவர்களும் பகைமை பூண்டவர்களும்கூட எனது நண்பர்களே.

கருத்து முரண்பாடுகள், ஒரு மனிதனின் மேன்மைகளை இனம் காண்பதில் தவறிமூத்துவிடல் தகாது. இந்த அடிப்படையிலேயே இந்தத் தொடரை எழுதினேன்.

எனது மனப்பதிவுகளை வாசகர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள மாடக்கூடத் திகழ்ந்த “பாரிஸ் - சமீ நாடு” வார இதழையும்- ஆசிரியர்-நண்பர் குகநாதனையும் இச்சந்தரப்பத்தில் நன்றி உணர்வுடன் நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

இந்தத் தொடர் வெளியான நாள்முதல் - இதனை நாலுருவாக்க வேண்டும் என்பதில் என்னை விட பெரிதும் ஆர்வம் கொண்டவர் நண்பர் மாத்தனை சோழு.

அவஸ்திரேவியாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து இலக்கியப்பணி புரியும் நண்பர்களின் வரிசையில் மாத்தனை சோழுவும் தம்மால் இயன்றதை தாம்வாழும் பிரதேசத்தில் மேற்கொள்வது, அவரது உணர்வுகளுக்குச் சான்று.

இந்நாலை, அவரது “தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்” மனமுவந்து வெளியிட முன்வந்தமைக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

அன்புடன்

விக்ரோரியா
அவஸ்திரேவியா.
15-06-1995:

வெ. முருகூபதி

நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்

இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன்

கே. டானியல்

மு. தனோயசிங்கம்

என். எஸ். எம். இராமையா

பேராசிரியர் க. கைவாசபதி

கே. ஜி. அமரதாஸ்

எச். எம். பி. மொழிதீன்

க. நவசோதி

கவிஞர். ஈழவாணன்

நெல்லை. க. பேரன்

காவலூர் ஜெகநாதன்

கவாநிதி விதாவி ஃபுர்ணீக்கா

இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன்

"நாகம்மா... ஒரு தாம்பாளமும் செவ்வரத்தம் பூவும் கொண்டு வாரும்" குரல் கேட்டு ஒடோடு வருகின்றார் எவ்கள் "இரசிகமணி"யின் சக்தர்மினி. எம்மைப் பார்த்து அமைதியான புன்னகை.

"இவரைத் தெரியும்தானே? - இது முருகபூபதி, இவர்-தம்பி செல்வம், இவர் தம்பையா. இங்க பாரும்... இன்றைக்கு எங்கட வீட்டுக்கு ஒரு தமிழரல்லாத தமிழ்க்கவிஞர் வந்திருக்கிறார்.... இவர்தான் மேமன்கவி."

கனகசெந்தில்நாதன் அமர்ந்தவாறு அனைவரையும் இல்லத் தரசிக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்.

மேமன்கவி எழுந்து அந்தத் தாயை வணங்குகிறான்.

"இருங்கோ... என்ன.. கூடப்பிடியன்..." கணவன் பக்கம் முகம் திருப்புகிறார்.

"என்ன..... வீளங்கவில்லையோ..... கெதியாப்போய்..... தாம்பாளமும்... காசலில் ஒரு செவ்வரத்தம் பூவும் பறித்துக்கொண்டு வாரும்." கனகசெந்தி மீண்டும் கட்டளை பிறப்பிக்கின்றார்.

அம்மையாரும் கணவரின் கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டு பவ்வியமாக ஒதுங்கி நிற்கிறார். அழகிய பித்தளைத் தாம்பாளத்தில் செவ்வரத்தம்பூ சிரிக்கிறது.

"தம்பி அந்த மலருக்குப் பக்கத்தில் உமது கவிதைமலரை வையும்"

மேமன்கவி அவ்வாறு “யகராகங்கள்” கவிதைத்தொகுதியை வைத்து - தாம்பாளத்தைத் தூக்கியவாறு அடுத்து என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் தயங்குகிறான்.

“தம்பி எனக்கு எழும்ப முடியாது. இனி அந்தத் தட்டத்தை என்னிடம் தாரும்.” கவியும் அவ்வாறே செய்கின்றான்.

கனக செந்தியின் நடுங்கும் வலது கரம் அந்த அழகிய மலரை மேமன்கவியின் தலையில் வைத்து ஆசிக்கின்றது.

“நன்றாக இருக்கவேண்டும். தொடர்ந்தும் எழுத வேண்டும்; எனது வாழ்த்துக்கள் என்றும் உண்டு.” கவிதை நூலை அவர் எடுத்துக் கொள்கிறார்.

இந்த அதியற்புதக் காட்சியைக் கண்டு எனது கணகள் பணிக்கின்றன. கனகசெந்திக்கே உரித்தான் இந்தக் குணாதிசயம் எம்மில் எத்தனை பேருக்குண்டு. அவர் மறக்க முடியாத மனிதர்.

தனது நண்பர்களை, “அடே....சொக்கா” என அவர் செல்லமராக அழைப்பதுண்டு. அவ்வாறு என்னையும் அழைக்க வில்லையே என்ற ஏக்கமும் எனக்குண்டு. அவரை எனது வாழ் நாளில் இரண்டு தடவைகள்தான் சந்தித்திருக்கின்றேன். அதுவும் நீரிழிவு நோயினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டு படுக்கையில் விழுந்துவிட்ட வேளைகள் அவை.

அவரது கதைகளைப் படித்து குரும்பசிட்டியின் “செம்பாட்டு மண்ணை” நுகர்ந்திருக்கின்றேன்.

அவர் எப்படியிருப்பார்? - அவர் வாழும் அந்த அழகிய சிற்றூர் பெப்படி இருக்கும்? - அந்தக் கதைகளில் பயின்ற செம்மன் ஒழுங்கைகளினுடே நடைபயில் வேண்டுமே - இந்த ஆசைகள் துளிர்விட்டபோதிலும் நிறைவேறியது 1975 இல்தான்.

"மல்லிகை" ஆசிரியர் பொயினிக் ஜீவா என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் மட்டுமல்ல பல எழுத்தாளர்கள் எனக்கு நண்பர்களாவதற்கும் வழிவகுத்தவர்.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் "அறிமுகவிழா" ஒழுங்கு செய்து, அழைப்பிதழும் அச்சடித்த பின்பு என்னை அழைத்தார். பத்து ஆண்டுகளின் பின்பு மீண்டும் யாழ் மண்ணில் கால் பதித்தேன்.

ரயில் நிலையத்தில் என்னை வரவேற்ற ஜீவாவைக் கண்டதுமே ஏதோ கனகசெந்தி பக்கத்தில்தான் இருப்பார் என்ற எண்ணத்தில் "அவரைப் பார்க்க வேண்டுமே" - என்றேன். எனது ஆவலைப் புரிந்து கொண்ட ஜீவா என்னை மறுநாளே குரும்பசிட்டிக்கு பஸ் ஏற்றி விட்டார்.

கொட்டும் மழையில் அந்த ஊரில் இறங்கி, வீட்டுக்கு வழிகேட்டுச் சென்று - இனிய உபசரிப்பில் தினைத்து - பல புதினங்கள் பேசி - கலந்துரையாடி னேன்.

எழுத்தான் சோதரர் அன்பளிப்புச் செய்த சக்கரநாற்காவியில் அமர்ந்து கொண்டே "புதினம்" பேசினார் கனகசெந்தி. அந்தச் சக்கர நாற்காவியை வழங்கியவர் டானியல் என்ற தகவல் பின்புதான் தெரியும்.

இலக்கிய உலகத்தைப் பற்றி மாத்திரமல்லாமல் எழுத்தாளர்களின் பின்னணிகளையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த "நடமாடும் நூல் நிலையம்" கனகசெந்திநாதன்.

அவர் உண்மையிலேயே வியப்பான மனிதர்தான். ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் மாதச் சம்பளம் எடுத்ததுமே, புத்தகக் கடைக்கு முதலில் சென்று பத்திரிகை - சஞ்சிகை - புத்தகங்கள் என்று "விலைகாடுத்து" வாங்கி வரும் மனிதர் அவர்.

எங்களது உதைபந்தாட்டம் நடக்கிறது என அறிந்தால் அங்கும் ஒடிச்சென்று விளையாட்டு வீரர்களை ஊக்கப்படுத்தும் விளையாட்டுப் பிரியர் என்று கவிஞர் அம்பி சொல்லக் கேட்டதுண்டு.

இந்த நடமாடும் நூல்நிலையம் மிகுந்த பிராயாசையுடன் "சமத்து இலக்கிய வளர்ச்சி" என்ற நூலை வெளியிட்டது. அதன் உள்ளடக்கம் தொடர்பாகப் பல்வேறு கருத்துக்கள் உண்டு. சிலரை கனகசெந்தி மறந்துவிட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டும், அதனை வெளியிட்டவர்கள் தமது "கைச்சரக்கு"களையும் கனகசெந்தியே அறியா வண்ணம் அதில் தினித்து விட்டார்கள் என்றும் கூறப் பட்டதுண்டு.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும் "சமத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில்" அவர் வித்தியாசமான மனிதர்.

எனது கதைகளைப் படித்ததன் மூலம் மாத்திரம் தான் என்னையும் அறிந்திருப்பார் என நினைத்தேன். ஆனால் அவரோ எனது டூர்வீகத்தையும் தெரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதை முதன்முதலில் அன்று சந்தித்து உரையாடிய பொழுதுதான் புரிந்து கொண்டேன்.

"ஓ.. இந்த மனுஷனுக்கு எப்படி இதெல்லாம் தெரியும்" எனக்குள் ஆச்சரியம் படர்ந்தது.

நீர்க்கொழும்பு வீதிகளில் தாம் நடமாடியதையும் அங்கு கடற்கரைக் காற்றில் மிதந்ததையும் கலவெபாங்கக் கூறினார். அந்தக் காலங்களில் நான் சிறுவன் நண்பர்களுடன் "கள்ளன்-பொலீஸ்" விளையாடியிருக்க வேண்டும்.

"ஐவா.. நல்ல காரியம் செய்திருக்கிறான். நீர்க்கொழும்பிலும் - திக்குவல்லையிலும் - அநுராதபுரத்திலும் - புத்தளத்திலும் தமிழ் எழுத்தாளன் பிறக்கிறான் என்பதை எமக்கு மல்லினை மூலம் சொன்னவன் ஐவா."

கனகசெந்தி உதிர்த்த இந்த வார்த்தைகள் ந்ஜம்தானே.

அச்சந்திப்பு முடிந்து சுமார் ஓராண்டு காலத்தின் பின்பு நண்பர் - கவிஞர் மேமன்கவியை அவரிடம் அழைத்துச் சென்றேன். இம்முறை எம்மை, உரும்பராயிலிருந்து குரும்பசிட்டிக்கு தத்தமது சைக்கிள்களில் ஏற்றிச்சென்று வழிகாட்டியவர்கள் நண்பர்கள் செல்வழும் தம்பையாவும்தான். இருவருமே நல்ல இலக்கியச் சுவைஞர்கள், அவவுப்போது எழுதியவர்கள்.

சைக்கிள் "பாரில்" அமர்ந்து கால் தொடை நசிந்து - பாதம் விறைத்து பலமுறை வீதியோரங்களில் மேமன்கவி அமர்ந்து புலம்பிய கதையை இங்கே சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை.

இந்த இரண்டாவது சந்திப்பின்போது அவருக்கு 60 வயதாகி மணி விழாவுக்கான ஏற்பாடுகள் ஆரம்பமாகியிருந்த காலம். அவரை நேரில் வாழ்த்திவிட்டு, "ஜயா.. உங்கள் மணிவிழாவை எங்கள் ஊரிலும் நடத்த விரும்புகிறோம் - உங்கள் அபிப்பிராயம் எப்படி?"

"தம்பி.. என் நிலைமை உமக்குத் தெரியும். நடமாட முடியாமல் இங்கு முடங்கிக் கிடக்கின்றேன். பாராட்டு விழாக்கள் - மணி விழாக்களில் "மினக்கெடுறதை" விட உருப்படியாக ஏதும் செய்தால் நல்லது; வெளிவராத பல படைப்புகள் இங்கே இருக்கு. அவற்றை அச்சில் பார்க்க விருப்பம், அதற்கு ஏதும் வழி இருந்தால் சொல்லும்."

"நல்ல யோசனை, உங்களுடைய ஏதாவது நால் கையெழுத்துப் பிரதியில் இருந்தால் தாருங்கள் நாலாக்கி வெளியிட ஆவன செய்கிறோம்" - எனச் சொல்லி, அவரது "ஒருபிடிசோறு" நாடகப் பிரதியை வாங்கிச் சென்றேன்.

நீர்கொழும்பில் கனகசெந்திக்குத் தெரிந்த வர்த்தக நண்பர்கள், இலக்கிய நண்பர்கள் நிதி உதவி வழங்க முன்வந்தனர். எழுத்தாளர் சாந்தன் முகப்போவியத்தை வரைந்தார். நண்பர் மு. கனகராசன்

நூலின் பின்புற அட்டையில் கனகசெந்தியைப் பற்றிய குறிப்பினை எழுதினார்.

"இரசிகமணி விழா" நீர்கொழும்பு இந்து இளைஞர் மன்ற மண்டபத்தில், நீர்கொழும்பு விஜயரத்தினம் மகாவித்தியாலயத்தின் அப்போதைய அதிபர் திரு. வ. சண்முகராசா தலைமையில் நடந்தது. கவிஞர் அம்பியும் கலந்து கொண்டு கனகசெந்தியின் சிறப்பியல்புகளைச் சிலாகித்துப் பேசினார்.

கனகசெந்தியின் புதல்வர் தந்தையின் சார்பில் கலந்து கொண்டு, "ஒருபிடிசோறு" நூலின் பிரதிகளை தலைவரிடமிருந்து பெற்ற பொழுது மண்டபத்தில் எழுந்த கரகோஷம் கனக செந்திக்கு கேட்டிருக்காதுதான். ஆயினும் ஒரு நல்ல எழுத்தாளருக்கு எந்தத் திசையிலும் நல்ல வரவேற்புக் கிடைக்கும் என்பதற்கு அந்த மணிவிழாவும் நல்ல உதாரணம்.

நாயகன் இல்லாமலேயே மணிவிழா நீர்கொழும்பில் மாத்திரம் நிறைவெறவில்லை - பின்னர் கொழும்பிலும் "இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க"த்தின் சார்பாக வெள்ளவத்தை தமிழ்ச்சங்க மண்டபத்திலும் "இரசிகமணிவிழா" நடைபெற்றது. அங்கும் "ஒருபிடிசோறு" அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது.

விழாவுக்கு எழுத்தாளர்கள் தீரண்டு வந்தனர். முன்னேற பாடாக ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கும் அறிவித்திருந்தோம். நிகழ்ச்சியை ஒலிப்பதிவு செய்ய வந்தவர்கள் மறுநாள் திங்கள் மாலையே அதனை ஒலிபரப்பவிருப்பதாகச் சொன்னபோது அதிர்த்து விட்டேன். இந்த விழாக் கூட்டங்களைக் கண்டுகளிக்க முடியாத கனகசெந்தி "வாளெனாவி" மூலமாவது கருத்துக்களைக் கேட்க வேண்டுமே என்ற ஆதங்கமே அவ்வதிர்ச்சிக்குக் காரணம்.

விழாக்கூட்டம் முடியும்பொழுது இரவு 10 மணியும் கடந்து விட்டது. இன்னும் சிலமணி நேரங்களில் - அதாவது மறுநாள் காலை - இந்த நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பப்பட்டுவிடும். படுத்த

படுக்கையில் இருக்கும் கலைசெந்தி இதனைக் கேட்கச் சந்தர்ப்பம் திட்டுமா? கடுமையாக யோசித்தேன். கவிஞர்கள் அம்பியும் சில்லையூர் செல்வராசனும் நல்ல யோசனை சொன்னார்கள்.

உடனே தொலைத்தொடர்பு தலைமையகத்துக்குச் சென்று கனகசெந்திக்கு அவசர தந்தி மூலம் தகவல் அனுப்பினேன். "வாணாவியை குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செவி மடுக்கவும்" இதுதான் தகவல்.

கனகசெந்திக்கு தந்தியும் கிடைத்து, அவரும் வாணாவி கேட்டு "நன்றி" கூறிக் கடிதம் எழுதினார்.

சறுகறுப்பு மிக்க அந்தப் படைப்பாளியை காலம் அவ்வாறு கட்டிலில் முடக்கிப் போட்டிருக்க வேண்டாம். விதி அவருடன் நன்றாக விளையாடியது; அவரும் சளைக்காமல் ஈடுகொடுத்து விளையாடினார்.

குரும்பசிட்டி வீட்டின் ஒரு புறத்தில் கொட்டில் அமைத்து, அங்கே ஏராளமான நூல்களைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார். அவரைப் பார்க்கச் செல்வோர் அந்த நாலகத்தையும் தரிசிக்கத் தவற மாட்டார்கள்.

கவிஞர் நந்தவனம், கலைஞர் ஏ.ரி. பொன்னுத்துரை முதலானோர் அவரது ஊரையே பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் களாதலால் அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்து, அவரது உற்சாகம் தளராமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள் என்பதா - அல்லது கனக செந்தி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி, எழுதத் தூண்டினார்ரா என்பது தெரியாது.

பேராசிரியர் கைலாசபதியும் இரசிகமணி கனகசெந்தியும் இலக்கிய ரீதியாக முரண்பட்டவர்கள்தான். ஆயினும், "தமிழ் நாவல் நூற்றாண்டு ஆய்வரங்கம்" யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற்ற பொழுது அதில் கலந்து கொள்வதற்காக

தமிழகத்திலிருந்து வருகை தந்திருந்த எழுத்தாளர் அசோக மித்திரவிடம், கைலாசபதி, கனகசெந்தியைப் பற்றி மிகவும் உயர்வாகச் சொன்னதுடன் கவிஞர் எம்.ஏ. நுஃமானுடன் அசோகமித்திரனை குரும்ப சிட்டிக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

கனகசெந்தியை சந்தித்துத் திரும்பிய அசோகமித்திரன் வழங்கிய சான்றிதழ்; “உங்கள் நாட்டில் எழுத்தாளர்களிடையே நிலவும் சகோதரத்துவமான நட்புணர்வு என்னைச் சிவிரக்க வைக்கின்றது.”

இன்றைய இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் கனக செந்தியின் நூல்களைத் தேடி எடுத்துப் படிக்க வேண்டும், அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அவருடன் பழகிய நண்பர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எனிமையான மனிதர்; இனிய பண்புகள் நிறைந்த படைப்பாளி; எம்மிடையே நினைவுகளைப் பதித்து விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்.

கே. டானியல்

ஓரு பத்திரிகையில் இவ்வாறு ஓரு நகைச்சவைத்துணுக்கு;
ஓரு எழுத்தாளர், பத்திரிகை ஆசிரியரைச் சந்திக்கின்றார்.

பத்திரிகை ஆசிரியர் - "வாரும், வணக்கம். நீர் எழுத்தாளரா?"

எழுத்தாளர் - "ஆமாம்."

பத்திரிகை ஆசிரியர் - "நீர் மதுபானம் அருந்துபவரா, சிகிரட்டுக்கூடப்பவரா? அல்லது பெண்களுடன் அதிகம் தொடர்புள்ளவரா?"

எழுத்தாளர் - "அப்படி ஒன்றுமில்லை. நான் மிகச் சுத்தமானவன்."

ஆசிரியர் - "நல்லது, உமக்கு ஆஸ்த்தமா நோய் இருக்கிறதா?"

எழுத்தாளர் - "இல்லை"

ஆசிரியர் - "நீரிழிவு"

எழுத்தாளர் - "இல்லை"

ஆசிரியர் - "இல்லவே இல்லை, நான் நல்ல சுகதேகி."

ஆசிரியர் - "எழும்பய்யா...நீயும் ஓரு எழுத்தாளனா? போய்யா...."

மேற்படி நகைச்சவைத் துணுக்கில் பொதிந்துள்ளது உண்மையா? என்பதை நாம் ஆராய்வதை ஓருபுறம் விடுத்து நிதானமாக எனக்குத் தெரிந்த பல எழுத்தாளர்களின் ஆரோக்கியம் குறித்து யோசித்துப் பார்த்தேன். பலர் நீரிழிவு நோயினால்

பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்ற உண்மை தெரிந்தது. இங்கு அவர்களை பட்டியலிடவது அவசியமில்லை.

"நீரிழிவ நோயைப் பற்றியும் இப்பொழுது என்னால் ஒரு புத்தகம் எழுதமுடியும் - குறிஞ்சா கீரத் தோட்டம் வளர்த்து பராமரித்தேன்" எனச் சொன்ன எழுத்தாளரைப் பற்றி இங்கே பார்ப்போம். அவர்தான் பிரபல எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியருமான அமரர் கே. டானியல்.

இரு சமயம் அவரை, அவரது யாழ் ஸ்ரான்லி வீதி "ஸ்டார் கராஜில்" சந்தித்த பொழுது, "தம்பி... எத்தனையோ எழுதிவிட்டேன். நீரிழிவ நோயின் குணங்கள், அதற்கான சிகிச்சை பற்றியும் என்னால் ஒரு புத்தகம் எழுத முடியும். குறிஞ்சாக் கீரா சாப்பிடும்படி சொல்கிறீர் - அந்தக்கீரத் தோட்டமும் பயிரிட்டு பராமரித்துப் பார்த்துவிட்டேன்" என்றார். இவ்விதமாக சுவாரஸ்யமாக பேச வல்லவர் எங்கள் டானியல்.

அவரது "பஞ்சமர்" முதல் பாகம் படித்த பின்னரே. அவரது படைப்புகளை படிக்கும் ஆர்வம் எனக்கு வளர்ந்தது. அடுத்தடுத்து "டானியல் கதைகள்", "உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன" முதலானவை படித்த கையோடு அவருடனான நட்பும் மலர்ந்தது.

முதல்முதலில் அவரை வில்லிசைக் கலைஞர் ஸ்டார் வீரமணியின் தலைமையில் கொள்ளுப்பட்டி தேயிலை பிரசார சபை மண்டபத்தில் நடந்த அமரர் அ. ந. கந்தசாமி நினைவு தினக் கூட்டத்திலேயே சந்தித்தேன். அன்று வெறும் அறிமுகத்துடன் பிரிந்தோம்.பின்பு யாழ்நகரில் சந்தித்தபொழுது வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தார். எனக்கிருந்த நேர அவகாசம் அவரை - அவரது கராஜில்தான் சந்திக்க வைத்தது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் முரண்பட்டு ருநாதன், சில்லையூர் செல்வராசன் முதலானோருடன் திருகோணமலையில் அவர் மகாநாடு நடத்தி முடித்திருந்த காலம் அது.

நான், மல்லிகை ஜீவாவின் நண்பன் இ.மு.எ.ச. தேசிய சபை உறுப்பினர். நன்கு தெரிந்து கொண்டும் என்னை தனது சகோதரரைப் போன்று நேசித்தவர்.

1964, டிசம்பரில் யாழ் ஸ்ரான்ஸி கல்லூரிக்கு (கனகரத்தினம் மத்திய மகா வித்தியாலயம்) நான் குட்பை போட்டதற்கு HOME SICK மாத்திரம் காரணம் அல்ல, சாதி என்றால் என்னவென்று தெரியாத அன்றைய எனது பிஞ்ச மனத்திற்கு சாதிக் கொடுமை பற்றி உணர்த்தியதும் யாழ் மண்தான் என்பதும் ஒரு காரணம்.

என்னுடன் படித்த அரியாலையைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவனுக்கு இறைக்கப்பட்ட அவமானம் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. "இந்த மண்ணில் இனி மிதிக்கக்கூடாது" என திடசங்கற்பம் ழண்டு புறப்பட்டேன்.அதன்பின் சுமார் பத்தாண்டுக் காலம் யாழ்ப்பாணத்தை திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

1975 இல் மீண்டும் - எழுத்தாளராக அங்கு சென்றபொழுது, எனது நூல் அறிமுகவிழாவில் - அடிமனதில் ஆழப்பதிந்த அச்சம்பவத்தை வெளிப்படுத்தாமல் மறைமுகமாகப் பேசிவிட்டு அமர்ந்தேன்.

விழாவுக்கு வருகை தந்த டானியல் அருகே வந்து, "அவசியம் சந்திக்க வேண்டும்" என அழைத்தார். நீறுஷ்டத் தெருப்பாக அடங்கியிருந்த அச்சம்பவம் பற்றி டானியல் கேட்டார். அரியாலை மாணவ நண்பருக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைச் சொன்னேன். டானியல் சிரித்தார்

"உதென்ன கதை.... இதனை விட பெரிய.. சிறிய கதைகள் இங்க நடந்திருக்கு - நடந்து கொண்டிருக்கு.. உமக்குத் தெரியாத தம்பி...?"

"உங்கட பஞ்சமரும், இதர சிறுகதைகளும் எனக்குத் தெரிந்திராத பல விசயங்களைச் சொல்லியிருக்கின்றன.."

டானியலின் பொரும்பாலான படைப்புகளைப் படித்த போதிலும், அவர் வர்க்க முரண்பாடுகள் பற்றிய தெளிவுடன்தான் எழுதினாரா என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம் இருந்தது. "பஞ்சமர்" முதல்பாகம் என்னைக் கவர்ந்தளவுக்கு இரண்டாம் பாகம் அமையவில்லை. இரண்டு பாகங்களும் இணைந்த முழுநாவல் பின்பு கொழும்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சமயம் அக்கூட்டத்தில் நானும் பேசினேன்.

"பொருளாதார ரீதியில் நலிவற்றவர்கள், ஏழை எனியவர்கள் உயர் சாதியிலும் இருக்கிறார்கள். தாழ்ந்த சாதியிலும் இருக்கிறார்கள். அதேசமயம், பொருளாதார வசதிகளில் உயர்ந்தவர்கள் தாழ்ந்த சாதியினரிடத்தும், உயர்ந்த சாதியினரிடத்தும் வாழ்கிறார்கள். திதனை டானியல் உணர்ந்து கொண்டாரோ தெளியவில்லை". ஆயினும் அவர், நண்பர் ராஜஸ்ரீகாந்தனுக்கு அளித்த பேட்டியில் ஒரு பகுதியை இங்கு சுட்டிகாட்டுதல் பொருத்தம்;

டானியல் :- "முதல் பிரதானமான முரண்பாடாக வர்க்க முரண்பாடு இருந்தாலும், அந்த வர்க்க முரண்பாட்டை வழி நடத்திச் செல்வதற்கு பயிற்சி அளிப்பதற்கான ஆயுதமாக என் எழுத்தைப் பாவித்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரு விடயத்தை இங்கு சின்ன உதாரணமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கு சாதிகள் பல உண்டு, அடிப்படையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும் இருக்கினம், உயர்ந்த ஆட்களுக்குள் பணம் இல்லாத ஆட்கள் இருக்கினம், ஆனால் பணமில்லாத உயர்ந்தவன், அந்த நிலப்பிரபுத்துவ முறையில் ஏற்பட்ட பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து இன்னமும் விடுபடவில்லை. இன்னமும் அவன் சாதி பார்த்துக் கொண்டுதானிருக்கிறான். ஆகையினால் அவன் சாதி பார்க்கின்ற வரையில் - இவன் வர்க்க ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசிப் பிரயோசனமில்லை.

காசில்லாதவன், பொருளில்லாதவன், வாழ்வதற்கு வழி இல்லாதவன், தங்களின் சொந்தக்காரர்களின் காணியிலேயே இரவல் குடியிருக்கிறவன், எந்தவிதமான தொழில் துறையும்

இல்லாதவனும் கூட பழக்கத்தின் அடிப்படையில் வந்த வழிமொழி நடைமுறைகளினால் இன்னமும் சாதி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது, தாழ்த்தப்பட்டவன் வர்க்க ஒற்றுமையைப் பற்றிப் பேசிப் பிரயோசனமில்லை. எப்போது இவன் வருவானின்றால், இவனும் அவனுடன் போராட அவனுக்கு எதிராகப் போராடக்கூடிய வல்லமையைப் பெற்ற காலத்தில்தான் அவனையும் சேர்த்துக் கொள்ள முடியுமே தவிர, அவன் அதுவரையில் சாதி பற்றிப் பேசாமல் இருக்கப் போவதில்லை."

டானியல், நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்த வேளையிலும் மிகவும் உற்சாகமாக எழுதினார். சில நாவல்களை எழுதுவதற்காக ஆதாரங்கள் தேடி குக்கிராமங்கள் தோறும் அலைந்து திரிந்தார். நான்கு சுவர்களுக்குள் அமர்ந்து கற்பனையில் வாழ்ந்து இலக்கியம் படைக்கவில்லை.

அவரது பாத்திரங்கள் வட மாகாணத்தின் ஆத்மாவை பிரதிபலித்தவர்கள். டானியலின் பாத்திரப் படைப்புகளை அவதானித்தவர்கள், எங்கே டானியல் சட்டப் பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்கப் போகின்றாரோ என எண்ணியதுண்டு.

டானியலிடம் பல குறிப்பிடத்தக்க குணாதிசயங்கள் அமைந்திருந்தன.

துணிவுடன் கருத்துக்களைச் சொல்லுவார். எதிர் விளைவுகளைப் பற்றிக் கவலைப்படமாட்டார். தனக்குச் சரியெனப்பட்டதை தயங்காமல் வெளியிடுவார். ஒருசமயம், சிங்கப்பூரில் நீண்டகாலம் வசித்துவிட்டு விடுமுறையில் வந்த யாழ்ப்பாணத்துச் "சீமான்" ஒருவர் தமது வாகனத்தின் பாகம் ஒன்றைப் பழுது பார்ப்பதற்காக டானியலின் கராஜிற்கு வந்தார்.

பாகத்தின் திருத்தவேலை முடியும் வரையில் டானியல் அந்தச் சீமானுடன் சிங்கப்பூர் புதினங்களை விசாரித்து உரையாடினார்.

வந்த சீமானோ, சிங்கப்பூரின் முன்னேற்றத்தையும் வனப்புகளையும் புகழ்ந்தவாறு, யாழ்ப்பாணத்தின் சீரழிவுகளையும் ஈழத்தமிழர்கள் பின்தங்கி இருப்பதற்கான காரணங்களையும் விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். நேரம் கரைகிறது, சீமான் வந்த வேலையும் முடியவில்லை. வந்தவருக்காக டானியல் குளிர்பானம் வரவழைத்தார்.

"வேலை இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முடிஞ்சிடும்... இதனை குடியுங்கோ" - டானியல் உபசரித்தார்.

சீமானுக்கோ தயக்கம். "தம்பி.... நான் இப்படி... கண்ட கண்ட இடத்திலும் கை நனைப்பதில்லை, நீங்கள் யார்.. எவர் என்பதும் தெரியவில்லை."

"பரவாயில்லை ஜூயா... வாடிக்கையாளர்களை உபசரிப்பது எங்கள் பண்பு. குடியுங்கோ... வெயிலும் கொஞ்சத்துது... களைத்துப் போயிருப்பீர்கள்..."

சீமானும் டானியலின் அன்பில் களித்து அருந்தினார். பின்னர் டானியலின் பூர்வீகம் பற்றிக் கேட்டார். (இந்தப் பூர்வீகம் விசாரிக்கும் இயல்பு தமிழர்க்கே உரித்தான் பண்பு) டானியலும் மிக இயல்பாகவே, தனது சாதியைக் குறிப்பிட்டார்.

சீமான் திகைத்தார். கோவித்தார்.

"என.... ஜூயா.. இதனை முதலிலேயே சொல்லவில்லை?"

"இப்போது சொன்னபடியால் அருந்திய பானத்தை வாந்தியெடுக்கப் போகிறீர்களா? சிங்கப்பூரின் முன்னேற்றம் சொல்லி, யாழ்ப்பாணம் பின்தங்கிவிட்டதாகப் பேசுகிறீர்கள், நீங்கள் சிங்கப்பூரில் எவ்வளவு காலம்தான் வாழ்ந்த போதிலும் இன்னும் யாழ்ப்பாணத் தடித்த சாதிமானாகத்தானே சிந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் எப்பொழுது மாறப்போகிறீர்கள்."

சீமான் உதடுபிதுக்கியவாறு வந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

1981 ஆம் ஆண்டு, யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டபொழுது தமிழ் உலகம் வெளுண்டெழுந்தது. டானியல் மிகவும் அமைதியாக "தென்மராட்சி"யில் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்களை வீதியில் மறித்து அவர்களின் புத்தகங்களைப் பறித்த உயர்சாதியினர் அவற்றைத் தீயிட்டுக் கொண்டதியதைச் சுட்டிக்காட்டி, "இரண்டு சம்பவங்களுக்கும் அதிகம் வேறுபாடு இல்லை" என்றார்.

மாணிப்பாயில் ஒரு இலக்கிய நண்பருக்குத் திருமணம். விருந்து வேளையில் அவ்வூர் சம்பிராயத்தின் பிரகாரம் முதல் சாப்பாடு கொடுப்பதற்கு ஊர்க் குடுமகனைத் தேடினார்கள். அவரைக் காணவில்லை.

திருமணத்துக்கு வருகைத்தந்த டானியல், "எனப்பா... கஷ்டப்படுறியன்... இதோ நான் இருக்கிறேன்.. குடுமகனுக்குரியதை என்னிட்ட தந்திட்டு விருந்தை ஆரம்பியுங்கோ" என்றார் சுவாரஸ்யத்துடன்.

சமூக அந்தஸ்து கருதி, பிறந்த குலத்தை மறைப்பவர்கள் மன்னிக்கப்பட முடியாதவர்கள். மனிதப்பிறவி தொழில் ரீதியாக-சாதியாக - உருவம் எடுத்தமையினாலேயே உயர்வு, தாழ்வு தோன்றியது. இந்திலைமாறி மனுக்குலத்தை முழுமையாக நேசிக்கவேண்டும், என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் டானியல்.

"மக்களே எனது எஜுமானர்கள், அவர்களிடம்தான் நான் படித்தேன். எனது மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காகவும் அவர்களின் விடிவுக்காகவுமே ஏழுதிக் கொண்டிருப்பேன்" - என்று வாழ்நாள் பூராவுமே சொல்லிக் கொண்டிருந்த டானியல், கண் சத்திரி சிகிச்சைக்காக தமிழகம் சென்றிருந்த வேளையில் தஞ்சாவூரில் மறைந்தார்.

இந்தத் துயரமான செய்தியை முதலில் எனக்குத் தொலைபேசி மூலம் கூறியவர் டானியலின் நெருங்கிய நண்பர், கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராசன். இறுதியாக டானியலை, அவர் தமிழகம் செல்லும் முன்பு நண்பர் காவலூர் ராசதுரை வீட்டில் சந்தித்தேன்.

எனக்கு “அதிர்ச்சி” தந்த மரணங்களுள் டானியலின் மறைவும் சேர்ந்துள்ளது.

இலங்கை வாளொலியில் கலைக்கோலம் தயாரித்து வழங்கியபாழுது, டானியலுக்கான அஞ்சலி உரை ஒலிபரப்ப ஆவண செய்து, வாளொலி நிலைய கலையகத்தில் ஒலிப்பதிவு நடந்து கொண்டிருந்த சமயம், மேலிடத்திலிருந்து திடீரென உத்தரவு வந்தது. குறிப்பிட்ட அஞ்சலிக் கட்டுரையில் இடம்பெற்றுள்ள “சாதி” என்ற சொற்களை நீக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியது.

எனக்குச் சிரிப்பாகி விட்டது. “சமூத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” என வாசிக்கக்கூடாது, “இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சி” என்று வாசிக்க வேண்டும் என உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்த அதியற்புதமான வாளொலி நிலையம் அல்லவா அது.

பின்னர் “சாதி” என்ற சொல் வருமிடங்களில் “அடிநிலை மக்கள்” எனத்திருத்திக் குறிப்பிட்ட அஞ்சலிக் கட்டுரை ஒலிப்பதிவு செய்யப்பட்டு ஒலிபரப்பாகியது.

“குடை” என்ற தலைப்பில் கட்டுரை எழுத வேண்டும் - மழை, வெய்யில் என்ற சொற்கள் இடம் பெறக்கூடாது - என்ற கட்டளை போன்று கருதினேன் அந்த அற்புதமான உத்தரவு கேட்டு.

மனித நேயம் மிக்கவராக - மாற்றுக்கருத்துள்ளோரையும் அரவணைக்கும் பண்புகளோடு, விருந்தோம்பும் இயல்புகளுடன் வாழ்ந்தவர் டானியல். நான் கண்ட டானியல் அப்படித்தான் - மற்றவர்களின் பார்வையில் எப்படியோ தெரியாது.

மு. தனையசிஸ்கம்

எழுத்தாளர்கள் ACTIVIST ஆக இருத்தல் தகுமா? தகாதா? என்னை நீண்டகாலமாக அரித்துக் கொண்டிருக்கும் கேள்வி இது.

பேப்பரும் பேனையும் கற்பனையும் இருந்தால் போதும். எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எழுதிக் குவிக்கலாம். எழுதியவற்றை பிரசரிக்க பத்திரிகை உலகத் தொடர்பும் கிடைத்துவிட்டால் எழுத்தாளனாகி விடலாம்.

ஓரு எழுத்தாளனின் கடமை அவ்வளவுதானா? வெறுமனே பெயரும் புகழும் தேடுவது மாத்திரம்தானா அவனது வேலை. "தானும் சிந்தித்து மாற்றவர்களையும் சிந்திக்கச் செய்வதும் எழுத்தாளனின் வேலை" என்பார் ஜெயகாந்தன்.

"எழுத்தின் மூலமாகத்தான் மக்களை சிந்திக்கத் தான்டு கிண்றோமே - மக்கங்கு போதனை செய்கின்றோமே அதற்கும் அப்பால் நமக்கென்ன அலுவல் கிடக்கின்றது" என்று எழுத்தாளர்கள் எண்ணுவார்களாயின் மேற்குறிப்பிட்டவாறு அவர்களுக்கு பேப்பர், பேனா, கற்பனையுடன் - வெளியிட பத்திரிகையும் இருந்தால் மாத்திரம் போதுமானதுதான்.

சமுதாயத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள அழுக்குகளை நீக்கவும், அநீதிகளை அம்பலப்படுத்தி, அவற்றுக்கு மாற்று வழிகளைக் காண்பிப்பதற்கும் எழுத்தை மாத்திரம் ஆயதமாகப் பாவிப்பதுடன் அவனது கடமை முற்றுப்பெறுகின்றதா?

சிலர் "ஆம்." என்கின்றனர். சிலரோ "இல்லை." அதற்கு மேலும் அவன் செயலூக்கத்துடன் இயங்க வேண்டியமுள்ளது என்கின்றனர். எப்பொழுதும் வித்தியாசமாக சிந்திப்பவர்களினாலும்

செயல்படுபவர்களினாலுமே ஒரு தேசத்தில் மாற்றமும் முன்னேற்றமும் காணப்படும் என்பர். வேலை, வீடு, உணவு, நித்திரை, குடும்பம் என்று ஒரு வட்டத்துள் கழன்றுகொண்டு எழுதி, "எழுத்தாளர்" என்ற பெயரை சம்பாதித்தவர்களும் இருக்கின்றனர்.

தன்னலன் பற்றிய சிந்தனையே இன்றி ஊன்-உறக்கம் பாராமல் சமுதாயப் பணியே தனது தலையாய கடமை என்று தமது வாழ்நாள் மூராவுமே மக்களோடு இணைந்த ACTIVIST எழுத்தாளர்களும் உள்ளனர்.

முதலில் குறிப்பிடப்பட்டவர்களினால் பிரச்சினையே இல்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் FIELD இல் இறங்காது போனாலும் எழுத்துக்களினால் தாக்கத்தை - சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துவார்கள். அல்லது வெறும் "பச்சைத்தண்ணீர்" எழுத்தாளர்களாகி விடுவார்கள்.

ஆனால், "ACTIVIST ஆக வாழும் படைப்பாளிகளினால் அவர்களுக்கும் பிரச்சினை, மற்றவர்களுக்கும் சங்கடம்" என்ற அசோகமித்திரனின் கருத்தை, கருத்து ரீதியாக ஏற்கத்தான் வேண்டியள்ளது. அதற்காக அவர் சொல்லுமாற் போன்று எழுத்தாளர்கள் ACTIVIST ஆகிவிடக்கூடாது என்பது என்வாதம் அல்ல.

எனது வாழ்நாளில் நான் முதலமுதலில் இனம்கண்டு கொண்ட ACTIVIST WRITER மு. தனையசிங்கம். நான் ஒரு ACTIVIST ஆக வாழ்கின்றேனா இல்லையா என்பதை இன்னமும் என்னால் தீர்மானிக்க முடியாதிருந்த போதிலும் அவ்வாறு வாழ்த்தான் வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை எனக்குப் போதித்த குருவாக மு. தனையசிங்கத்தையே குறிப்பிடுவேன்.

இவரது நிழலில் வாழ்ந்து ஞானம்பெற நான் முயலவில்லை யாயினும் - அவரது வாழ்வும், எழுத்தும், என்னை மிகவும் ஆதர்வித்துள்ளது. அவருடன் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பங்களும் கிட்டவில்லையே என்ற ஆதங்கம் மனதை இன்றும் நெருடுகின்றது.

தமிழ் அறிவுலகத்தில் புதிய சிந்தனைகளைச் செலுத்தியதுடன் நின்றுவிடாமல் பாதிப்புற மக்களின் நலன்களையும், உரிமைகளையும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காகப் போராடிய ஒரு "போராளி" தனையசிங்கம்.

மகாகவி பாரதி, காலம் கடந்தும் பேசப்படுவது போன்று தனையசிங்கமும் "சிந்தனை உலகத்தால்" நிச்சயம் எண்ணிப் பார்க்கப்படுவார். அவரது தீர்க்க தரிசனமான ஏருத்துகள் கவனத்திற்குள்ளாகும் என்றே நம்புகின்றேன்.

"உண்மை" அழிவுற்றது.

தனையசிங்கமும் உண்மை பேசியவர் - சத்திய வேட்டைக்கையுடன் எழுதியவ - போலி மாண்யகளுக்குள் சிறைப்பட்டுச் சிறைந்து போகாதவர்.

சந்தராமசாமி எழுதிய "ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்" படித்திருக்கிறீர்களா? ஓரிடத்தில் அவர் எழுதுகிறார் - "பாரதி, புதுமைப்பித்தன், தனையசிங்கம் போன்று ஜே.ஜே.யும் அற்பாயுளில் மறைந்தான். ஆற்றல்மிக்க எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் அற்பாயுள் தானோ" என்று.

டானியலின் நாவல் ஒன்றிலும் தனையசிங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குழநீர்ப் பிரச்சனைக்காகப் போராடி - அடக்குமுறையின் கோரத்தால் உயிர் துறந்த அந்தச் சம்பவமும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இவ்வாறாக, நாவலிலக்கியத்திலும் பொருளானவர் தனையசிங்கம்.

1972 ஆம் ஆண்டு. நான் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்த காலம். எனது முதலாவது சிறுகதை இந்த ஆண்டு ஐ லிலை மாதம் "மல்லிகை"யில் பிரசரமாகியது.

பெயர், "கனவுகள் ஆயிரம்" நீர் கொழும்பு கடல்வாழ் மக்களின் கதை. இது வெளியாகி ஒரிரு மாதங்களில், கொழும்பு

விவேகானந்தா மகா வித்தியாலய மண்டபத்தில், "ஷரணி" காலாண்டுதம் வெளியீட்டு விழாவும் - "ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி" என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கும் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி தலைமையில் நடைபெற்றன.

நான் கலந்து கொண்ட முதலாவது இலக்கியக் கூட்டம் அது எப்பொழுதும் "முதலாவது" மனதில் பசுமையாகப் பதிந்துவிடும் தானே - இங்குதான் பலர் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அதுது, "தளையசிங்கம்" பேசுவார் - என்று சிவத்தம்பி கூறினார்.

இரு மெலிந்த உருவம், எழுந்து வந்து அமைதியாக, நிதானமாக கருத்துக்களை முன்வைத்தது, மு. நித்தியானந்தன் வெகுண்டெழுந்து ஐவேசமாகத் தனது மாற்றுக்கருத்துகளைச் சொன்னார். அன்று தான் அவரும் எனக்கு அறிமுகமானார்.

வாதப் பிரதிவாதங்களும் தொடர்ந்தன. தளையசிங்கம் பேசிவிட்டு, மற்றுமொரு அறையில் "சிகிரட்" புகைத்துக் கொண்டிருந்த எஸ். பொ. விடம் வருகிறார். சிகிரட் ஜீவாவும் பின்தொடாந்து வந்து, தளையசிங்கத்துடன் காரசாரமாக வாதம் செய்கிறார். ஜீவா எப்பொழுதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு உரத்துப் பேசும் இயல்புள்ளவர்.

அவர் போட்ட சத்தம் என்னையும் இன்னும் சிலரையும் எழுந்து வந்து வேடிக்கை பார்க்க வைக்கிறது. - "எஸ். பொ." நளினமாகச் சிரித்துக்கொண்டு - சிகிரட் புகையை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

மண்டபத்தில் கருத்தரங்கு தொடர்கின்றது. ஜீவாவின் சத்தம் மண்டபம் வரையில் நீள்கிறது. சிவத்தம்பி - "என்னவாம்" என்று பார்வையால் கேட்கின்றார்.

ஜீவா ஆத்திரம் அடங்கி, மீண்டும் மண்டபத்துள் வந்து அமர்கிறார். தளையசிங்கமும் நிதானமிழக்காமல் அமைதியாகப் பின் தொடர்ந்து வந்து அமருகின்றார்.

அங்கு ஏற்பட்ட எதிர்பாராத துழநிலையினால் தனையசிங்கத்துடன் பேசுவதற்கு எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. நேரம் கடந்து கொண்டிருந்தது. நீர் கொழும்புக்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமே, அம்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே - என்ற கவலை மனதை அரிக்கத் தொடங்கி விட்டது. புறப்பட்டு விட்டேன். எனினும் தனையசிங்கத்துடன் ஒரிரு வார்த்தைகளாவது பேசக் கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை வேறு.

இந்தக்கவலை அந்தக் கூட்டம் நடந்து இரண்டாவது நாளிலேயே எதிர்பாரத விதமாகத் தீர்ந்து விட்டது. அன்று ஒரு மாலைவேளை. நான் கொழும்பு மெலிபன் வீதியில் நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறேன். வீதியோரத்தில் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு இலக்கியக் கூட்டத்தில் நான் பார்த்த “அந்த மெலிந்த உருவம்” கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு யாருக்காகவோ காத்து நிற்பது தெரிகிறது.

“அட... தனையசிங்கம் அல்லவா..?”

அருகே சென்று, “வணக்கம்” என்றேன். என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்து சிறு தயக்கத்துடன் “வணக்கம். நீங்கள் யார்? உங்கள் பெயர்?” -தனையசிங்கம் கேட்டார், சொன்னேன்.

அந்த மெலிந்த உருவம் அணிந்திருந்த கண்ணாடிக் கூடாக அந்தக் கண்களைப் பார்த்தேன். “அப்பா.. என்ன தீட்சண்யமான ஒளி....சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், தனையசிங்கத்தை போற்றுவதற்காக நான் கூறும் விதப்புரையல்ல.”

ஞானிகளிடம்தான் அத்தகைய “பார்வை” இருக்கும் என படித்ததுண்டு. அப்படி ஒரு பார்வையை அன்று நான் அவரிடம் கண்டேன். சற்று வேளையில், “பூரணி” ஆசிரியர் என். கே. மகாவிங்கமும் தனையரின் தம்பி மு. பொன்னம்பலமும் அவ்விடத்துக்கு வந்து விடுகின்றனர்.

"உழைக்கும் வர்க்கத்திற்காகவே சஞ்சிகை வெளியிடுகின்றேன்" எனக் கூறும் டொமினிக் ஜீவாவின் "மல்லிகையில்" நாம் இது வரையில் அறிந்திராத உழைக்கும் வர்க்கும் ஒன்றின் "பேச்சு மொழி வழக்கை" அண்மையில் இவரது கதை மூலம் அறிந்தோம். - என்று என்னை தளையருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் நண்பர் மகாவிங்கம்.

"அப்படியா... சந்தோஷம்... இன்னும் அந்தக் கதையை நான் படிக்கவில்லை, உங்களைப் பார்த்ததில் மிகமிகச் சந்தோஷம்... தொடர்ந்து எழுதுங்கள், எதிர்பார்க்கிறோம்" தளையசிங்கம் எனது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு வாழ்த்துக் கூறினார். இதுதான் "முதலும் இறுதியுமான சந்திப்பு" என கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை. இச்ந்திப்பின் பின்னர் சில மாதங்கள் கழிந்து, அதிர்ச்சியான செய்தி ஒன்று கேட்டேன்.

"தளையசிங்கம் 2-4-1973 இல் மறைந்தார்." என்னால் தாங்கமுடியாத சோகம். அவரது மரணத்தின் பின்னணியை அறிந்தபோதுதான் தளையசிங்கமும் ஓர் ACTIVIST WRITER என்ற உண்மையும் தெரிந்தது.

நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தினால் அவருக்கு, அவர் மறைந்து இருப்பு நாட்களிலேயே (22-4-1973) அஞ்சலிக்கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. ("நீர்கொழும்பு வாழ்வும் வளமும்" - என்ற இனி எழுதப்படவள்ள நாலில் எமது நீர்கொழும்பு "இலக்கிய வட்டத்தின்" தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடவள்ளேன்.) இந்த அமைப்பு நடத்திய முதலாவது நிகழ்ச்சியே தளையசிங்கத்தின் நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அஞ்சலிக் கூட்டமாக அமைந்தது என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

தளையசிங்கமும் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்களைப் போன்று "தானுண்டு தன்பாடுண்டு" என்று வாழ்த்திருக்க முடியும். அடிநிலை மக்களின் குடிநீர்ப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணாமல் வள்ளுவருக்கு விழாவும் மகாநாடும் நடத்திய பெரிய மனிதர்கள் வாழ்ந்த

பிரதேசத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பக்கம் நின்று, அவர்களின் உரிமைக்காகக் குரல் எழுப்பிப் போராடியதன் காரணம் என்ன?

அவருக்கு ஒரு நோக்கம் இருந்தது. தன் பிரதேசத்து மக்கள் கோயிலில் குடிநீர் பெறுவதற்கு வக்கில்லை - இந்தச் சமயத்தில் "இலக்ஷ்யச் சிந்தனை" என்ன வேண்டியிருக்கிறது.

தளையசிங்கம், வித்தியாசமாகச் சிந்தித்தார்; செயற்பட்டார். குடிநீருக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்த "கண்ணகி அம்மன்" ஆலய வளவில் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார்.

சாதிமாண்களின் தூண்டுதலினால் பொலிஸாரின் கோரமான தாக்குதலுக்கு இலக்கானார். அவரைத் தாக்கிய பொலிஸ் தின்ஸ்பெக்டர் சொன்னானாம், "நீ ஆறு மாதத்துக்கு மேல் உயிர் வாழ மாட்டாய்" - என்று.

அவன் வாக்கு பலித்தது.

இதனால்தான் தளையசிங்கத்தின் மரணத்தை கண்டத்தவர்கள் "அது ஒரு கொலை" என்றனர். சாதிமாண்களின் சதிராட்டம் தளையரை காவு கொண்டது. "தளை"களை நீக்கப் போராடிய "தளையர்" எமக்கு முன்மாதிரியானார்.

சமுதாய வாழ்வில் போராளியாக விளங்கிய தளையசிங்கம், இலக்கிய உலகிலும் சமர் புரியத் தவறவில்லை என்பதற்கு அவரது விமர்சனங்கள் சாட்சி.

மாக்ஸிஸ்தத்துக்கு அப்பால் சிந்திக்காமல் எல்லை வகுத்துக் கொண்டவர்களுக்கு தளையசிங்கத்தின் "பிரபஞ்ச யதார்த்தவாதம்" பிறபோக்குத்தனமானதாக இருக்கலாம். தளையசிங்கம் எழுதியது புரியவில்லை என்றவர்களும் (முற்றாக ஒதுக்கியவர்களும் - ஒதுங்கி நின்றவர்களும்) பிறிதொரு காலத்தில் மீண்டும் எடுத்துப் படிப்பார்கள் அல்லது தேடிப் படிப்பார்கள் என்றே கருதுகின்றேன்.

ஆம்... அவரது சிந்தனைகளைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமங்கள் உண்டு. அதற்கான பக்குவம் எம்மில் (நான் உட்பட) பலருக்கு இன்னும் வரவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இக்கட்டத்தில் ஒரு சம்பவத்தைக் கூற விரும்புகின்றேன்.

1984 ஆம் ஆண்டு நான் தமிழகம் சென்றிருந்த சமயம், என்னைப் பொரிதும் கவர்ந்த பிரபல எழுத்தாளர் கி. ராஜநாராயணன் அவர்களைத் தேடி - அவர் வாழ்ந்த விவசாயக் கிராமமான “இடை செவலுக்கு” (திருநெல்வேலிக்கும் சாத்தூருக்கும் இடைப்பட்ட கோவில்பட்டி என்ற ஊருக்கு அருகாமையில் உள்ள சிறிய அழகிய கிராமம்) சென்றேன்.

எழுத்தாளர் சிதம்பரநாதனின் துணைவியார், ரஞ்சிதம் அவர்கள் எனக்கு வழிசொல்லி பஸ் ஏற்றி விட்டார்கள். (ரகுநாதன் என தந்தை வழி உறவினர்). முன்னறிவிப்பின்றிச் சென்ற என்னை கி. ரா. வும் அவரது துணைவியாரும் இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். நீண்டநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். தமிழ் இலக்கிய உலகில் கி. ரா. மிகவும் வித்தியாசமான மனிதர்.

“விமர்சனங்களை படிக்க மாட்டார்” என்ற உண்மை அச்சந்திப்பில் தெரிந்தது. எனினும், அவர் தலையசிங்கத்தின் எழுத்துக்களை கருத்துநிரிப் படித்திருக்கிறார்.

“கலாசபதி, சிவத்தம்பி என்றெல்லாம் பல விமர்சகர்கள் இருப்பதாக அறிந்ததுண்டு. ஆனால் அவர்களை நான் படித்தில்லை. இருந்தாலும் தலையசிங்கம் என்று ஒருவர்... கொஞ்சம் கண்களை நுழைச்சுப் பார்த்தேன்...படிக்கும்போது, ஒரு “சுயம்பான சிந்தனையாளர்” என்று உணர முடிந்தது.” - என்று கூறிய கி. ரா. உள்ளே சென்று, “சக்தி” என்ற மாத இதழ் ஒன்றை எடுத்து வந்து காட்டுகிறார்.

தமிழகத்தில் வெளியாகிறது “சக்தி”. அதில் தலையசிங்கத்தின் கட்டுரை ஒன்றை அவர் மறுபிரசரம் செய்வித்திருக்கிறார்.

1990 ஆம் ஆண்டில் தமிழகம் சென்ற சமயம் சோவியத் கலாச்சார நிலையத்தில் "கலை இலக்கியப் பெருமன்ற"த்தின் மகாநாட்டிலூம் பார்வையாளாகக் கலந்து கொண்டபொழுது இடைவேளையில் வெளியே வந்தேன். ஒருவர் மேஜையில் பல புத்தகங்களைப் பரப்பி வைத்துக்கொண்டு விற்பனை செய்கிறார்.

அதில் ஒன்று, "மு. தனையசிங்கம் - ஒரு அறிமுகம்" இதனை அவரது தம்பி பொன்னம்பலமும் சந்தர்ராமசாமியும் எழுதியிள்ளனர். கோவை, "சமுதாயம் பிரசராலயம்" வெளியிட்டுள்ளது. இந்தப் பிரசராலயமும் "கரியா"வும் தனையரின் மேலும் சில புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளன.

தனையசிங்கத்தின் சிந்தனைகள் "பங்குடுதீவு"க்குள் சிறைப்பட்டவை அல்ல, என்பதற்கு இதற்கு மேல் வேறு ஏதும் சான்றுகள் வேண்டுமா?

ஏறக்குறைய 28 ஆண்டுகளின் முன்பு கண்டியிலிருந்து வெளியாகிய செய்திப் பத்திரிகையில் பிரசரமான "ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி - (1956-1963)" என்ற தொடர் கட்டுரை, பின்னாளில் நூலாக வெளிவந்தது. இலக்கிய விமர்சனத்துறையில் நாட்டமுள்ள புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அவசியம் படிக்கவேண்டிய பயனுள்ள நூல்.

தனையசிங்கம் தீர்க்கதறிசனம் மிக்க படைப்பாளி என்பதற்கு இந்நால் சிறந்த உதாரணம். மிகவும் தெளிவாக தனது கருத்துக்களை முன் வைக்கின்றார். இந்நாலைப் பற்றிய அறிமுகம் இங்கு அவசியமில்லையாயினும் "மாற்றுக் கருத்தோட்டம் மிக்க" கலைசபதி, சிவுத்தம்பி, ஏ.ஜே. கணகரட்ணா, எஸ். பொ. முதலான ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்களைக் கடுமையாக விமர்சிக்கும் பொழுதும் - நயமுடன் நாகரீகமாக - தனது நிலைப்பாட்டையும் தெரிவித்து, அவர்களின் எழுத்தின் போக்குகளையும் இனம் காட்டுகின்றார்.

விமர்சனக் கலையை - "சீரியஸாக" விமர்சனம் எழுத விரும்புவோர் - தளையசிங்கத்திடம்தான் கற்கவேண்டும்.

"புரட்சியையும் அது கொண்டுவரும் சர்வாதிகாரத்தையும் கண்டு அநிருப்திப்பட்டு வெளிநாட்டுக்கு ஒடுபொவர்கள் ஒரு நானும் தங்கள் உள்நாட்டுத் தேவைகளுக்கு உதவுபவர்களாய் இருப்பதில்லை. அவர்கள் ஆத்திரத்தாலும் வெறுப்பாலும் பீடிக்கப் பட்டு, புரட்சியால் உள்நாட்டில் ஏற்பட்ட நல்ல பண்புகளைக் கூட ஒப்புக் கொள்ளாதவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். (பக்கம் - 150).

"நற்போக்கு"க்கூடாரம் கைலாசபதியின் பெயரை முற்றாக ஒதுக்கிவிட முயல்கிறது. முற்போக்குக் கட்சி, எப்படி அவரையே முழுமுதல் இலக்கியக் கடவுளாக வழிபட விரும்பிற்றோ அப்படியே - நற்போக்கு அவரின் பெயரை முற்றாக அழித்துவிட முயல்கிறது. அதனால் இரண்டும் பிழைத்து விடுகின்றன. உண்மை இரண்டிலும் இல்லை. இரண்டுக்கும் திடையில்தான். கைலாசபதி கட்டாயம் நம் இலக்கியப் பார்வையை ஒருபடி உயர்த்தியேதான் இருக்கிறார். முதலில் அதை ஒப்புக் கொண்டுதான் கைலாசபதியின் செல்வாக்கைப் பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சி ஆரம்பாக வேண்டும்" (பக்கம் 41)

இவ்வாறு தளையசிங்கம் அக்கட்டுரைத் தொடரில் குறிப்பிட்டவற்றை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

அதியற்புதமான சிந்தனையாளன் இவ்வாறு எம்மத்தியில் வாழ்ந்தார் என்பதே பெருமைக்குரிய விஷயம்தான். அவரது எழுத்துக்களைப் படிக்கும்போது எம்மை அறியாமலேயே எமக்குள் "தேடல்" மனப்பான்மை புகும்.

இன்றைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் தளையசிங்கத்தை படிக்க வேண்டும்.

என். எஸ். எம். இராமையார்

"இயற்கைச் தழவின் மத்தியில் ஏகாந்தமாயிருந்து கலையம்சம் மிக்க - கலை - இலக்கியங்களைப் படைக்க வேண்டிய மனிக்கரங்கள் இரும்புக்கடையின் மத்தியில் கணக்கேட்டுடன் சதா கருமாற்றும் நிலை என்றுதான் மாறுமோ?" என்று நண்பர் மேகஸூர்த்தி சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என். எஸ். எம். இராமையாவைப் பற்றி "மல்லிகை"யில் எழுதியது நினைவுக்கு வருகிறது.

நானும் முதல்முதலில் என். எஸ். எம். அவர்களை அந்த இரும்புக்கடையில்தான் சந்தித்தேன். அறிமுகப்படுத்தியவர் நண்பர் மு. கணகராசன்.

அமைதி - அடக்கம் - பணிவ - மறந்தும் சுடுசொல் பாவிக்கத் தெரியாத அப்பாவித் தனமான குண இயல்புகள், எதனையும் ரசித்துச் சிரிக்கும்பொழுது குழந்தைகளுக்கே உரித்தான் "வெள்ளைச் சிரிப்பு" இவ்வளவற்றையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த அந்த வித்தியாசமான மனிதரிடத்தில் நல்ல ரஸனையைக் கண்டேன். "தர்மாவேசத்தை" காணவில்லை.

நாம் அவரை இராமையா என்று அழைப்பது அழூர்வும். அவரது முதல் எழுத்துக்கள்தான் இலக்கிய உலகில் பிரபலமானவை. "மலைநாட்டு எழுத்தாளர் சங்க"த்தின் தலைவராக விளங்கிய போதும் கூட தலைவர்களுக்கே உரித்தான் "கம்பீரம்" காத்து "இமேஜ்" தேட முயலாமல் எனினமையாக வாழ்ந்தவர்.

சமுத்து மலையக இலக்கிய வரலாற்றில் என். எஸ். எம். அவர்களுக்காக சில அத்தியாயங்கள் உண்டு. மலையக மக்களின் ஆத்மாவை இவரது கதைகளில் கண்ணுற்றேன்.

"சென்னை வாசகர் வட்டம்" தொகுத்தளித்த அக்கரை இலக்கியம் நூலில் இவரது "வேட்கை" சிறுகதையும் இடம்பெற்றது. பல தரமான வானினாலி நாடகங்களின் சிருஷ்டிகர்த்தா இவர்.

மலையத்தை விட்டு அவர் எப்போது கொழும்புக்கு வந்து நிரந்தரமானாரோ நான் அறியேன். மலையகத்தில் அவர் மேற்கொண்ட தொழிலும் தெரியாது. எனினும் நான்றிந்த என். எஸ். எம். கொழும்பில், சௌநகத் தெருவில் ஒரு இரும்புக்கடையில் கணக்கெழுதியவர்தான். நேரம் கிடைத்த பொழுது இலக்கியம் படைத்தார்.

அந்த "நேரம்" சீராகக் கிடைக்கவில்லையே என்பதுதான் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குக் கிட்டிய பெரிய நட்டம். எனினும் அவரது "ஒரு கூடைக் கொழுந்து" உட்பட பல சிறுகதைகள் இன்னும் பல தலைமுறைக் காலத்திற்கு நின்று நிலைத்து பேசும்.

1973 ஆம் ஆண்டு.

மலைநாட்டு ஏழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டம் ஹட்டனில். கூட்டத்துடன் ஆண்டுவிழா "வீரகேசரி பிரசரமான" கோகிலம் சப்பையா எழுதிய "நூரத்துப் பச்சை" நாவல் வெளியீட்டு விழாக்களும் நடைபெற்றன. தமிழகத்து விருந்து பிரபல இடதுசாரித் தலைவர் தோழர் பாலதண்டாயுதமும் வருகை தந்து கலந்து கொண்ட நிகழ்ச்சி.

இவ்விழாவில் கலந்து கொண்ட ஒரே அரசில் அங்கம் வகித்த அமைச்சர் குமாரதூரியரும் - ஐ.தொ.கா. தலைவர் அலீஸுலிம் மேடையில் கருத்து ரீதியாக பகிரங்கமாக மோதிக் கொண்டார்கள்.

தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைக்கு "இடைத் தரகார்கள் (தொழிற்சங்கங்கள்) அவசியமில்லை" என்ற தோறணையில் மிகவும் சிறுபிள்ளைத்தனமாக அமைச்சர் பேசினார்.

நீண்ட காலம் தொழிற்சங்க வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள அளீஸ் சும்மா இருப்பாரா? அவரைப் பொறுத்தவரையில் இந்த அமைச்சர் "நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு இன்று முனைத்த காளான்" அல்லவா? வெகுண்டெடுமுந்தார். மலையக தொழிற்சங்கங்கள் வென்றெடுத்த உரிமைகளைப் பட்டியலிட்டுப் பேசினார்.

தோழர் பாலதண்டாயுதம் அனுபவமிக்க பழுத்த அரசியல்வாதி. குழம்பியிருந்த மக்களுக்குத் தெளிவு ஏற்படும் விதமாகப் பேசி பாராட்டுப் பெற்றார். நிறைகுடங்கள் தழும்புவதில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி முடிவற்றதும் "என். எஸ். எம்." மிடம் கேட்டேன், (அன்று அவர்தான் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர்).

"என்ன... இது... இலக்கியவாதிகளின் கூட்டத்தில் அரசியல் வாதிகள் ஆதாயம் தேடுகிறார்களே."

என். எஸ். எம் அமைதியாக "நண்பரே, உங்கள் கேள்வி யிலேயே பதில் உள்ளது. தோழர் பாலதண்டாயுதம் தக்கபதில் சொல்லிவிட்டார். இருந்தாலும் - இந்த அரசாங்க அரசியல் வாதிகளை அழைத்தால் இதுதூண் நடக்கும் என்பதும் தெரியும்.

இப்பொழுது இவர்களின் அரசு பதவியில் எமது சங்கம் இவர்களை அழைத்திருக்கிறது. வேறு ஒரு அரசாங்கம் இப்போ திருந்தால் அதனைச் சார்ந்தவர்கள் வந்திருப்பார்கள். ஒரு அமைப்பின் தலைவராக இருக்கும்போது எனது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்ப தன்னிச்சையாகச் செயற்பட முடியாது. அமைப்பின் தீர்மானங்களுக்கு நானும் கட்டுப்பட வேண்டியுள்ளது என்ன செய்வது? "என்றார்.

பின்னாளில் - சில வருடங்களுக்குப் பிறகு - அரசாங்கம் மாறியது, தொண்டமான் அமைச்சரானார். இ.தொ.கா. தேவராஜ் அரசியலில் பிரபலமானார்.

இதே மலைநாட்டு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பில் கொழும்பு "தப்ரயேன்" ஹோட்டல் மண்டபத்தில் கூட்டம். என். எஸ். எம். தலைமை. அமைச்சர் தொண்டமானும் தேவராஜு உம் பேசினார்கள்.

கூட்ட முடிவில் என். எஸ். எம் என்னைப் பார்த்தார். நான் வாய் திறப்பதற்கு முன்பு "பூபதி உமக்கு அன்றே சொன்னதைத் தான் மீண்டும் சொல்லலாம்" எனக் கூறி அமைதிக்கு வழி தேடினார்.

சமுத்து இலக்கிய உலகம் "பதவியில் உள்ள அரசை" அல்லது "அதிகாரத்தில் உள்ள இயக்கத்தை" அனுசரித்தே இயங்கிவது என்பதற்கு சமுத்தின் தெற்கும் வடக்கும் இன்றும் உதாரணமாகியுள்ளன.

அதிகாரத்தில் அமருவோரை அனுசரித்துப் போகும் "சமரஸ்" முப்பாங்கு, கலை-இலக்கியவாதிகளிடம் இருக்கும் வரையில் இரு தரப்புக்கும் சங்கடம் இல்லைத்தான். யார் யார் - எந்தெந்த சந்தர்ப்பத்தில் எத்தகைய துழ்நிலையில் இவ்வாறு மேடைகளில் தோன்றுகிறார்கள் என்பது விமர்சனத்துக்குரியதுதான்.

என். எஸ். எம். வாழ்வில் சோகமான அத்தியாயங்கள்தான் அதிகம். எத்தனை சோகங்கள் அவருள் முகிழ்திருந்த போதிலும் சாந்தமான முகத்தில் மாற்றத்தினைக் காண முடியாது. சலனங்கள் அற்ற முகத்துக்குச் சொந்தக்காரர் அவர்.

அவர், எழு நாட்களுக்குள் - அடுத்தடுத்து தனது இரண்டு பெண் செல்வங்களை நோய் அரக்கனுக்குப் பலி கொடுத்த பரிதாபத்தை இங்கு எழுத வார்த்தைகள் இல்லை. அவரைப் படைத்தவன் - அவரை இப்படியாக கோரமாக வஞ்சித் திருக்கக் கூடாது. மரணத்தின் கொடுமையை அதுவரும் போதுதான் நாம் உணர்கின்றோம். அக்கொடுமைக்கு என். எஸ். எம். ஆளாகியவர்.

இனவாத பெரு நெருப்பு தென்னிலங்கையில் கோரத்தாண்ட வமாடிக் கொண்டிருந்த காலம் - 25 மைல் தூரத்திலிருந்த எனக்கு என். எஸ். எம். மின் பிள்ளைகள் இருவர் நோயினால் பாதிக்கப்பட்டு அடுத்தடுத்து இறந்துவிட்டார்கள் என்ற சோகமான செய்தி தாமதமாகவே கிடைத்தது.

நண்பர் தெளிவத்தை ஜோசப் மூலம் இச்செய்தி அறிந்து நண்பர் மு. கனகராசனுடன் - ராமையாவைத் தேடி அவர் பணிபுரிந்த இரும்புக்கடைக்கே ஒடுணோம். அங்கே என்.எஸ்.எம். அமைதியாக அமர்ந்து கணக்கு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

நான் இயல்பாகவே மரணத்தை வெறுப்பவன். அதிலும் - பச்சிளம் பிள்ளைகளின் மரணத்தைத் தாங்கும் வலிமை அற்றவன். அன்று இராமையாவைக் கண்டபோது நெஞ்சில் அடைத்து பொங்கிய சோகத்தை அடக்க மிகவும் சிரமப்பட்டேன்.

அருகே இருந்த "அம்பாள் கபே"யில் போய் அமர்ந்து அவருடன் துயரம் பகிர்ந்து கொண்டோம். அந்த பரபரப்பான வியாபார பிரதேசத்தில் நாம் அமைதியாக அமர்ந்து பேச பொருத்தமான இடம் அந்த "அம்பாள் கபே" தான்.

விண்ணாளில் இராமையாவை - பாபர் வீதியில் அமைந்த "சாயி" இல்லத்தில் அவர் மேற்கொண்டிருந்த புனிதமான பணியைக் கண்டு தினைத்துப் போனேன். ஒரு அன்பரை காண்பதற்காக நான் சாயி இல்லம் சென்றிருந்தவேளை அங்கு பஜனை ஆரம்பமாக விருந்தது.

சாயிபாபா பஜனைக்காக அங்கு குழுமியவர்களின் பாதனிகளை பக்குவமாக வாங்கி அங்கிருந்த "ராக்கை"களில் சீராக அடுக்கி வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார் எங்கள் இராமையா.

மலையக மக்களின் ஆத்மாவைப் பிரதிபலித்த அற்புதமான சிருஷ்டகளைப் படைத்த அந்த மணிக்கரங்கள் - சோனகத்

தெருவில் இரும்புக்கடையில் கணக்கு ஏட்டை புரட்டுக் கொண்டும் பாபர் வீதி சாயி இல்லத்தில் பக்தர்களின் செருப்புகளை ஏந்தி பத்திரிப்படுத்திக் கொண்டுமிருக்கிறதா? என்ன விந்தையான மனிதர் ஜிவர்.

எனது திகைப்பை புரிந்து கொள்ளாமலேயே "வாருங்கள்... செருப்பை இங்கே தாருங்கள்"

அந்த மணிக்கரங்கள் என் செருப்பை ஏந்தக்கூடாது. நானே எடுத்து ராக்கையில் வைத்தேன். தேடி வந்த அன்பார் பற்றிய நினைவை மறந்து, இராமமயாவின் பணி கண்டு சிவிர்த்துப் போனேன்.

நான் இன்றைக்கும் கூட ஒரு சாயி பக்தன் அல்லன். ஆனால் அந்த பிரார்த்தனையில் அமைதியும் மனச் சாந்தியும் கிட்டுவதை உணர்ந்தேன். என். எஸ். எம். தனது வாழ்வின் சோகங்களுக்கு - இந்தப் பிரார்த்தனையின் மூலம்தான் அமைதியையும் மனச் சாந்தியையும் தேடுகிறார் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

இதுபற்றி பிறகு "இலக்கியப் பலகணி"யிலும் எழுதினேன்.

அவஸ்திரேவியாவுக்கு நான் வந்ததன் பின்னர் - "இராமமயா உடல் நலம் குன்றி மருத்துவ சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளார்" என்ற தகவலை நண்பர் பொமினிக் ஜீவா "மல்லிகை"யில் எழுதித்தான் தெரியும்.

இந்தக் கவலையை சிட்டியில் இருக்கும் மாத்தளை சோழவுடன் பகிர்ந்து கொண்டதுடன் நின்றுவிடாமல் என்னாலியன்ற சிறு உதவியை கொழும்பில் நண்பர் ராஜபூர்காந்தன் ஊடாக வழங்கியிபொழுது சலனங்களைக் காட்டாத அம்மனிதரின் கணகள் கலங்கி விட்டதாக நண்பர் எனக்கு எழுதியிருந்தார்.

இராமமயாவும் அன்போடு எனக்கு எடுதம் எழுதினார். இன்றும் அக்கடிதம் என்னிடத்தில் பத்திரமாக உண்டு.

ஒருநாள் இரவு நண்பர் பிரேமல்ஜியுடன் தொலைபேசியில் கதைக்கும்பொழுது அன்று பகல் இராமமயா இறந்து விட்டதாக அறிந்து அதிர்ந்தேன்.

தாமதமின்றி சென்னையில் வசிக்கும் எம் திருவரதும் நண்பர் - பத்திரிகையாளர் எஸ்.எம். கார்மேகத்துக்கு தகவலைக் கூறி திருவரும் தொலைபேசியிலேயே துயரம் பகிர்ந்து கொண்டோம். பின்பு - எஸ். ஜம். கார்மேகம் அவர்கள், இராமமயாவைப் பற்றி உருக்கமான கடிதம் உன்றை எனக்கு எழுதியிருந்தார்.

இராமமயாவின் மறைவையுடுத்து திறுதிச்சடங்கில் அமைச்சர்கள் - அரசியல் - கலை, இலக்கிய உலக பிரமுகர்கள் கலந்து கொண்டதைப் பார்த்த இராமமயாவின் வீட்டின் அயல்வாசிகள் “இப்படியும் ஒரு பிரபலமான மனிதர்” இங்கே எமக்கருகில் வாழ்கிறார் - என்பதை அறியாமல் இருந்திருக்கின்றோமே என முக்கில் வீரல் வைத்து வியந்தார்களாம்.

கண்களுக்கு அருகே இமை இருந்தாலும் அந்தப் பாதுகாப்பு கவசம் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை அல்லவா?

அந்த மலையக இலக்கிய மேதையின் மறைவின் பின்னர் அவருக்காக இரங்கலுரை நிகழ்த்திய அரசியல் பிரமுகர்கள் அவர் வாழும் காலத்தில் அவரைப் பற்றி சிந்தித்ததே இல்லை. பத்திரிகை செய்திகளினாலும் - விளம்பரங்களினாலும் பிரபலம் தேடிக் கொண்ட மனிதர் அல்ல இராமமயா. ஆனாலும் மிக்க இலக்கிய கார்த்தா.

“அக்கரை இலக்கியம்” இனங்கண்டு கொண்ட அளவிற்குத்தானும் மலையக அரசியல், தொழிற்சங்க உலகம் இவரை இனங் காணவில்லை. இந்தப் புறக்கணிப்புகளைப் பற்றி என்றைக்குமே அக்கரை கொள்ளாத நண்பர் மு. நித்தியானந்தன்,

மலையக இலக்கிய உலகிற்கு ஆக்கழுரவ்யாக பங்களிப்பு நல்லனார் என்பதை இச்சந்தரப்பத்தில் கூறுதல் பொருத்தம்.

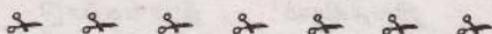
மு. நித்தியானந்தன் இல்லையென்றால் இராமையாவின் "ஓரு கூடைக் கொழுந்து" சிறுகதைத் தொகுப்பை தமிழ் இலக்கிய உலகம் கண்டிருக்காது. நித்தி, தெளிவத்தை ஜோசப்பின் "நாமிருக்கும் நாடே" - ஸி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் "வீட்றறவன்" முதலானவற்றையும் தனது "வைகறை" வெளியீடாகக் கொண்டந்தார்.

அரசியல்வாதிகளுக்கும் - உண்மையான இலக்கியவாதி களுக்கும் இடையே உள்ள வேற்றுமைகள் அதிகம். இங்கு அது பற்றி விவரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

என். எஸ். எம். மாத்திரம் அல்ல - அவரைப்போன்ற பல அற்புதமான மலையக - இலக்கிய கார்த்தாக்கள், மலையக அரசியல் இயக்கங்களினால் - அவற்றின் தலைவர்களினால் கண்டு கொள்ளப் படவில்லை. கண்டுகொள்ள முயலவுமில்லை.

அவர்கள் இறந்த பின்பு - பத்திரிகைகளுக்கு அஞ்சலி அனுதாபச்செய்திகள் வழங்கி, தமது "இருப்பை"க் காட்டிக் கொண்டவர்களை இனம் காணவேண்டிய அவசியம் எமக்கு இல்லை.

எனினும் இராமையாவை - அவரைப் பீடத்திருந்த வறுமையிலிருந்து - இந்த அரசியல் சக்திகள் காப்பாற்றவில்லையே என்ற ஆத்திரம் மனதை பார்மாக அழுத்துகிறது.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி

நம்மிடத்தில் - நம்மவர்களைப் பற்றிய எதிர்பார்ப்பு ஒன்று உண்டு.

"அவருக்கு கடிதம் எழுதினேன், பதிலே இல்லை"

"கடிதமா? ஐயோ - எழுத நேரம் எங்கே கிடைக்கிறது. அமர்ந்து கடிதம் எழுதுவதற்கு நேரம் தேட போராடுகின்றோம்."

"கோபிக்க வேண்டாம். உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. பதில் எழுத முடியாமல் போய்விட்டது. அவ்வளவு பிளி"

இவ்வாறு கதைப்பவர்களை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம்.

ஆனால், இப்படியெல்லாம் சமாதானம் கூறி தப்பிப் பிழைக்காமல் - தனக்கு வரும் கடிதங்களுக்கெல்லாம் தளராமல் பதில் கடிதம் எழுதிய ஒருவர் நம் மத்தியில் வாழ்ந்து மறைந்தார் என்பதை ஏத்தனை பேர் அறிந்திருப்பார்கள்?

அவர்தான் பேராசிரியர் கைலாசபதி.

கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு கலைதான் என உணர்த்திய இலக்கிய வாதியாக அவரை நான் இனம் காண்கின்றேன்.

தனக்கிருந்த பல முக்கிய பணிகளில் ஒன்றாக கடிதங்கள் எழுதுவதையும் அவர் கருதியிருக்க வேண்டும். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கைலாசபதி எழுதிய கடிதங்களை மிகவும் பத்திரமாக பாதுகாத்து ஒரு கோவையில் பிணைத்து வைத்திருந்த கவிஞர்.

முருகையனிடம்தான் கைலாசபதினையெப் பற்றிய இந்த உண்மையை அறிந்து கொண்டேன்.

இதுவரையில், கைலாசபதி தமது நண்பர்களுக்கு இலக்கிய நயத்துடன் எழுதிய கடிதங்கள் நூலாக வெளிவரவில்லை. கைலாளின் நண்பர்கள் இணைந்தால் இப்படியாரு முயற்சியிலும் இறங்கிப் பார்க்கலாம்.

எழுத்தாளர்களுக்கு ஆலோசனை கூறும் - அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும் கருத்துக் கருவுலங்களான அவை எதிர்காலத்தில் தொகுக்கப்படலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பும் எனக்குண்டு.

"இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்" தேசிய ஒருமைப் பாட்டு மகாநாட்டை கொழும்பில் நடத்துவதற்கு ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேயே கைலாஸ் அவர்களை பம்பலப்பிட்டு இந்துக் கல்லூரியில் முதன் முதலில் சந்தித்தேன்.

அவர் பெரிய எழுத்தாளர் - பேராசிரியர் - அவரிடம் போய் நானாக - வலியச் சென்று கதைப்பதற்குத் தயங்கி ஓரமாக அமர்ந்திருந்தேன்.

ஆலோசனைக் கூட்டம் முடிந்த பிற்பாடு, "இன்று ஒரு புதுமுகத்தைக் காண்கின்றேன், எனது பெயர் கைலாசபதி - உங்கள் பெயர் என்ன?" என்று என்னருகில் வந்து தோன்பற்றி அவர் கேட்டபோது "உங்களைத் தெரியும்" பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் நீங்கள் பேசியதைப் பார்த்திருக்கின்றேன்" எனக்கூறி, என்னையும் அறிமுகப்படுத்தினேன்.

இச்சந்திப்பின் பின்னர் பலதடவைகள் நாம் பேசிக் கொண்டோம். எனினும் நீண்ட கலந்துரையாடலாக அமையவில்லை. அந்தளவுக்கு நாம் நெருங்கிப் பழகியதும் இல்லை.

சிறுகதைகளும் நாவல்களும் படிப்பதில் நான் கொண்டிருந்த ஆர்வம் படிப்படியாக விமர்சனங்களைப் படிப்பதற்கும் தாவியதற்கு கைலாசபதியே காரணம்.

ஆரம்பக்காலங்களில் சிலரது விமர்சனக் கட்டுரைகள் எனக்குப் புரியவில்லை. அவற்றைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமங்கள் இருந்தமையால் படிப்பதை தண்டனையாகக் கருதி - அந்தப் பக்கத்தை பார்ப்பதையே தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

கைலாசபதியின் எழுத்துக்கள் எளிமையாக இருந்தமை கண்டு அவற்றைப் படிப்பதில் ஆர்வம் வளர்ந்தது.

கைலாசபதியின் விமர்சனங்கள் எளிய முறையில் படிப்பவர்கள் புரிந்து கொள்ளத்தக்கதாய் அமைந்தமைக்கு - அவர் ஒர் பத்திரிகை ஆசிரியராக வாழ்ந்தமையும் காரணம் - என்று பின்னாளில் வெளியான முடிவுகள் முற்றிலும் சரியானவை.

கைலாஸ் - கவிஞர் மகாகவி, சிந்தனையாளர் மு. தனைய சிங்கம், சிறுகதை, நாவலாசிரியர் எஸ். பொ. முதலாணோரை ஆய்வு செய்யவில்லை, விமர்சிக்கவில்லை - அவர்களை ஏனோ பறம் ஒதுக்கி விட்டார் என்ற குற்றச்சாட்டு இன்றும் நிலவுகின்றது.

இக்குற்றச்சாட்டு ஆய்வுக்குரியது. மகாகவி உருத்திரமூர்த்தி தவிர்த்த ஏனைய இருவரும் கைலாசபதியை விமர்சித்தவர்கள்தான்.

மு. தனையசிங்கம் நயமாகவும் - எஸ். பொ. வக்கிரமாகவும் கைலாசபதியை விமர்சித்திருக்கிறார்கள். இந்த விமர்சனங்களுக்கெல்லாம் கைலாஸ் பதில் கூறியதில்லை. கைலாளின் அபிமானத்துக்குரிய 'இலக்கிய மாணவர்களே' பதில் கொடுத்தார்கள்.

கைலாசபதியின் எழுத்தைப் போன்றே அவரது மேடைப் பேச்சுக்களும் எளிமையானவை. பார்வையாளர்களை மாணாக்கர்களாகக் கருதும் தன்மையை ஒத்ததாக அவரது மேடைப் பேச்சுக்கள்

அமைவதுண்டு. அவரின் எளிமையான எழுத்து நடைபற்றி நண்பர் துரை மனோகரன் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் பார்க்கலாம்,

"கைலாசபதியும் தெளிவினையே பிரதான இலக்காகக் கொண்டு எழுதியவர். "கைலாசபதியின் நடை" என்று கூறுத்தக்க அளவுக்கு தமக்கெனத் தனித்துவம் வாய்ந்த நடையொன்றினை அவர் கையாண்டார். எளிமையும், கனதியும் கவர்ச்சியும் நிறைந்த நடையாக அது மினிர்கிறது. கவிதையில் பாரதியும் - சிறுகதையில் புதுமைப் பித்தனும் ஏற்படுத்தியிருப்பது போன்ற நடைக் கவர்ச்சியை தமது எழுத்தின் வாயிலாக கைலாசபதியும் ஏற்படுத்தினார். சான்றுகளை கோவைப் படுத்தி தர்க்கர்த்தியாகத் தெளிவுடனும் மனங்கவரும் முறையிலும் எழுதிச் செல்வது கைலாசபதியின் பாணியாகும்"

(நூல் - பன்முக ஆய்வில் கைலாசபதி)

இ.ம.எ.ச. தேசிய ஒருமைப்பாட்டு மகாநாட்டடை ஒழுங்கு செய்திருந்த வேளையில் அது தொடர்பான பிரசாரக் கூட்டம் ஒன்றுக்கு நீர்கொழும்பு வருமாறு கைலாசபதியை அழைத்தேன். மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் பஸ் ஏறி புறப்பட்டு வந்தார். நீர்கொழும்பில் சில "அன்பார்களுக்கு" இந்தக்கூட்டம் உடன்பாடாக இருக்கவில்லை.

முதல் நாளே சில எதிர்ப்பு சவுரைாட்டிகளை ஓட்டிவிட்டனர். இரவோடிரவாக தன்னந்தனியாக அச்சவுரைாட்டிகளை அகற்றினேன். கூட்டத்தை ரத்துச் செய்யுமாறு சில நண்பர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் கூறினார்.

முன்வைத்த காலை பின்னிமுக்க விரும்பாத நான், திட்டமிட்டவாறு கூட்டம் நடைபெறும் என்றேன்

நண்பர் மு. பஷீர் தலைமை, கைலாசபதி, மு. நித்தியானந்தன், பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் தண்ணேனவிதான் ஆகியோர் உரை நிகழ்த்த வந்தனர்.

இறுதிப்பேச்சு கைலாஸினுடையது. சபை அமைதியாக செவிமுடுத்தது. அந்தக் காலப்பகுதியில்தான், எம். ஜி. ஆர்., தி.மு.க. வைவிட்டு வெளியேறி அ.தி.மு.க ஆரம்பித்து தின்னுக்கல் இடைத்தேர்தலில் அவரின் புதிய கட்சி அதிகப் பெரும்பான்மையுடன் வெற்றியீட்டிருந்தது.

எம். ஜி. ஆர். ஒரு மலையாளி என்றும் தமிழ்நாட்டை தமிழன் தான் ஆளவேண்டும் என்றும் துவேஷம் பேசத் தொடங்கியிருந்தது கலைஞரின் தி.மு.க.

கைலாசபதி - தமது பேச்சிற்கிடையே இந்த - துவேஷம் குறித்தும் சிலேட்டயாகக் கூறினார். எம்.ஜி.ஆரின் முகத்தைக்காட்டி வாக்குகள் பெற்ற தி.மு.க இன்று அவர் வெளியேறியதும் மலையாளி கோஷம் எழுப்புகிறது என்றார்.

தனித்தமிழ் தீவிரவாதிகள் - சந்தர்ப்பவாதிகளாக மாறுவார்கள் என்பதற்கு இதனை உதாரணமாகவும் குறிப்பிட்டார்.

அத்துடன் வடமாகாண தமிழ்ச் சமுதாயம் “சத்தமான தமிழனை” எவ்வாறு இனம் காணுகின்றது என்பதற்கு சவாரஸ்யமான கருத்தையும் சொன்னார்.

“யாழ்ப்பாணத்து தமிழர்கள் - கரவெட்டியில் பிறந்தவர்களுக்கு ஒரு பட்டத்தையும் - தீவுப்பகுதி மக்களுக்கு ஒரு பெயரையும் மானிப்பாயைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு பிறிதொரு பெயரையும் தூட்டி என்னி நகையாடி, “சத்தமான தமிழன்” நல்லூரில் சங்கிலி மன்னனின் வைப்பாட்டிகளுக்குத்தான் பிறந்தான் - என்ற முடிவுக்கு வருவார்கள்.” என்றார் கைலாசபதி.

வடமாகாண சமுதாய அமைப்பில் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் சாதியணர்வு - தூயதமிழனை இவ்வாறுதான் இனங்காண முனைகிறது என்றார்.

கைலாசபதி பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது மண்டபத்தின் கூரையை நோக்கி கற்கள் வீசப்பட்டன. நெஞ்சுறுதிமிக்க கைலாஸ் தொடர்ந்து பேசி அமர்ந்தார். தெருவிலே நடந்து பஸ்திலையம் சென்று, அன்று இரவு கொழும்புக்குப் பயணமானார்.

இரு வாரம் கரைந்தது. பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் முகப்பில் தலைப்புச் செய்தியாக “புதிய யாழ் பல்கலைக்கழக வளாகத்தின் தலைவராக கைலாசபதி தெரிவு செய்யப்பட்டார்” என்றிருந்தன.

நீர்கொழும்பில் பலரும் வியப்பால் கண் அகற்றி “அடடே.. அன்று இங்குவந்து பேசியவர் அல்லவா” - என்று கூறி என்னுடன் புதிதாகச் சிநேகம் பூண்டவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

யாழ் வளாகத் தலைவராக அவர் நியமனம் பெற்றதும் எனது துணைநாடு - யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கல்லூரிகளில் தமது பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்குக் கைலாளின் சிபாரிசுக் கடிதம் பெற்றுத் தருமாறு முன்வந்த “புதிய சிநேகிதார்”களும் பிறந்தனர்.

இந்தப் புதிய சிநேகிதார்களுக்கு நான் இதுபோன்ற உதவிகளை என்றைக்குமே செய்ததில்லை.

கைலாசபதியின் திடீர் மறைவு என்னையும் உலுக்கியதற்கு காரணம் இருந்தது.

இரு வெள்ளிக்கிழமை மாலை நானும் நண்பர் சபா.ஜெய ராசாவும் கைலாஸ் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த கொழும்பு பெரியாஸ் பத்திரியில் அவரைப் பார்த்துவிட்டு வந்து - சனிக்கிழமையன்று - ஞாயிறு வீரகேசரி வாரவெளியீடிடிற்காக ஒரு செய்தி எழுதிக் கொடுத்தேன்.

செய்தியின் சாராம்சம் இதுதான். "பேராசிரியர் கைலாசபதி குணமடைகிறார்."

செய்தியும் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகி இலங்கையின் அனைத்து பாகங்களுக்கும் போய்விட்டது. யாழ்ப்பாணத்தில் கைலாசின் நண்பர்கள் - மாணவர்கள் - "சேர். உங்களைப் பார்க்க கொழும்பு வருகிறோம்" - என்று அந்தச் செய்தியைப் படித்துவிட்டு கடிதங்களும் அனுப்பி விட்டனர்.

கைலாஸ் அந்தச் செய்தியை படித்தார். ஆனால் அந்தக் கடிதங்களைப் பார்க்காமலேயே கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

நண்பர்கள் குழுறிக் குழுறி அழுதனர். கனத்தை மயானத்தில் நெஞ்சை உருக்கிய அந்தக் காட்சி இன்றும் நெஞ்சமதில் பசுமையாக உள்ளது.

"கைலாசபதியின் மறைவு - ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு" என்று வழக்கம் போன்று எழுதவில்லை. "ஈடு செய்யப்படவேண்டிய இழப்பு" - என்றே எழுதினேன்.

கைலாசின் மரணப் படுக்கையருகே அவரது அருமை மனைவி திருமதி. சர்வமங்களம் கைலாசபதி, அந்த இழப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு மன உறுதியடன் செயற்பட்டவிதம் குறித்து பின்னாளில் நண்பர் பிரேம்ஜி மல்லிகையில் எழுதியதாக ஞாபகம்.

ஆமாம் - அந்த மன உறுதி எமது சகோதரிகளுக்கும் - எனது மனைவிக்கும் வரவேண்டும் என்று வீட்டில் தெரிவித்தேன்.

கைலாஸ் மறைந்துவிட்ட பின்பு கடந்த பத்தாண்டு காலத்தில் அவரைப் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள் பல வெளியாகி விட்டன. அவரது பல்துறை சார்ந்த பன்முகப்பட்ட பணிகள் இன்று ஆராய்ச்சி செய்யப்படுகின்றன.

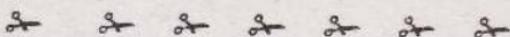
இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் அவரது கருத்துக்கள் கனதியான அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ளன. "பாரதியியல்" என்ற ஆய்வு முறையை அறிமுகப் படுத்தியவராகவும் கருதப்படுகின்றார்.

இத்தனை சிறப்புகளுக்கும் சொந்தக்காரரான கைலாசபதி யை தூற்றியும் - அவதாறு பொழிந்தும் அவர் காலத்திலேயே சிலரால் எழுதப்பட்டது. எனினும் அவற்றுக்கெல்லாம் பதில் அளித்து காலத்தை விரையம் செய்யாமல் - கருமமே கண்ணாக வாழ்ந்து இலக்கிய விமர்சனப் பரம்பரை ஒன்றை உருவாக்கினார்.

அவரது கருத்துக்களுடன் முரண்பட்டவர்களும் கூட, தமது படைப்புகள் தொடர்பாக கைலாசபதி என்ன சொல்கிறார், என்ன நினைக்கிறார் என்பதை அறிவுதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள்.

தமிழ் நாவலுக்கு நூற்றாண்டு வந்து விட்டது என்பதை, கைலாசபதி - யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வரங்கு மூலம் தெரிவித்த பின்புதான் நாழும் அதுபற்றிச் சிந்தித்தோம் என்றார், சிட்டி சுந்தரராஜன்.

இவ்வாறு தமிழகத்துக்கும் - ஈழத்துக்கும் நெறிப்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய விமர்சனத் துறையை வளம்படுத்தி - வளர்த்த பேராசிரியர் கைலாசபதி தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் என்றும் பேசப்படுவார்.

கே. ஜி. அமரதாஸ்

"ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணை ஒரு சிங்களவர் மனம் முடித்தால், அல்லது ஒரு சிங்களப் பெண்ணை ஒரு தமிழர் மனம் முடித்தால் தேசிய ஒருமைப்பாடு பிறந்துவிடும்" என்பார்கள் சிலர். ஆனால் நான் அவ்வாறு சொல்ல மாட்டேன். வெவ்வேறு இனங்களைச் சேர்ந்தோர் திருமணம் செய்து கொண்டால் பின்னைதான் பிறக்கும் ஒருமைப்பாடு பிறக்காது.

இவ்வாறு மிகுந்த நகைச்சுவையுணர்வுடன் எமக்குச் சொன்னவர், தமிழ் அபிமானியும் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவருமான பெளத்த "பிக்கு" பண்டிதர் வண. எம். ரத்னவன்ஸ் தேரோ.

இவரைப் போன்றே - தேசிய ஒருமைப்பாடு ஒரு வழிப் பாதையல்ல எனக்கருதி தமிழையும், தமிழ் இலக்கியங்களையும் ஆர்வமுடன் கற்றதுடன் நில்லாமல் மகாகவி பாரதியையும் சிங்கள மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் முன்னின்றவர் அமரா கே. ஜி. அமரதாஸ்.

"சிங்களம் மட்டும் மசோதா, அரசு ஊழியர்கள் சிங்களம் கற்று தேர்ச்சி பெற வேண்டும் - தமிழ் பாடசாலைகளில் சிங்களமும் ஒரு பாடம் - என்ற நிலைமைகளினால் பெரும்பாலான தமிழர்கள் சிங்களத்தையும் பயின்றார்கள். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சிங்கள, கலை இலக்கியங்களை பயின்று அவற்றைத் தமிழுக்குத் தந்தனர். திரைப்பட, நாடக முயற்சிகளை விமர்சித்து தமிழில் எழுதினர். இந்த உண்ணத்மான பண்பு சிங்கள மக்களிடமோ, இலக்கியக் காரர்களிடமோ இருக்கவில்லை. இது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. இந்நிலைமை மாற வேண்டும் அல்லது மாற்றவேண்டும்" என்றவர் கே. ஜி. அமரதாஸ்.

இந்தப் போதனையுடன் நின்றுவிடாமல் தானும் மாறியவர், செயல்பட்டவர், பழகுவதற்கு அற்புதமான மனிதர். அவர் தமிழில் கதைத்தால் எங்கள் குழந்தையின் மழலைத் தமிழை உணர்வோம். தமது பேச்சில் சொற்பிழையுண்டா எனக் கேட்டுத் தெரிந்து திருத்திக் கொள்ளும் பண்பும் மிக்கவர். நேசிக்கத் தகுந்த நட்புள்ளம் கொண்டவர்.

1957 இல் இலக்கிய உலகிற்கு பிரவேசித்த அவர் தேசிய இனப்பிரச்சனையின் கூர்மையைப் படிப்படியாகவே புரிந்து கொண்டார். "ஆயிரம் ஆயிரமாண்டு கால தமிழ் - சிங்கள உறவு அரசியல் காரணங்களினால் சிதைந்து விடக்கூடாது. நாம்தான் ஒருமைப்பாட்டை பேணமுடியும் - இதனை ஒவ்வொரு இலக்கியவாதியும் உணரவேண்டும்" என்றும் சொல்வார்.

பல தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளை மொழிபெயர்த்து சிங்களப் பத்திரிகைகளின் மூலம் சிங்கள வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய அமரதாஸ், கலாச்சார அமைச்சில் பணிபுரியத் தொடங்கியதும் பல தமிழ் கலை, இலக்கியவாதிகள் அவருக்கு நன்பரானார்கள்.

நன்பர்கள் பிறப்பதில்லை, உருவாக்கப் படுகிறார்கள் என்பதற்கு அமரதாஸவுக்கு கிட்டிய நன்பர்கள் சான்று.

பேராசிரியர் கைலாசபதி யின் திடீர் மறைவு அமரதாஸவையும் கலங்க வைத்தது. கைலாசபதி கு விடை கொடுக்குமாற் போன்று தமிழில் ஒரு கவிதை எழுதினார். அதற்கு அவர் இட்ட தலைப்பு,

"ஆய்போவன் சகோதரரே"

"இமயமலைச் சாரவிலே
கைலாசம் எனப்படும்
சிகரமொன்று இருக்கிறது
என்று நான் நூல்களிலே
வாசித்திருக்கிறேன்.

அழகுடனே கம்பீரம்
 தோற்றும் அந்த சிகரம்
 எல்லாம் வல்ல ஈசவரனின்
 வாசமென்று அறிந்தேன்.
 ஆனால் இவ்வாழ்விலே
 என் கண்ணால் அப்பதுமையை
 இன்னும் காணவேயில்லை.

குமரிமுனைக்கு அப்பால்
 எமது புனித நாட்டிலே
 தமிழிலக்கிய இமயத்தில்
 நாற்பத்தொன்பது ஆண்டுகளாக
 ஒரு கைலாசம் இருந்தது
 யாவருமறிந்த உண்மையே.

தமிழிலக்கியத்திற்கு மட்டுமன்றி
 நாட்டிலெல்லாம் கலைத்துறைகளிலும்
 இருளகற்றிய மணிவிளக்குப்
 போன்று நாடு முழுவதையும்
 ஓளி வீசிக் கொண்டு நின்ற
 எமதன்புக் கைலாசம்
 திடூரெனத் தாக்கிய
 கடும் மின்னலாலே
 சாய்ந்து விழுந்ததை நினைத்து
 பெரும் துயரமடைகின்றேன்.

பூவுலகத்துக்கிரண்டு
 கைலாசங்கள் எதற்கு
 கைலாசத்துப் பதியாய்
 என் போன்ற மானிடர்
 என் பெயரைப் தோற்கடத்து
 வாழ்கிறது பொருத்தமல்ல.

எல்லாம் வல்ல ஈசுவரனுக்கு
திடீரன்று இக் கற்பனை
வந்ததனால் இச்செயலோ?

நேசுமிக்க கைலாசா!
எதிர்பாரா நேரத்திலே
எங்களை விட்டேன் போனாய்?
ஆனால் ஒன்று கூறகின்றேன்.
எங்கு நீ சென்றாலும்
கைலாச (அதி) பதிக்கண்மையிலே
போகவே வேண்டாம் - நீ

எமதருமை நாடான
சிறிலங்கா தீவினிலே
கலை இலக்கியம் பிரகாசிக்க
ஆயிரம் பிறவிகள் எடுத்து
பணியாற்றும் - நண்பரே
அடுத்த முறை சந்திக்கும் வரை
என் மனமார்ந்த வணக்கம்.

ஆய்போவன் சகோதரரே!

"வீரகேசரி" மூலம் - கைலாசபதிக்கு 1982 இல் இவ்விதம் தனது அஞ்சலிக் கவிதையால் விடை கொடுத்த அமரதாஸவும் எம்மிடம் விடைபெற்றார் - கைலாசபதியை ஆவியலகில் சந்தித்திருப்பார்.

தமிழ் - சிங்கள மொழிகளை பரஸ்பரம் இரண்டு இனங்களும் கற்பதில் தவறுமில்லை - சிரமமும் இல்லை. சிங்களத்தை கற்கமுடியாது - கற்கமாட்டோம் என பிடிவாதமாக வாழ்ந்தவர்கள் கூட இன்று அந்திய நாடுகளில் தமது தேவை கருதி பிரஞ்சு, ஜூர்மன், நோர்வேஜியன், டொச் மொழிகளை பயில்கின்றனர்.

அறிஞர் "கார்ல்மார்க்ஸ்" 7 மொழிகள் தெரிந்தவர். பயின்றவர் என்பார்கள். எனவே, மொழிகள் இனங்களுக்கு எந்தத் தீங்கையும் இழைக்கவில்லை. மொழியைத் திணித்து அரசியல் ஆதாயம் தேடியவர்களே இனங்களுக்குத் தீமை செய்தனர்.

"மோட்டுச்சிங்களவன் - பறதெமலா" என்று பரஸ்பரம் திட்டக்கொண்டிருந்த இருதரப்பு இனவாதமும் அழிவுக்குத்தான் வழிகோவியதேயன்றி ஆக்கத்திற்கு அல்ல, என்பதும் அமரதாஸவின் வாதம். சிங்கள இனவாத அரசியல்தான் தமிழ்மக்களை தனி நாடு கோரும் நிலைக்கு ஆளாக்கியது என்பதையும் அவர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். எனினும் இதனை தமது எழுத்துக்களாலும் செயல்களினாலும் பகிரங்கமாக கண்டித்து போராடும் ACTIVIST ஆக அவர் மாறவில்லை.

தன்னை இலக்கியவாதியாகப் பிரகடனப்படுத்தி வாழ்ந்த அமரதாஸ், "இலக்கிய ரீதியில்தான் இனங்களின் அபிலாபைகளுக்கு குரல் கொடுக்க முடியும்" என எல்லை வகுத்துக் கொண்டவர்.

கொழும்பில் அவரைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் கருத்துப் பரிமாறினோம். அவரது மொழிபெயர்வுக் கட்டுரைகளை ஒப்பு நோக்கும் சிரமங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் கூட்டுத்தேன். எனக்குப் பல சிங்கள கலை, இலக்கியவாதிகளையும் பத்திரிகையாளர்களையும் அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவர்தான்.

அரசாங்கம் பொருட்களின் விலையை உயர்த்தும் பொழுது நாட்டில் வாழும் அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவாக செயல்படுகின்றது. குறிப்பாக கோதுமை மாவு, பாண், அரிசி, எரிபொருள், சிகிரட், மதுபானம் முதலானவற்றின் விலைகள் அடிக்கடி உயரும். இதுவிடயமாக இனரீதியாகச் சிந்திக்காத அரசாங்கம் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, அரசு உத்தியோக பதவியுயர்வு என்று வரும்பொழுது மாத்திரம் பாரபட்சம் காட்டி தமிழ் மக்களை துன்பப் படுத்துகின்றதே என்ற அங்கலாய்ப்பும் அமரதாஸவுக்கு இருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அவரது எழுத்தாள் நண்பர் ஒருவரின் மகன் "தெல்" தாக்குதலினால் காயமடைந்துவிட்டார். எனக்கு கிட்டாத செய்தி இது. அமரதாஸவக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அவர் ஊண், உறக்கமின்றி தவித்ததாக அவரின் குடும்பத்தினர் கூறினர். அவர்களுக்கும் யார் அந்த எழுத்தாளர் என்பது தெரியாது. தெலுறிவளையில் அமரதாஸவின் மரணச்சடங்கின போதுதான் அவரின் புதல்வர் எமக்குச் சொன்னார்.

அமரதாஸவக்கு அஞ்சலியாக நான் பின்பு வீரகேசரியில் எழுதிய சமயம், அந்திம காலத்தில் அமரதாஸவின் இத்துயரம் பற்றியும் குறிப்பிட்டேன். அப்பொழுதும் யார் அந்த எழுத்தாளர் என்பது தெரியாது.

ஓரிருவாரங்களில் எழுத்தாள் நண்பர் ரகுநாதன் என்னைத் தேடி வந்து - அமரதாஸவின் வீட்டு முகவரி கேட்டு கண்கலங்கினார். அப்பொழுதான் "தெல்" தாக்குதலினால் காயமுற்று ரகுநாதனின் மகன்தான் என்று நான் அறிந்து கொண்டேன்.

ரகுநாதன் அமரதாஸவின் வீடு தேடிச்சென்று தனது ஆழந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

ரகுநாதனின் படைப்புகளையும் அமரதாஸ மொழிபெயர்த்தவர். இப்படியாக தனது பணிகளின் மூலம் பல நண்பர்களை சம்பாதித்தவர் அமரதாஸ.

அன்று - மறக்கமுடியாத நாள்.

அமரதாஸவின் பூதவடல் அவரது இல்லத்தில் வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. மக்கள் சாரிசாரியாக வந்து அஞ்சலி செலுத்துகின்றனர். நானும் நண்பர்கள் பிரேமஜி, மாணிக்கவாசகர், தெளிவத்தை ஜோசப், ரங்கநாதன், ராஜஸீகாந்தன் முதலானோர் அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு வெளியே வருகின்றோம்.

"கதிரைகள்" வரிசையாகக் காத்திருக்கின்றன. அமர்கின்றோம். ஒரு மூலையில் சிறிய மேசை. மரண வீட்டிற்கு வந்தவர்கள் பொழுதைக் கழிப்பதற்காக அதில் பல பத்திரிகைகள். ஆங்கில, சிங்கள தினசரிகளுடன், வீரகேசரி, தினகரன், தினபதி. வியப்பால் என் கண்கள் விரிந்திருக்கலாம். அமரதாஸவின் புதல்வரிடம் வியப்பைப் பகிர்ந்தேன்.

"அப்பா சகல பத்திரிகைகளும் வாங்குவார். ஒழுங்காக படிப்பார், நல்ல விஷயங்களை எமக்குச் சொல்லுவார். அப்பா எம்மையும் தமிழ் படிக்குமாறு வற்புறுத்துவார்."

மும்மொழி வாசகன் அமரதாஸ போன்று எம்மில் எத்தனை பேர்?

"சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்" என்று பாரதி பாடியிருக்கக் கூடாது, பாரதிக்கு இலங்கையைப் பற்றித் தெரியாது. இது விடயத்தில் பாரதி தீர்க்க தரிசனமற்றவன். என்றெல்லாம் வாதம் புரிவார்கள், இக்காலத்தில் பாரதியை "தேசியவெறியன்" என்றும் பட்டிமன்றம் வைத்து நிருபிக்க முயலுகின்றனர்.

பாரதி தமிழர்க்கு மாத்திரம் சொந்தமான சிந்தனையாளர் அல்ல. பாரதியின் கருத்துக்கள் அனைத்து இன மக்களுக்கும் பொதுவானது. அதனால்தான் அவன் சர்வதேசியவாதியாக மினிர்கின்றார்.

பாரதி சிங்கள மக்களையும் சிந்திக்கத் தூண்டியவர். எனவே சிங்கள மக்களுக்கும் பாரதியை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று. அமரதாஸ அவாவற்றார். அவரின் விருப்பம் பாரதி நூற்றாண்டில் நிறைவெய்தியது.

நண்பர் எஸ். எம். ஹனிபா எழுதிய "மகாகவி பாரதி" நூலை சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்தவர் அமரதாஸ. கண்டி - கல்வரின்னை தமிழ் மன்றம் இதனை வெளியிட்டது.

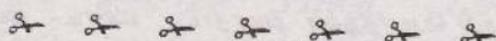
மற்றுமொரு நூல் "பாரதி பத்ய". இந்நாலில் பாரத மாதா "திருப்பள்ளி எழுச்சி" - "எங்கள் நாடு" - "சுதந்திர தேவியின் துதி" - "சுதந்திர தாகம்" - "பாரத சமுதாயம்" - "சுதந்திரப்பள்ளு"- "போகின்ற பாரதமும் வருகின்ற பாரதமும்" - "புதிய ருஷ்யா" - "விடுதலை" முதலான பாடல்களை அமரதாஸ் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

பாரதி நூற்றாண்டை முன்னிட்டு இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வெளியிட்ட இந்த அரிய நூலில் - திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் பணியாற்றிய நண்பர் ரத்னநாணயங்காரவும் மேலும் சில பாரதி பாடல்களை மொழி பெயர்த்திருந்தார்.

"மல்லிகை" ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா சிங்கள வாசகர்களுக்கு அறிமுகமாவதற்கும் அமரதாஸவே காரணம். ஏற்கனவே ஜீவாவின் சில சிறுகதைகள் வேறு சில சிங்கள எழுத்தாளர்களின் முயற்சியினால் (குணசேன விதான உட்பட) சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட போதிலும் - சிங்கள பிரபல தினசரி "திவயின" மூலம் ஜீவாவின் பரபரப்பான பேட்டு ஒன்று வெளியாக வழி வகுத்தவர் அமரதாஸ்.

"சிங்கள கலை, இலக்கியங்களை தமிழ் வாசகர்கள் தெரிந்து கொண்டளவுக்கு தமிழ் கலை, இலக்கியங்களை சிங்கள வாசகர்கள் அறியவில்லை, அல்லது அறிந்து கொள்வதற்கான ஆர்வம் அவர்களுக்கு இல்லை, அவர்களுக்கு நன்று தெரிந்த தமிழ்ப் பெயர்கள் " அமிர்தலிங்கம்" - "குட்டமணி" மாத்திரம்தான்." இந்தப் பேட்டு சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியாகியது என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது.

அமரதாஸ் அமைதியான மனிதர் - நிதானமாகச் செயல்பட்டவர். ஆரவாரங்களின்றி ஆழமாகக் கற்றார். அன்பால் அரவணனத்தார். எம்மால் நேசிக்கப்பட்டார்.

எச். எம். பி. மோஹிதன்

இந்தியாவில் சுதந்திர போராட்ட காலம், ஒரு கிராமத்தில் காதலியை சந்திக்கச் சென்றவன், அவன் வீட்டில் இரவுப் பொழுதை கழித்து அதிகாலை வேளையில் காலைக்கடன் கழிக்க கிராமத்தை ஊடறுத்து ஒடும் ரயில் தண்டவாளப் பாதையில் அமருகிறான். "கடன் கழிய" மட்டும் அவனது கரங்கள் சும்மா இருக்குமா? கற்களை பொறுக்கி தண்டவாளத்தில் தட்டி தாளம் எழுப்பினான்.

எதிர்பாராதவிதமாக பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் சிப்பாய்கள் அவ்விடத்திற்கு வந்துவிடுகிறார்கள். அந்த கிராமவாசி கைதாகின்றான். பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு எதிராகச் சதி செய்து தண்டவாளம் பெயர்த்து ரயிலை கவிழ்க்க முயற்சித்தான் என்பது அவன் மீது சமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு. அவன் எவ்வளவோ மன்றாடியும் நீதிமன்றம் நம்பத் தயாரில்லை. பலன் சிறைவாசம்.

இந்தியா சுதந்திரமடைந்து அவனும் விடுதலையாகி "தியாகி" பட்டத்துடன் தனக்காகக் காத்திருக்கும் காதலியைக் காண்பதற்காய் கிராமத்துக்குத் திரும்புகிறான்.

அவனுக்காக காதலி மட்டுமல்ல - கோலாகல வரவேற்பும் காத்திருந்தது. ஓர்ப் பொதுமக்கள் அவனுக்கு மாலை அணிவித்து ஊர்வலமாக அழைத்து - மேடை அமைத்து புகழாரம் தூட்டினார். அவனுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. "மலம் கழிக்கச் சென்ற எனக்கு சிறைத்தன்டனை. சிறை மீண்டபொழுது தியாகி பட்டம் - மாலை மரியாதை - புகழ். இனிமேலும் உண்மையைச் சொன்னால் இந்த பாமரச்சனங்கள் நம்பமாட்டார்கள்." கும்பலுடன் சேர்ந்து கொள்ளத் தீர்மானித்த அந்த "சுதந்திரப் போராட்ட தியாகி" நன்றி கூற எழுந்து பேசினான்.

"அதிகார வெறி பிடித்த பிரிடிட் சீட் ஆட்சியாளர்களை வெளியேற்ற ஒரு தண்டவாளம் என்ன, பல தண்டவாளங்களையும் பெயர்த்து பல ரயில்களையும் கவிழ்க்க நான் தயார். எமது புரட்சிக்குப் பயந்துதான் அவர்கள் ஒடிவிட்டார்கள்" என்று மூங்கிளான் அந்த "வீரன்" மக்கள் கூட்டம் எழுப்பிய கரகோஷம் வெகு நேரம் நீடித்தது.

இந்த சுவாரஸ்யமான கதையை எனக்குச் சொன்னவர் எழுத்தாளரும் பத்திரிகையாளருமான நண்பார் எச். எம். பி. மொஹரிதீன்.

"எச். எம். பி" என அழைக்கப்படும் அவர் 1971 ஏப்ரல் கிளர்ச்சியின்போது கைதாகி சிறை வைக்கப்பட்டார். விடுதலையாகி வெளியே வந்த பின்பு ஆறுதலாக ஒரு நாள் அவருடன் கதைத்தபோது "தான் என் கைதாகினேன் - சிறை சென்றேன்" என்ற தகவல்களை கூறாமல் மேற்படி குட்டிக்கதையை சொல்லி என்னை சிரிக்க வைத்தவர் எச். எம். பி. இவ்வாறு பல கதைகளை எனக்கும் நண்பர்களுக்கும் மேடைப் பேச்சுக்களின் போதும் சொன்னவர்.

1971 இல் இவர் கைதான சமயம், இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தில் பணிப்பாளர் சபையில் அங்கம் வகித்திருந்தார். கைதுடன் அந்தப் பதவியும் பறிபோனது.

வடகொரியாவின் கிம். இல்கங் எழுதிய சில புத்தகங்களை அவரும், அவர் மூலமாக அப்பது ஆற்றல் மிக்க நண்பர்களும் மொழிபெயர்த்தனார். இந்த வேலைக்காக பணமும் கைமாற்றப் பட்டதாகவும் பணம் பெற விரும்பாதவர்களுக்கு எச்.எம்.பி. வாளொலிப்பெட்டி வாங்கிக் கொடுத்ததாகவும் கதைகள் உண்டு.

எச்.எம்.பி. கைதானதும் பல வதந்திகள் உலாவுத்தொடங்கின. அவரது விரல் நகங்களில் ஊசிகள் ஏற்றப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டதாகவும் சொல்லப்பட்டது. யாழ்ப்பாணம் சிறையிலிருந்து

அவர் திட்டரென விடுதலையானதுமே முதலில் தமது இலக்கிய நண்பர்களைத்தான் அவர் தேழிச்சென்று, கொழும்பில் வசித்த தன் மனைவி பிள்ளைகளுக்காக யாழ்ப்பாணம் மாம்பழம் வாங்கிப் புறப்பட்டவர். எச்.எம்.பி. கைதான சமயம் அவரது மனைவி கர்ப்பினி இருக்கமின்றி அவரை சிறை வைத்தது “அம்மையாரின் அரசு”. எச்.எம்.பி. சிறை மீண்ட பின்பே குழந்தையைப் பார்த்தார். “இது தான் எனது ஜெயில் பரிசு” என்று நண்பர்களுக்கு குழந்தையை அறிமுகப்படுத்தும்போது நாம் நெகிழ்ந்து விடுவோம்.

முதல் முதலில் அவரை கொழும்பு சட்டக்கல்லூரியில் “பூரணி காலாண்ததழ்” அறிமுகவிழாவில் பார்த்த சமயம் முதலில் அவரின் கைவிரல்களைத்தான் தடவிப்பார்த்து நண்பனானேன். அவ்விரல்களில் காயங்களைத் தேழினேன். அன்றைய கூட்டத்திற்கு கு.விநோதன தலைமை வகித்தார். பின்னாளில் இவர் அரசியலுக்கு பிரவேசித்து பின்பு முற்றாக ஒதுங்கிக்கொண்டார். அன்று மேடை யேறி “பூரணியை” விமர்சித்த ஒரு சட்டக்கல்லூரி மாணவர் பின்னாளில் இலக்கியவாதியாக மட்டும் மினிரவில்லை, அரசியல் வாதியாகவும் திகழ்ந்தார். அவர்தான் இன்று இலங்கை அரசியலில் பிரபலமாகியுள்ள முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் அஷ்ரப்.

உரத்துப்பேசவது, அட்டகாசமாய் சிரிப்பது எச்.எம்.பி. க்கே உரித்தான குண்டியல்பு. ஒரு காலத்தில் தீவிர இடது சாரியாக விளங்கிய எச்.எம்.பி. பல போராட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டார். எழுத்து அவருக்கு ஆயுதமாகவே பயன்பட்டது. இன்றும் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பேசப்படும் தமிழ்நாடு சர்வவதி யில் எழுதிய ஈழத்து ஏழுத்தாளர்களின் வரிசையில் எச்.எம்.பி.க்கும் இடம் உண்டு.

ஜெயகாந்தன், ரஷ்ய எழுத்தாளர் - மொழி பெயர்ப்பாளர் - பூரணிகா முதலானோரின் அன்புக்கும் இவர் பாத்திரமாகக் காரணம், ரஷ்யாவின் உக்ரேயின் கவிஞர் தராஸ் செவ் சென்கோவை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களில் எச். எம். பியம் ஒருவர் என்பதுதான்.

தமிழக்கு அந்த உக்ரேயின் மகாகவியை அறிமுகப்படுத்திய மற்றுமொரு ஈழத்து எழுத்தாளர் எங்கள் கே. கணேஷ்.

எச். எம். பி. யின் அரசியல், இலக்கிய வாழ்வு பல தடவைகள் தடம் புரண்டமை கவலைக்குரியது. அவருக்குக் கிட்டிய பணிப்பாளர் பதவியும் இந்தத் தடம்பாரளுக்குக் காரணமாயிருந்த போதிலும் அப்பதவியையும் அவர் தக்க வைத்துக் கொள்ளத் தவறினார்.

ரஷ்ய சார்பு கம்யூனிஸ்டாகவும் - பின்பு சீன சார்பாளராகவும் மாறிய எச். எம். பி., 70ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஸ்ரீமா அம்மையாரின் நண்பரானார். இந்த நட்பு வழங்கிய பதவிதான் ஒலிபரப்புக் கூட்டுஸ்தாபன பணிப்பாளர் பணி.

சிறை மீண்ட எச். எம். பி. முழு நேர எழுத்தாளனாகவும் பத்திரிகையாளனாகவும் மாறினார். மீண்டும் ஸ்ரீமா அம்மையாரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாகி - அவரது கட்சிப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் குழுவிலும் இணைந்தார்.

தினகரனில் “அயியக்தனாகி” பக்தி எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் சேர்ந்தார். புதுக்கவிதையாளர்கள் பலர் புதிது புதிதாக அறிமுகமாவதற்கும் - பலர் கவிதை என்ற பெயரில் கவியுலகத்திற்கு அறியாயம் செய்வதற்கும் இந்த - அபியக்தன் வழிவகுத்தார் என்பதும் கசப்பான உண்மை.

எச்.எம்.பி. யின் ஜூனலிசம் - இன்வெஸ்டி கேட்டிங் ஜூனலிசமாக மாறியதனால் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், கல்வி அமைச்சு முதலானவற்றுள் நிலவிய ஊழல்கள் அம்பலமாகின.

அபியக்தனுக்கு எதிராக வேகஉறவுஸ் நிர்வாகத்துக்கு “பெட்டிஷன்களும்” புறப்பட்டன. இறுதியில் அன்றைய கல்வி அமைச்சர் பதியுத்தீன் முகம்மதுவடன் முரண்பட்ட எச். எம். பி. கு தினகரன் கதவடைப்புச் செய்தது.

எச். எம். பி. "அபியுக்தன்" என்ற பெயரிலேயே ஒரு பத்திரிகையை சிறிது காலம் வீம்பாக நடத்தி ஓய்ந்தார்.

எச். எம். பி. பல நூல்கள் எழுதியபோதிலும் "அறிஞர் அலீஸ் சில நினைவுகள்" நூலே பரபரப்புக்குள்ளானது.

அறிஞர் அலீஸ், சாஹிறாக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர், சென்ட்டர், பல படைப்பாளிகள் பத்திரிகையாளர்கள், கல்விமாண்களின் ஆசான். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, தினகரன் ஆசிரியர் சிவகுருநாதன், எச். எம். பி. முதலானேரும் அலீஸின் அன்புக்கும் அபிமானத்துக்கும் பாத்திரமான மாணவர்கள்.

அலீஸ் மறைந்ததும் அவரது நினைவுகளை தினகரன் மூலம் வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்ட எச். எம். பி. பின்பு அதனை நூலாக்கி வெளியிட்டார்.

அறிஞர் அலீஸை மேன்மைப்படுத்தியும் விமர்சித்தும் வெளியான இந்நாலை விமர்சித்து பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, எம். எச். எம். வும்ஸ், ஏ. இக்பால், எம். எஸ். எம். இக்பால் முதலானோர் மற்றுமொரு சிறிய நாலை எழுதினார்கள்.

இந்நாலின் முன்னுரையில் சிவத்தம்பி தவிர்த்து ஏனைய மூவரும் இணைந்தனர். சுமார் 60 பக்கங்கள் வரையில் நீண்ட திம்முன்னுரை கொழும்பில் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியது. இலக்கிய வட்டாரத்தில் பலர் முகம் சுளித்தனர். எச். எம். பி. அனைத்தையும் மௌனமாக ரசித்து, சிரித்து மௌனமானார்.

பொறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பிரபல எழுத்தாளர் எஸ். பொ. வெகுண்டார். அந்த நாலின் முன்னுரையில் அவரும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

ஒரே மூச்சில் இரவு பகலாக "இல்லாமும் தமிழும்" என்ற நாலை எழுதி வெளியிட்டார் எஸ். பொ.

இலங்கையின் கலை, இலக்கிய, அரசியல் உலகத்தின் நாற்றமெடுக்கும் பக்கங்கள் அம்பலமாகின. எழுத்தாளரை வெட்கித் தலைகுனிய வைத்த நூல் அது. பரபரப்பு நிலையானதல்ல, வெறும் பரபரப்பாக காற்றோடுதான் அது கலைந்து, கரைந்து விடும்.

அந்த நூலைப்பற்றி இன்று கேட்பாரில்லை. தேடுவாரில்லை. எஸ். பொ. வும் தான் அப்படி ஒரு நூலை எழுதியதாக இப்பொழுது காட்டிக் கொள்ளாமல், தமது "நனவிடை தோய்தல்" என்ற புதிய நூலின் பின்பக்கத்தில் தனது நூல்களின் வரிசையில் அந்த "பறம் ஒதுக்கப்பட்ட" படைப்பை சமத்காரமாகத் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

எச். எம். பி. யின் அஸீஸ் நினைவுகள் பலரைக் கவர்ந்தன. சில அத்தியாயங்கள் கண்ணிரை வரவழைத்தன. அஸீஸின் துணைவியார் மறைந்த சமயம், எச். எம். பி. சிறையில். எச். எம். பி. எழுதிய ஆறுதல் கடிதம் இலக்கிய நயம்மிக்கது. பின்னாளில் இலக்கிய விமர்சகர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் இது பற்றி சிலாகித்து எழுதியதாக நினைவு.

நன்பர் மு. கனகராசன் "குறிப்பிடத்தகுந்த" கடிதங்களின் வரிசையில் அந்தக் கடிதத்தையும் மறுபிரசரம் செய்வித்தார் வீரகேசரியில். இந்தக் கடிதங்களின் வரிசையில் காந்தி, நேரு, பாரதி, வா. வே. ச. ஜூர், அரவிந்தர், கி. இராஜநாராயணன் முதலானோரின் கடிதங்களும் அடங்கின என்பதைக் கவனிக்கலாம்.

இடதுசாரி சித்தாந்தங்களில் ஊறி வாழ்ந்த எச். எம். பி., முற்போக்கு இலக்கிய முகாமில் செயல்பட்ட எச். எம். பி., மாக்ஸியத்தைப் போதனையாக ஏற்ற எச். எம். பி., "இனாதியாக சிந்திக்கவும் செயல்படவும் தொடங்கியபோது எனக்கே அவர் மீது பல ஜூங்கள் தோன்றின. முஸ்லிம்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசையும் அவருள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். இந்த ஆசை - "முஸ்லிம் எழுத்தாளர் சங்கமாக" பரிமாணம் பெற்றது.

"பூபதி.... வண்டிலுக்கு முன்பாக மாட்டை கட்டியிருக்க வேண்டும், நான் பின்பறும் கட்டியதனால் மாடும் நகரவில்லை, வண்டிலும் போகவில்லை, எனது இனத்தையும் மதத்தையும் மறந்து செயல்பட்டதும், சிந்தித்ததும், எழுதியதும், பேசியதும் பெரிய தவறு என்று இப்பொழுது உணர்கின்றேன். இதனால்தான் எமது சமூகத்தின் ஆதரவை நான் பெரிதும் சம்பாதிக்கத் தவறிவிட்டேன்" என்று அரசியல்வாதிகளின் தோரணையில் ஒரு சமயம் கூறினார்.

துடுக்காகப் பேசுவதிலும் - தனது மனதுக்கு சரியெனப் பட்டதை தயங்காமல் சொல்வதிலும் முன்னிற்கும் எச். எம். பி. க்கு அவரது பேச்சும், எழுத்துமே எதிரிகளாகிய உண்மையை அவர் பிற்காலத்தில் உணர்ந்தார்.

நிதானமிழுந்த செயல்கள் அவை என்றும் வருந்தினார்.

அந்ரா பண்டாரநாயக்காவிடம் தமது இனத்தின் நிலைமையை எடுத்துக் கூறும்பொழுது, "இலங்கையில் மிகப்பெரிய செல்வச் சீமான்களாகவும் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றார்கள். அதே சமயம் அடுத்த வேளைக்கு உணவு தேடும் ஏழைப் பராரிகளாகவும் வாழ்கின்றனர். வெள்ளிக்கிழமைகளில் பள்ளிவாசல்களின் பக்கம் போனால் இந்த உண்மை தெரியும்" என்றார்.

உண்மைகள் கடும் - அவை கசப்பானவை - எச். எம். பி. பல உண்மைகள் சொன்னார். "யதார்த்தவாதி - வெகுசனவிரோதி" எனபதற்கு "எங்கள்" எச். எம். பியும் ஒரு உதாரணம்.

எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர்களுக்கு அவர் ஒரு பாடம்.

"பாரதி விழா"வுக்காக எச். எம். பி. யை ஒரு சமயம் நீர்கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்றேன். மண்டபம் நிறைந்து மக்கள். ஸ்ரீமா அம்மையாரின் அரசுக்கு எதிராக தமிழர் கூட்டணி அமைத்த காலம் அது. தமிழ் இளைஞர் பேரவை உருவாகிய வேளை.

சுதந்திரனில் கோவை மகேசன் நெருப்பைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தார். எச். எம். பி. பாரதி விழாவில் பேசக் கூடாது என்றும் கதைகள் பரப்பப்பட்டிருந்தது எங்கள் ஊரில். தடைகள் தெரிந்தும் எச். எம். பி. வந்து சிறப்பாகப் பேசினார்.

"என்ன கொடுமையிது வென்று பார்த்திருந்தார்.
ஊரவர் தங்கீழ்மை உரைக்குந் தரமாமோ?
வீரமிலா நாய்கள், விலங்காம் இளவரசன்
தன்னை மிதித்துத் தராதலத்திற் போக்கியே
பொன்னையவள் அந்தப் புரத்தினிலே சேர்க்காமல்
நெட்டைமரங்களை நின்று புலம்பினார்
பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமே"

எனப் பாடினார். விளக்கவரை சொன்னார். கூட்டம் அமைதியாக செவிமிடுத்தது. வெளியே வந்ததே விபரிதம். எச். எம். பி. தமிழர்களை "நாய்" என்று அழைத்துவிட்டார் என்று "கதை" கட்டி விட்டார்கள். சுதந்திரனும் காத்திருந்து விஷம் கக்கியது. பின்பு எச். எம். பி. சொன்னார், "கதை எழுதுவார்கள், கதை பேசவார்கள், கதையும் கட்டுவார்கள். இது சாபக்கேடு விட்டுத் தள்ளுங்கள்."

எச். எம். பி. பழகுவதற்கு இனிமையானவர். எவருடனும் சகஜமாக பேசவார். பந்தாக்கள் அற்ற பண்புகள் இருந்தன. அவர் சொன்ன பல சுவாரஸ்யமான கதைகள் அவரைப் போன்று நெஞ்சில் பதிந்தவை.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

நவசோதி

"கொழும்பு ஜிந்துப்பிடியைப் பற்றித் தெரியுமா?"

"ஓ... தெரியுமே...,

ஜந்துலாம்புச் சந்தி, நகைக்கடைகளுக்குப் பிரசித்தமான செட்டியார் தெரு, சிவகப்பிரமணிய சுவாமி கோயில், விவேகானந்தா மண்டபம், கமலாமோடி மண்டபம், விவேகானந்தா மகா வித்தியாலயம்... இப்படி பிரசித்தமானவைகள் அமைந்த பிரதேசம்".

"அவ்வளவுதானா? இந்த ஜிந்துப்பிடிக்கென தனியாக ஒரு வரலாறு இருப்பது தெரியுமா?"

"தெரியாதே.."

"மகாத்மா காந்தி, ஜவஹர்லால் நேரு, தியாகராஜ பாகவதர், பி.யு.சின்னப்பா, கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் முதலானோரை முதல் முதலில் வரவேற்ற இடமும் ஜிந்துப் பிடித்தான். பல கலைஞர்கள் - பேச்சாளர்கள் - எழுத்தாளர்கள் - உருவாகியதும் இங்குதான்."

"அப்படியா? எமது தலைமுறைக்கு இந்த வரலாறு தெரியாது.... தெரிந்த நீங்கள்தான் எழுதவேண்டும்".

மேற்படி உரையாடல் எனக்கும் நண்பர் நவசோதிக்கும் இடையில் கொழும்பு முத்துவாரம் கடற்கரையோரத்தில் நிகழ்ந்தது நினைவிருக்கிறது. அடுக்கு வசனங்கள் பொழிந்து கம்பீரமாகப் பேச வல்லவர் நவசோதி.

திராவிட கழக பாரம்பரியத்தின் பாதிப்பில் கலை, இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொண்டு எழுதியவர் - பேசியவர்.

"பேச்சோடு நின்றுவிடாமல் ஜிந்துப்பிடியின் புராதனத்தை எழுதி வெளியிடுங்கள் - அப்படியொரு நாலுக்கு நல்ல வரவேற்பு கிட்டும்" - என்றேன்.

முயன்றார், அப்பகுதியில் வாழ்ந்த முதியவர்கள், மூதாட்டிகளையெல்லாம் சந்தித்து தகவல்களைத் திரட்டானார்.

1983 இல் வன்செயல் தலை தூக்கியதையுடெட்டு மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியை முடிக்க வழியற்று "அந்நியம்" பறப்பட்டார்.

மொழி உணர்வும், அறிவும் இலக்கியப் பிரக்ஞையும் மிக்க படைப்பாளி, தான் எங்கு வாழ நேரிட்டாலும் தனது பணியை இடை நிறுத்தமாட்டான். அத்தகைய மனிதனுக்கு உள்ளார்ந்த இலக்கிய ஆற்றல் வற்றிப் போகாது என்பதற்கு நவசோதியும் ஒரு உதாரணம்.

"கதைப்பூங்கா", "ஒடிப்போனவன்", "நாட்டுப் பாடவில் மலையக வரலாறு", "இலக்கிய மகளிர் இதய வேட்கை", "பல்லவர் காலமும் பக்திக் கோலமும்" முதலான நால்களின் ஆசிரியர். ஏராளமான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை இலங்கை, இந்திய பத்திரிகைகளில் எழுதியவர். தமிழராய்ச்சி மகாநாடுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்.

கொழும்பில் தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றிலும் இவரைச் சந்திக்கலாம். நண்பாகனுடன் நன்றாகப் பேசவார், கோபப்படுவார், வாதம் செய்வார், "சண்டை" பிடிப்பார். எனினும் நீடித்து நிலைக்காத "கோபம்" அவருடையது. PASING CLOUDS போன்று ஒடிசெய்ந்துவிடும். இதனால் இவரது கோபத்தை யாரும் சீரியாஸாக எடுப்பதில்லை. "எங்கட நவசோதி..." என்ற பண்புடன் அவரது முன்கோபத்தை மன்னித்தவர்களையும் அறிவேன்.

நவசோதி, கொழும்பில் "தேசிய சுவடிகள் தினைக்களத்தில்" உதவிப் பணிப்பாளராக பணிபுரிந்தது பலருக்கும் உதவியாக அமைந்தது.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள், ஆராய்ச்சி மாணவர்கள், முதலானேருக்கு தேவைப்படும் சான்று ஆதாரங்களுக்காக பழையான பத்திரிகைக் குறிப்புகளுக்கு, "தேடும் படல"த்திற்கு பெரிதும் உதவியவர் நவசோதி.

இரு சமயம் முன்னாள் ஜனாதிபதியும் - முன்னாள் பிரதமரும் - வீட்டுமைப்பு நிர்மாணத்துறை அமைச்சருமான - பிரேமதாஸவுக்கும் நவசோதியின் உதவி தேவைப்பட்டது.

மகாத்மா காந்தி இலங்கைக்கு வருகைதந்த சமயம் கொழும்பு ஜிந்துப்பிட்டியில் நிகழ்த்திய முக்கியமான சொற்பொழிவு வெளியான பத்திரிகையை பிரேமதாஸவுக்கு தேடி எடுத்துக் கொடுத்தவர் நவசோதி.

"குடியிருப்புகள் இன்றி அவதியறும் மக்களுக்கு வசதி படைத்தோர் தம்மாலியன்றவாறு விடுகள் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்" என்ற வேண்டுகோளை காந்தியாக்கள் விடுத்திருந்த சொற்பொழிவே, பிரேமதாஸவுக்கு காலத்தின் தேவைகருதி அவசியமாகியது.

"காந்தி ஜெயந்தி தினம்" ஜிந்துப்பிட்டி முருகன் தியேட்டரில் அனுஷ்டட்டிக்கப்பட்டது. பிரேமதாஸ - ஜிந்துப்பிட்டியின் புராதன மகிழ்மையை எடுத்துக்கூறி காந்தியாக்களின் செய்தியைப் படித்துக் காண்பித்து, அப்பகுதி வர்த்தகப் பிரமுகர்களிடம் வறிய மக்களுக்காக உதவிக்கரம் நீட்டினார்.

1983 - இலங்கையின் வரலாற்றை "அடி"யோடு திசை திருப்ப நவசோதியும் திசைதிரும்பி அவஸ்திரேவியா வந்து சில காலத்தில் லண்டன் சென்று தமது பணி தொடர்ந்தார்.

லண்டனில் கிறின்ஃபார்டில் தமிழ்ப்பள்ளி ஆசிரியர், அனைத்துவகத் தமிழர் கல்வி பண்பாட்டுப் பாரம்பரியப் பேரவையின் பணிப்பாளர், "சிந்து" இதழின் ஆசிரியர்.

இவ்வாறு பணிகளைத் தொடர்ந்த நவசோதி 04-01-1990 ஆம் திங்கதி லண்டனில் வாகன விபத்தில் இறந்தார்.

மெல்போர்னில் வசிக்கும் அவரது சகோதரர் கணகேஸ்வரன் மூலம் செய்தி அறிந்து கொழும்புக்கு சகோதரி கமலினி செல்வராசன் மூலம் தகவல் அனுப்பினேன்.

நன்பரின் மறைவை கொழும்பு பத்திரிகைகள், வானொலி மூலம் அறிவிக்க, கமலினி உதவியதை இப்பொழுதும் நன்றியுடன் நினைக்கின்றேன்.

நவசோதியின் திடீர் மறைவு அதிர்ச்சியை அவருக்கென அஞ்சலி உரை நிகழ்த்தி தணிக்க முயன்றேன்.

மெல்போர்ஸ் 3777 தமிழோசை வானொலியில் நன்பர் இளங்கோவின் ஏற்பாட்டில் அஞ்சலி உரை நிகழ்த்தியபொழுது தொண்டை அடைத்தது. நல்ல நட்பு - பிரியம்போது ஏற்படும் இயல்பான துயரம்தானே.

தமிழ் உணர்வு மேலோங்கிய நவசோதி - அவ்வணர்வை பறை சாற்றும் ACTIVIST. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் வட்டத்துள் நின்று தனது எழுத்துக்கும் - பேச்சுக்கும் முற்போக்கு மூலம் சூசவில்லை. மாற்றீடாக, தனித்தமிழ் இயக்கவாதிவளைடன் திணைந்து திராவிடர் கழகங்களின் இலக்கியப் பார்வையில் (?) சங்கமித்து "இலக்கியம் பேசியவர்".

கொழும்பில் தனது பணிகளின் உறைவிடமாக கலைஞர் கருணாநிதி பொதுப்பணி மன்றத்தை கருதியவர். எவர் அழைத்தாலும் ஒடும் "செல்லப்பிள்ளை"யாக செயல்பட்டமையால்

பல மேடைகளில் தோன்றியவர். தோன்றிய மேடைகள் தோறும் தமிழ் முழங்கியவர். எப்பொழுதும் உணர்ச்சி வசப்படும் நவசோதி மாற்றுக் கருத்துக்கொண்ட கைலாசபதியின் மறைவின் போதும் அவருக்காக நடத்தப்பட்ட அஞ்சலிக் கூட்டத்திலும் குழரிக் குழரி அழுததைக் கண்டேன்.

"முற்போக்காளர்"களின் போக்குகளில் உடன்பாடற்றவராக விளங்கியபோதிலும் தமிழ், கலை, இலக்கியம் என்று வந்துவிட்டால் முரண்பாடுகளை மறந்து மாற்றுக் கருத்துடையோருடன் ஜக்கியப் பட்டு சமரசம் செய்து கொள்ளுவார்.

இதனால் இவர், "கொள்கை உறுதியப்பாடு மிக்கவர் அல்லர்" என்ற கருத்தும் நிலவியது.

நீர்க்காழும்பில் பாரதி விழா நடந்த சமயத்தில் நண்பர் மு. நித்தியானந்தன் பாரதியின் தேசிய உணர்வைப் போற்றியும் பாரதிதாஸனின் தமிழ் இன உணர்வைச் சுட்டியும் பேசியதையடுத்து - நவசோதி வெகுண்டதையும் - நித்தியா னந்தனின் கருத்துக்களை சாடுமாற்போன்று பாரதியின் இன உணர்வகளுக்கு சான்றுகள் கூறி முழங்கியதும் நினைவில் உண்டு.

அப்படி ஒரு தமிழ் தீவிரவாதி நவசோதி. அந்நியம் சென்றபோதும் என்னை மறக்காமல் அடிக்கடி வாழ்த்து மடல்கள் அனுப்புவார்.

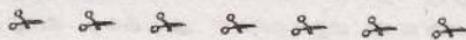
அவஸ்திரேவியாவில் அவரையும் சந்திக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் வந்தேன். அவர் வண்டன் போய்விட்ட செய்தி வந்த பின்னே தெரிந்தது.

நவசோதியைப் போன்றே அவரது குடும்பத்தினரும் தீவிர தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர்கள்.

அவஸ்திரேவியாவில் நான் அங்கம் வகிக்கும் அவஸ்திரேவிய தமிழர் ஒன்றியம் நடத்தும் விழாக்களை முன்னிட்டு இங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கிடையே தமிழில் நாவன்மைப் போட்டுகள் நடப்பதுண்டு.

அதில் ஒரு பிரிவில் வெற்றியீட்டும் பிள்ளைக்கு "நவசோதி ஞாபகார்த்த பரிசி"னை தங்கப் பதக்கமாக வழங்குகிறார் அமரரின் அருமைத் தாயார் திருமதி. பரமேஸ்வரி கணபதிப் பிள்ளை.

தமிழ் உணர்வலைகளினால் உந்தப்பட்டு தன் மனதுக்கு சரியனப்பட்டதை தயக்கமின்றி எடுத்துரைத்து, "தமிழ் இலக்கியவாதியாக" வாழ்ந்து மறைந்தார் "எங்கள் நவசோதி."

கவிஞர் ஈழவரணன்

"கண்ணகி கால் சிலம்பை கழற்றினாள்.
சிலப்பதிகாரம் படித்தோம் -
என் மனைவி கை வளையல்களை கழற்றினாள்
நீங்கள் "கண்ணீர்ப்புக்கள்" படிக்கிறீர்கள்."

இந்தக் கவிதையைப் படித்திருப்பீர்கள், அல்லது அறிந் திருப்பீர்கள். கவிஞர் மேத்தா, தனது "கண்ணீர் பூக்கள்" கவிதை தொகுப்பு முன்னுரையில் சேர்த்துக் கொண்ட கவிதை இது.

சிறிது காலத்தில் மேத்தா - ஆனந்தவிகடன் பொன்விழா ஆண்டை முன்னிட்டு "சோழநிலா" நாவல் எழுதி முப்பதாயிரம் ரூபா பரிசினைப் பெற்றபொழுது, ஈழத்தில் ஒரு கவிஞர், நண்பர் இளங்கோவன் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்ட இலக்கிய ஏட்டில் இவ்வாறு பதில் கவிதை எழுதினார்,

"சோழா நிலா எழுதினிர்கள்
கை வளையல்களை மீட்டாரா?"

இப்படி ஒரு சுவாரஸ்யம் எங்கள் இலக்கிய உலகில் நிகழ்ந்தது.

மனைவிமாரிடம் ஏச்சும் - திட்டும் மாத்திரம் நாம் வாங்க வில்லை, எமக்கு அவசியம் நேர்ந்த சமயங்களில் அவர்களிடமிருந்து நகைகளும் வாங்கியுள்ளோம். இது தமிழ் எழுத்தாளர் பரம்பரையின் இலட்சணம்.

அவ்வாறு, தனது அருமை மனைவியின் தாலிக்கொடியை விற்று கவிதைப் புத்தகம் வெளியிட்டவர் கவிஞர் "சழவாணன்."

"உமக்கேனய்யா... இந்த வேலை?" என்று நண்பர்கள் சினந்தாலும் முகம் சுழிக்காத இலக்கிய உணர்வுமிக்க அருமையான பெண்மணி திருமதி ஈழவாணன். எனினும் - கணவர் கேட்டாரே என்பதற்காக தாலிக்கொடியை அவர் கழற்றியிருக்கக் கூடாது.

ஏனென்றால், கவிஞர் மேத்தாவுக்கும் மற்றும் பல தமிழக எழுத்தாளர்களுக்கும் கிடைத்தது போன்று பல்லாயிரக் கணக்கான ரூபாய் பரிசில்கள் ஈழத்து எழுத்தாளனுக்கு என்றைக்குமே கிடைத்ததும் இல்லை, கிடைக்கப் போவது மில்லை..... விற்ற நகையை மீட்பதற்கு.

�ழவாணனை முதல் முதலில் அவரது "அக்கினிப்புக்கள்" வெளியீட்டு விழாவில் சந்தித்தேன்.

கொழும்பு - கொள்ளுப்பிடிடி தேயிலை பிரசார சபை மண்டபத்தைப் பற்றி அறிந்திருப்பர்கள். இலக்கிய வட்டாரத்துக்கு பிரசித்தமான இடம். அங்கு அடிக்கடி நால் வெளியீட்டு நிகழ்வுகள், இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடைபெறும்.

அங்கு நடந்த ஒரு நிகழ்வில் பேசிய எழுத்தாளர், "இதன் பெயரை புத்தக பிரசார சபை மண்டபம்" என்று மாற்ற வேண்டும் எனக் கூறி கைதட்டல்களையும் சிரிப்பொலிகளையும் வாங்கிக் கொண்டார். அங்கு சென்றால் இலக்கியமும் - சுவையான தேநீரும் கிடைக்கும்.

"அக்கினிப் பூக்கள்" வெளியீட்டு விழாவுக்கு தலைமை தாங்கியவர் அன்றைய அமைச்சர் குமாரதுரியர். நூல் ஆய்வரை நிகழ்த்தியவர்கள் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, எச். எம். பி. மொஹரிதீன்.

"அடுத்தடுத்து இரண்டு "ஸஸ்வரன்"களை அழைத்து விட்டேன், இனி "முகம்மது"வை அழைக்கின்றேன்." என வேடுக்கையாகப் பேசினார் குமாரதுரியர்.

"அக்கினிப்பூக்கள்" வெளியீட்டு கையோடு "புதுக்கவிதை" இதழ் வெளியிடும் ஆவல் தோன்றியது ஈழவாணனுக்கு. நன்பர் மேமன்கவி, வாளெனாலிக்கலைஞர் சித்திரவேல் உட்பட சிலர் அவருக்கு ஆதரவு வழங்கினர். ஆயினும் "கையை கடிக்கும்"எனத் தெரிந்ததும் சிலர் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். இறுதிவரையில் தாக்குப்பிடித்து அவருடன் நின்றவர் நானரிந்தவரையில் மேமன்கவி மாத்திரமே.

�ழவாணன் மறைந்த பின்பும் அவரது குடும்பத்திற்கு உதவுவதிலும் முன்னின்றவர் இந்த தமிழரல்லாத தமிழ்க் கவிஞர்தான்.

நானும் ஈழவாணனும் சந்தித்த காலம் திருவருமே வேலை தேடும் படலத்தில் கழிந்தது. இலக்கியம் பேசிப்பேசி வேலை தேடி ணோம்.

கிடைக்குமா?....

கிடைத்தது - ஈழவாணனுக்கு மாத்திரம்தான்.

"அக்னி" புதுக்கவிதை ஏடும் ஆரம்பித்து சில மாதங்களில் அது அவர் கையைச் சுட்டு - நின்றுவிட்ட பின்புதான் "தினபதி"யில் அவர் ஓப்புநோக்காளராக சிரமப்பட்டுச் சேர்ந்தார். அங்கு ஏற்கனவே பணியாற்றிய அனுபவமும் அவருக்கிருந்தது.

ஸ்ரீமா அம்மையாரின் ஆட்சிகாலத்தில் தடைசெய்யப்பட்டு இழுத்து மூடப்பட்ட நிறுவனம் அது. அச்சமயம் ஈழவாணனும் வேலை இழந்திருந்தார். தனது துயரம் போக்கும் வடிகாலாக "அக்னி" ஏட்டைத் துவங்கினார். ஆத்மா திருப்தியடைந்திருக்கலாம். இட்ட முதலும் இன்றி நட்டப்பட்டார்.

"புதுக்கவிதை" சரியா? அதனை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? இது காலத்தையும் வென்று வாழும் இலக்கிய வடிவமா? என்ற சர்ச்சைகள் மேலோங்கி - தமிழகத்தில் "வானம்பாடு"குழுவினரால்" நம்பிக்கையை தோற்றுவித்த வடிவம் அது.

"வானம் பாடு" யைப் போன்று ஈழத்திலும் "அக்னி"யை தரமாக வெளியீடு வேண்டும் என்ற ஆவல் அவருக்கு அதிகம். அதில் முழுவதும் கவிதையாக இராமல் விரர்சனங்களுக்கும் இடமளிக்க விரும்பினார். நண்பர்கள் எம். ஏ. நுஃமான், சண்முகம், சிவவிங்கம், மு. கனகராஜன், அமரர் இ. இரத்தினம், திருமதி பாலம் இலக்ஷ்மணன், சில்லையூர் சௌல்வராசன் முதலானோரின் ஆலோசனைகளையும் பெற்றார்.

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குக்கென்ன - வேறு எந்தக் கூட்டங்களுக்குமே பெண்கள் தலைமை ஏற்படுத்தில்லை, பெண்களை சமமாக நடத்தி, சம அந்தஸ்து வழங்குகிறோம் என்று பீத்திக் கொள்ளும் நாமும் இது விடயத்தில் அசிரத்தையாகத்தான் இருக்கிறோம் என்று சொன்னதுடன் நின்றுவிடாமல், பம்பலப்பிடிடி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் "அக்னி" முதல் இதழ் வெளியீட்டு விழாவில் திருமதி பாலம் இலக்ஷ்மணன் அவர்களைத் தலைமை ஏற்கச் செய்தார்.

"எதிலும் வித்தியாசம் வேண்டும், புதுமையை நாட வேண்டும்" என்ற ஆவலும் அவருக்கு அதிகம்.

தனது புதுக்கவிதை ஏட்டிற்கு "அக்கினி" என பெயர் துட்டாமல் "அக்னி" என்றுதான் வைத்தார். "என்" என்று கேட்டேன்.

"அக்னி" என உச்சரிக்கும் பொழுது அழுத்தம் அதிகம் என்றார்.

"மனிதாபிமானப் படைப்பாளிகளின் முற்போக்கு இலக்கியக் களம்" என்ற மகுடத்துடன் "அக்னி" சில இதழ்கள் வெளியாகின.

"அக்னி"யை குறைந்த செலவில் அச்சிடுவதற்காக, நீர்கொழும்பில் அப்பொழுது எனது நண்பர்கள் நவரத்தின ராசாவும் யோகநாதனும் இணைந்து "குத்தகை" அடிப்படையில் நடத்திய சாந்தி அச்சகத்தை அறிமுகப்படுத்தினேன். இந்த "சாந்தி" அச்சகம் பற்றி சில வார்த்தைகள்;

இதன் உரிமையாளர் எனது அன்புக்குரிய உறவினர் திரு. அ. மயில்வாகனன். தமிழ் உணர்வுமிக்கவர். "அண்ணி" என்ற மாத இதழை 1966 இல் இரண்டு மாதங்களே வெளியீட்டு நடப்பட்டவர்.

பின்பு 1975 ஆம் ஆண்டில் எனது நண்பர்கள் பொறுப்பில் அச்சகம் இயங்கிய பொழுதுதான் "சுமையின் பங்காளிகள்", எழுத்தாளர் சாந்தனின் "ஓரே ஒரு ஊரிலே". திக்குவல்லை எழுத்தாளரின் "பூ" புதுக்கவிதைத் தொகுதி, புத்தளம் தில்லையடிச் சிசல்லனின் "விடிவெள்ளி" புதுக்கவிதை ஏடு, ஈழவாணனின் "அக்னி" முதலானவை அங்கிருந்து வெளியாகினா.

�ழவாணன் சில நாட்கள் எம்முடனேயே அச்சகத்தில் இரவுப் பொழுதைக் கழித்து விடுவார். நானும் அவருடன் நித்திரை விழித்து "அக்னி" "புருங் ப்" திருத்துவேன். கண்ணனச் சுழற்றினால் பேப்பர்களை தலையில் விரித்து படுத்து விடுவோம்.

நவரத்தினராசா தேநீருடன் வந்து எம்மை துயில் எழுப்புவார். ஈழவாணனுக்கு தேநீரும் சிகிரட்டும் இருந்தால் போதும். உணவே அவசியமில்லை. அவரது பசி போக்கிய ஆகாரங்கள் அவை. அவருக்கு மட்டுமல்ல, எனது மேலும் சில எழுத்தாள நண்பர் கருக்கும் "வறுமை"யில், பசி போக்கியவை தேநீரும் சிகிரட்டும் தான்.

"அக்னி" யில் "பாரதி மறு பரிசீலனை" என்ற தலைப்பில் அந்த மகாகவியை ஒரு பொருள் முதல்வாதியாக நிருபித்து ஒருவர் எழுதினார். அதனைப் "புருங் ப்" திருத்தும் பொழுது நண்பரை கடிந்து கொண்டேன். நண்பர் யேகராசாவின் "தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்" சிறுகதைத் தொகுதிக்கும் மட்ட ரகமான விமர்சனம் வெளியாகியது.

இவற்றைப் பிரசுரிக்க வேண்டாம் என்று ஈழவாணனுடன் சண்டை பிடித்தேன்.

"உமக்குப் பிடிக்காதிருக்கலாம், ஆனால் இவற்றை விரும்பிப் படிப்பதற்கும் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்" என்று மிகச் சுருக்கமாக எது விவாதத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டார்.

அவர் "அக்னி"யின் ஆசிரியர். எதனையும் தீர்மானித்து முடிவெடுக்கும் உரிமை அவரைச் சார்ந்தது. "நான் நண்பன், "புருங்ப்" திருத்துவது மாத்திரமே இப்போது எனது வேலை" என்று நட்பின் பொருட்டு விவாதத்தை தொடரவில்லை.

நான் எதிர்பார்த்தவாரே அந்த விமர்சனங்களுக்கும் எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. அப்பொழுது அமைதியாகச் சிரித்தார் ஈழவாணன்.

"அக்னி" அவ்விதமாகவேனும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு.

"BLACK POETRIES" இல் இருந்து சில அற்புதமான "கறுப்பு இனத்தவர்" கவிதைகளை "அக்னி" மூலம் சிறப்பிதழாக்கினார். சில கவிதைகள் நண்பர்களினால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன. உண்மையில் அது தரமான சிறிய தொகுப்பு.

ஓரு நாள் அச்சகத்தில், தரையில் கிடந்த வெள்ளைத் தாளில் அச்சடிக்கப்பயன்படுத்தும் "மை" சிறிது கொட்டிவிட்டது. அச்சக ஊழியர் அந்தத் தாளை எடுத்து மடித்து குப்பைக் கூடையில் போடச் சென்றார்.

�ழவாணன் அதனைக் கண்டு என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை, அந்த ஊழியரிடமிருந்து குறிப்பிட்ட தாளை வாங்கிப் பார்த்தார். அங்கே ஓரு நவீன ஓவியம் உருவாகி இருந்தது. பின்பு அதனையே "பிளக்" செய்து "அக்னி" இதழின் முகப்பு அட்டையில் பிரசுரித்தார்.

ஆம். அட்டையில் அந்த ஓவியம் அழகாகத்தான் இருந்தது. பலரும் பின்னணி தெரியாமல் வியந்தார்கள்.

நீர்க்காழும்பில் எமக்கு கல்வி ஒளி வழங்கிய விஜயரத்தினம் மகா வித்தயாலயத்தின் பழைய மாணவர் "நாமகள் விழா" வை வெறும் சமயச்சடங்காகக் கூறி நடத்தாமல் கலை, இலக்கிய விழாவாகவே கொண்டாடிய காலம் அது. ஒவ்வொரு நாமகள் விழாவிலும் இலக்கியச் சொற்பொழிவு, கருத்தரங்கு, கவியரங்கு வைப்போம்.

ஒரு சமயம் "விடியும் வரை கனவுகள்" என்ற தலைப்பில் கவியரங்கு. தலைமை : ஈழவாணன். அவரை வரவேற்க, "அக்னி வேள்வியில் வந்துதித்த கவிவாணா, எமதன்பு ஈழவாணா" என்று விளித்து கவிதை பாடினேன். இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றோ என்ற ஐயப்பாடும் எனக்கு பின்பு தோன்றியது.

�ழவாணன் "தினபதி"யில் மீண்டும் சேர்ந்து பணியாற்றிய சிறிது காலத்தில் மார்ட்டப்பால் மறைந்தார்.

�ழவாணனின் நீண்ட கால நண்பரும் தினபதி செய்தி ஆசிரியருமான வி. ரி. இரத்தினம் ஈழவாணனின் பூத உடலை ஒரு தமிழ்க் கவிஞருக்கே உரித்தான முறையில் வேட்டி, சால்வையுடன் அலங்கரிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

�ழவாணனின் மனைவியின் ஊர் திருநெல்வேலியில் இறுதிச் சடங்கு. பூத உடல் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டது.

எனக்கு உரிய நேரத்தில் பஸ் கிடைக்காமல் மறுநாள் காலையில் அஸ்தி எடுக்கும் வேளையிலேயே அங்கு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

அவரின் அருமைத்துணைவி என்னைக் கண்டு கதறிய காட்சியும், அவரின் அன்புச் செல்வன் சிறிய பாலகன் வேட்டி அணிந்து என்னுடன் கைகோர்த்து தந்தையின் அஸ்தி எடுக்க புறப்பட்டு வந்ததும் இன்றும் என் மனக்கண்ணில் அழியாத சோகச் சித்திரம் தான்.

1984 இல் கொழும்பில் "வலம்புரி கவிதா வட்டம்" (வகவம்) தினகரன் ஆசிரியர் திரு. இ. சிவகுருநாதன் தலைமையில் ஈழவாணனுக்கு கவிதா அஞ்சலி நிகழ்வை நடத்தியபொழுது எனது கண்ணர் அஞ்சலியை சமர்ப்பித்தேன்.

"யுக வெளியின்
கவிப்புருஷா
நீ "அக்னி"யிடம்
அகப்பட்டுக் கொண்டாலும்
உன் "அக்னி"க் கவிதைகள்
உன்னையும் - உன்
காலத்தையும் வாழ்விக்கும்".

-என்று "வகவம்" அன்று வெளியிட்ட சிறிய பிரசரத்தின் முன்பக்கத்தில் அவரைப் போற்றியிருந்தது.

புதுமைப்பித்தன் மறைந்த பின்பு அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய சிதம்பரருநாதன் எழுதிய "புதுமைப்பித்தன் வரலாறு" நூலின் முன்னுரையில் அவர் குறிப்பிட்டதே என் நினைவுக்கு வருகின்றது.

"புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம். உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை".

கவிஞர் ஈழவாணனைப் பற்றி கூறுவதாயின் "அவர் எமக்கெல்லாம் ஒரு பாடம்".

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

ரெஷ்லை க. பேரன்

"சங்கத் தமிழாலே தாலட்டுப்பாடு எந்தன்
தங்கக் குழந்தையை நான் நித்திரயாக்கிவிட்டால்
திடீரன்று கேட்கும் வெழச்சத்தம் எங்கோ
அர்த்த ராத்திரியில் ஆசையாய் மணம் முடித்த
அன்பு மனையாளைக் கட்டியனைத்து
ஒரு முத்தம் தரவென்று
சிந்தையில் நினைத்திட்டால் கேட்கும் ஒரு குண்டுச்சத்தம்
நெஞ்சு கலங்கி என் வேட்கையும் கலைந்து மிக்க
வேதனையோடு நான் முகத்தைத் திருப்பிடுவேன்
குண்டுகள் வந்து கூரையைத் துளைத்தாலும் என்று
கட்டிவின் அடியினிலே பின்னையை பெண்டிலை நான்
தள்ளியே சாக்கால் மூடிப் பதுங்கியே பதகளிப்பேன்
கறுப்புக் கழுகுகள் ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டால்
ஜோ வென்று அலறும் இதயம்
எப்பெப்ப... என்னென்ன... எங்கேயோ என்றெல்லாம்
எண்ணி ஏங்கித் தீய்ந்து கருகி
உருகி வாடும் பாழும் இதயம்
துளிர்க்கத் துடிக்கும் - ஆனால் நாட்டிலோ
சரளிப்பு இல்லையே...."

1987ஆம் ஆண்டு "எங்கள் பேரன்" எமக்களித்த கவிதை திது. நான்கு ஆண்டுகளில் - அதாவது 15-7-1991 ஆம் திகதி நள்ளிரவில் பேரன் - இந்தக் கவிதையை நினைத்திருப்பாரா? தனது அங்பு மனையாளையும் - பிள்ளைச் செல்வங்களையும் சாக்கால் முடி - கட்டிலின் அடியிலே தள்ளிக் காப்பாற்ற முனைந்திருப்பாரா....?

எவருமே அறிந்திருக்க மாட்டார்கள்.

அரக்கர்களின் "ஆட்லரி" எறிகணைத் தாக்குதலில் மனைவி மக்களையும் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு போய் விட்டார் எங்கள் பேரன். இரத்தத்தை உறைய வைத்து - நெஞ்சமதை அடைக்க வைத்து வெடித்துச் சிதறிய விம்மல்கள் எத்தனை.... எத்தனை?

செய்தி கேட்டு - கலங்கிப் போனேன்.

ஆறுதல் தெரிவித்து கடிதம் எழுதவும் மனைவி மக்களை விட்டுச் செல்லாமல் உடன் அழைத்துச் சென்று விட்டாரே.....

எம்மையெல்லாம் உலுக்கிய சம்பவம் அவர் தம் குடும்பத்துடன் மறைந்தது.

பேரன் பத்திரிகை நிருபராக எழுத்துப் பணியை ஆரம்பித்து ஆக்க திலக்கியகாரனாக பரிமளித்தவர்.

எழுத்தாளர்களுக்கும் (WRITER) பத்திரிகையாளர்களுக்கும் (JOURNALIST) இடையே நாலிழை வித்தியாசம்தான். இரண்டு தரப்பாருக்குமே பொறுப்புணர்வும் தார்மீகக் கடமைகளும் இருக்கவேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் - பத்திரிகையாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் பணத்துக்காக பேனை பிடிப்பவர்கள்

அழர்வம். எழுத்தையே முழு வாழ்க்கைக்குமான தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் கூட இங்கு பெருமளவில் சம்பாதித்தவர்கள் அல்லர். எழுதியவை வெளிவந்தாலே போதும் என்றளவில் ஆறுதல் அடைந்தவர்களே அநேகம்.

பேரனும் எழுதினார். செய்திகள் - கட்டுரைகள் - சிறுகதைகள் - நாவல் - கவிதை - அறிக்கைகள் - பேட்டிகள்.... இப்படியாக பலதும் எழுதிக் குவித்தவர் பேரன். பேரனின் எழுத்துக்களை - குறிப்பாக கதைகளைக் கூர்ந்து படித்தால் - அவை நடைச்சித்திரமாகவே காட்சியளிக்கும். செய்திகளும் - அறிக்கைகளும் எழுதிப் பழகியதனாலோ என்னவோ கதைகளும் சில சமயங்களில் அவ்வாறு அமைவதுண்டு.

இது, பத்திரிகையாளர்களுக்கு - ஆக்க இலக்கியம் படைக்கும் போது நேர்ந்துவிடும் அபாயம்தான். பேரனும் இந்த அபாயத்தில் சிக்குண்டார்.

இவர் அங்கம் வகித்த கொழும்பு "கலை இலக்கிய நண்பர் கழக"த்தின் மாதந்திர சந்திப்புகளில் விமர்சிக்கப்பட்டன இவரது எழுத்துக்கள். அச்சந்திப்புக்களை தனது வளர்ச்சிக்கு உரமாக்கிக் கொண்டார் பேரன்.

பழகுவதற்கு இனியவரான பேரன் - கூட்டங்களுக்கு வந்தால், கூட்டத்தின் செய்திகள் - நிச்சயம் ஏதாவது ஒரு சஞ்சிகையிலோ பத்திரிகையிலோ வெளியாகும் என திடமாக நாம் நம்பலாம்.

மனிதர்களுடன் பழகுதல் இனிய பண்பு. இந்தப்பண்பை இவரிடம் நான் கற்றேன். இந்தப் பண்பை எல்லோரிடமும் (படைப்பாளிகளிடம்) காண்பது அரிது.

இலக்கியவாதிகளை நேசிக்கும் இளம் தலைமுறைகள் சிலரிடம் "ஒட்டோகிராஃப்" வாங்கும் பழக்கம் உண்டு.

இந்தப் பழக்கம் மிக்க ஒரு இளைஞர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த ஒரு இலக்கிய சந்திப்பின் போது எம்மிடம் ஓட்டோகிராஃப் பெற வந்தார். நானும் - வேறு சில எழுத்தாளர்களும் வாழ்த்தும் எழுதி கையொப்பம் இட்டுக் கொடுத்தோம்.

அந்த இளைஞர் மற்றுமிரு எழுத்தாளரிடம் போனார்.

அவரோ - எனக்கு இப்படி ஓட்டோகிராஃப் போட்டு பழக்கம் இல்லை என்று மறுத்து விட்டார்.

அந்த இளைஞரின் முகம் வாடிவிட்டதை அவதானித்தேன்.

அந்த எழுத்தாளரின் "இங்கிதம் அற்ற செயல்" என்னையும் மிகவும் வருத்தியது.

பேரனிடம் இச்சம்பவத்தை பிரஸ்தாபித்தபொழுது, "ஓ..... இப்படியும் மனிதர்கள்" - என்றான் சொன்னாரே தவிர, சக எழுத்தாளர் பற்றிய கண்டனம் உதிர்க்கவில்லை.

பலதரப்பட்டவர்களிடமும் பழகியதன் அனுபவ வெளிப்பாட்டை அவரது இரத்தினச்சுருக்கமான பதிலில் கண்டேன் .

1972 ஆம் ஆண்டு முதல் 1986 ஆம் ஆண்டு வரையில் - இடையில் அவர் சில காலம் மத்திய கிழக்கில் பணிபுரிந்த காலம் தவிர்ந்து - அவருடன் பழகிய சந்தர்ப்பங்கள் பசுமையானவை.

இறுதியாக 1986 நவம்பரில் ழபாலசிங்கம் புத்தக சாலை உரிமையாளர் நண்பர் ஸ்ரீதரசிங் நண்பர் டொமினிக் ஜீவாவடன் இணைந்து பழம்பெரும் எழுத்தாளர் வரதர் தலைமையில் தேநீர் விருந்தொன்றை எனக்களித்தபோது, அதில் கலந்து கொண்டு என்னை வாழ்த்திப் பாராட்டிய பேரனை - அச்சந்திப்பின் பின்பு நான் சந்திக்கவில்லை.

அதுவே இறுதிச் சந்திப்பு.

"எழுத்தாளர்கள் - எழுதவேண்டும். எழுதாதவர்கள் எழுத்தாளர்கள் அல்ல. இறைக்க இறைக்கத்தான் தண்ணீர் ஊற்றெடுக்கும். இறைக்காத கிணறு நாறும். அதுபோல்தான் எழுத்தும். தொடர்ந்து எழுதாமல் விட்டால் - பின்பு எழுதுவது சோம்பலாக இருக்கும். எழுத்துக்கு சோம்பல்தான் முதல் எதிரி."

"பேரன் எனக்கு வழங்கிய புத்திமதிகள் இவை இது அனைவருக்கும் பொருந்தும்.

வடமராட்சியில் பிறந்த எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் கொண்ட தொகுதியொன்று "உயிர்ப்பு" என்ற பெயரில் வெளி வந்த சமயம் - அங்கு பிறந்து - வெளி இடங்களில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்த சோமகாந்தனின் (அழுத்துச் சோழ) சிறுகதைகள் இடம்பெறாமல் விட்டமை குறையெனக் கூறப்பட்டபொழுது, இத்தவறுக்கு பேரன்தான் பொறுப்பு என சிலரால் பொறுப்பற்ற முறையில் குற்றம் கமத்தப்பட்டது.

இத்தவறு தற்செயலானது என ஒப்புக் கொள்ள குற்றம் கமத்தியவர்கள் தயங்கினார்கள்.

சேரன் இவ்வாறு "திட்டமிட்டு" சோழனை புறக்கணித திருக்கபாட்டார் என்றே இப்பிபாழுதும் என்மனம் சொல்கின்றது.

இதிதொகுதிக்கு முன்னால் வழங்கிய பேராசிரியர் சிவத்தம்பியாவது (இவரும் வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர்) ஆரம்பத்தில் இதனைச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தால் சோழனின் கதையும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கலாம் - என்று சிவத்தம்பியில் நான் பழியைப் போட்டேன்.

சிவத்தம்பிக்கும் - சோழக்குமிடையே "நிழல்யுத்தம்" நடந்து கொண்டிருந்த காலம் அது.

எனினும் - அந்தத் தொகுதி - குறிப்பிடத்தகுந்தது. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் விமர்சனக் கோட்பாடுகள் திசைதிரும்புவதை சமிக்ஞையிட்ட முன்னுரை அது.

தனது பெயரில், தான் பிறந்த ஊரையும் இணைத்துக் கொண்டு இலக்கிய உலகில் தன்னை பதிவு செய்து கொண்ட பேரன் - அந்த ஊரையும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களையும் நேசித்த மாண்பு அவரின் பணிகளில் துலக்கமானது.

சொந்த மண்ணில் சொந்தங்களைக் கதறவைத்து எம்மையெல்லாம் கலங்க வைத்துப் பிரிந்த பேரனின் இழப்பு ஒரு பறத்தில் ஆழ்ந்த சோகமாயிருந்தாலும் மறுபறுத்தில் பெரிய நிம்மதி. ஏனென்றால் தனது உயிருக்குயிரான மனைவி மக்களுடன்தானே அவர் சென்றார்.

தனித்து அல்லவே!

காவலூர் எஸ். ஜெகநாதன்

"வீரகேசரி" அலுவலகம் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. "ஓப்புநோக்காளர்" அறைக்குள் PROOF திருத்திக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

"இங்கே.... யார் முருகழுபதி?" கேள்வி எழுந்த பக்கம் நோக்கித் திகைக்கிறேன், வாசல் கண்ணாடுக்கதவை தள்ளித் திறந்து கொண்டு ஒரு இளைஞர் நிற்கிறார்.

எனக்கும் அவரை முன்பின் தெரியாது.

"நான்தான் முருகழுபதி... நீங்கள் யார்.... உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று எழுகின்றேன்.

சக ஊழியர்களின் முகத்திலும் திகைப்பு வழிகின்றது. திடீரென ஒருவர் உடபுகுந்து இவ்வாறு நடந்து கொண்டது வியப்பல்வா?

அந்த வியப்பும் சில கணங்கள்தான்.

"நான் தான் காவலூர் ஜெகநாதன்"

"ஓ.... அது நீங்களா?"

"என்ன 'அது'... என்று அஃறினையில் அழைக்கிறீர்...?"

"மன்னிக்கவும்..... வாருங்கள்... உட்காருங்கள்" உள்ளே அழைக்கின்றேன்.

"நான் அவசரமாகத் திரும்பவேண்டும். அதற்கு முன்பு உங்களைப் பார்த்துப் பேச விரும்பினேன்..... நீங்கள்தானே ரஸஞானி?"

இப்படித்தான் எனக்கு காவலூர் ஜெகநாதனுடன் நட்பு மலர்ந்தது.

"அவசரமாகத் திரும்ப வேண்டும்" என்றாரே....

இந்த "அவசரம்" அவரது பேச்சில் - எழுத்தில் - செயலில் வாழ்க்கையில் நிரம்பியிருந்தது. அதனால்தானோ தெரியவில்லை அவர் "அவசரமாகவே" - எம்மிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

"நீ ஒரு அவசரக்குடுக்கையப்பா" - நன்றாக நெருங்கிப் பழகிய பின்பு ஒரு நாள் கோபமுடன் உரிமையுடன் சுத்தம் போட்டேன்.

இருவரும் உரததுச்சத்தம் போட்டு சண்டைகளும் பிடித்துள்ளோம். ஆனால் பகைத்துக் கொண்டதில்லை.

"நீ இப்போது என்னுடன் நெருக்கமாகிவிட்டாய்... அதனால்தான் எனது குறைகள் உனக்குத் தெரிகிறது" என்றார்.

"ஜெகநாதன்... எழுத்தாளனுக்கு கோபம் இருக்கலாம் - இருக்கவேண்டும்! ஆனால் அவசரம் இருக்கக்கூடாது. நிதானம்தான் முக்கியம்" - இவ்வாறு பலதடவைகள் சொல்லியிருப்பேன்.

1980 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் ஈழத்து இலக்கிய உலகில் அதிகம் பேசப்பட்டவர் காவலூர் ஜெகநாதன்.

காரணம் - இவரது எழுத்துக்கள் அடிக்கடி பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் இடம் பிடித்திருந்தன.

தொடர்க்கதை, சிறுக்கதை, கட்டுரை.... சடர் - சுதந்திரன் - வீரகேசரி - தினகரன் - தினபதி - சிந்தாமணி...இப்படியாக கொழும்புப் பத்திரிகைகளில் அடிக்கடி அவரது எழுத்துக்கள் பிரசரமாகிக் கொண்டிருந்தன.

எப்பொழுதும் வேகமாகத்தான் பேசவார். பேச்சில் அலட்சிய மனோபாவம் மேலோங்கி இருக்கும்.

எனது இலக்கிய நண்பர்களையும் சில சமயங்களில் “எடுத்தெறிந்து” பேசவார். இச்சந்தர்ப்பங்களில்தான் நாம் மோதிக்கொள்வதுண்டு.

இம்மோதல் நீடிக்காது, முற்றுப்புள்ளி இடுபவரும் அவர்தான்.

“சரி.. சரி.. விடு மச்சான்... உன்னிட்ட சொல்லாமல் வேறு யாரிடம்தான் சொல்வது” - உரிமையுடன் சமாதானமாகிவிடுவார்.

கொழும்புக்கு வரும் சமயங்களிலெல்லாம் என்னைச் சந்திக்கத் தவறுவதுமில்லை.

சடர், சுதந்திரனில் அடிக்கடி எழுதியமையாலும் - முற்போக்கு இலக்கிய முகாமுடன் இயல்பாகவே கொண்டிருந்த வெறுப்பினாலும் பல எழுத்தாளர்கள் இவருடன் நண்பராகிக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்தனர்.

இந்நிலைமையை ஜெகநாதன் உள்ளுர விரும்பவில்லை. மனம் வெதும்பிச் சொல்வார், “மச்சான்... நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்று பார்க்காமல் - எதில் எழுதுகிறேன் என்று பார்க்கிறார்கள்”

“மல்லிகை”யிலும் எழுதும்....எல்லோரும் பார்ப்பார்கள் என்றேன். எழுதினார். தனது எழுத்துக்களை “மல்லிகை” ஜீவா பிரசுரிக்கமாட்டரோ என்ற அவரது தயக்கம் நீங்கியது.

அத்துடன் ஜெகநாதனிடமிருந்தும் “குழு மனப்பான்மைப் போக்கும்” நீங்கியது.

தமிழகப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினார். தமிழகம் போய்வந்து பல நட்புகளையும் தேடிக்கொண்டார்.

“இவர் நட்புகளைத் தேடுவது அவரது தேவைகளின் பொருட்டுத்தானோ?” என்ற சந்தேகமும் இலக்கிய வட்டாரத்தில் உருவானது.

“ஆப்படி என்ன தேவை?”

தேவை இருந்தது. அவரது படைப்புகளுக்கு களம் தேவைப்பட்டது. களம் கொடுத்தவர்களெல்லாம் நண்பர்களானார்கள்.

தமிழகத்தின் தரமான சிறுசன்சிகைகள் உட்பட ஜனரஞ்சகமான வணிக நோக்குச் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதினார்.

அடுத்துத்து அவரது புத்தகங்கள் தமிழகத்தில் வெளியாகின.

வேகம்.... வேகம்..... வேகம்....

“மச்சான்.... உனது சுறுசுறுப்பு.... மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.... ஆனால் இந்த வேகம்.... எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது” என்று மனம் விட்டுச் சொன்னேன்.

நான் குறிப்பிட்ட பயம் வேறு.... ஆனால் நடந்த பயங்கரமோ வேறு!

“ஜெகநாதன்.... எனக்கும் தமிழ்நாட்டைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசை. ஜீவா பல தடவை தம்முடன் அழைத்தார். போகமுடியாவில்லை....

"சரி.... என்னுடன் வா....OFFICE இல் வீவு எடுத்துக் கொள். தங்குவது எங்கே என்று யோசிக்காதே - அண்ணாநகரில் எங்கள் வீட்டில் தங்கலாம்.... ஊரையும் பார்க்கலாம் - உனது உறவினர்களையும் சந்திக்கலாம்.... 83 இல் தமிழகத்துக்கு இடம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுடனும் பேசலாம்.... யோசிக்காமல் பயணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய....".

எனக்கு தெரிய மூட்டியதுடன் நின்றுவிடாமல் நீர்கொழும்பில் வீட்டுக்கு வந்து எனது மனைவியிடமும் சொன்னார்.

அங்கு - எனது வீட்டுக்கு வராத எழுத்தாளர்களை விரல் விட்டுச் சொல்லிவிடலாம்.

உணவுண்டு உறங்கும்போது சொன்னார், "மச்சான் மணிக்கூட்டில் அதிகாலை 4 மணிக்கு "அலார்ம்" வைத்துவிடு..."

"நான்கு மணிக்கு எழுந்து என்ன செய்யப் போகிறாய்?"

"வீரகேசரிக்கு ஒரு கதை கொடுக்க வேண்டும்.. விடியவே எழும்பினால் எழுதி முடிச்சிடலாம்... வேலைக்குப் போகும் போது உண்ணிடமே கொடுத்துவிடலாம்." என்றார்.

"எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. இது எப்படி சாத்தியம்! ஒரு சிறுகதையை பல தடவை எழுதித் திருத்தியும்- வெட்டியும்தானே - செப்பமாக்க முடியும். இவன் என்ன சொல்கிறான். ஒரே முச்சில் எழுதி விடுவானோ.... அது தரமாக இருக்குமோ..." என் மனதில் நினைத்ததை வெளியில் சொல்லவில்லை.

குறிப்பிட்டவாறு அதிகாலை 4 மணிக்கே எழுந்து எழுதித் தந்தார். பின்பு வீரகேசரியில் வெளியாகியது. தரமாகத்தான் இருந்தது.

"காலையில் எழுந்து எழுது... ஆழந்த துயில் கலைந்து எழுது... எழுத முடியும்..." என்று எனக்கு உபதேசித்தவர் நண்பர் காவலூர் ஜெகநாதன்.

இது எழுத்தளர்களுக்கு மட்டுமல்ல ஏந்தத்துறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களுக்கும் நல்ல ஆலோசனைதான்.

பாரதியும் சொன்னாரே...

"காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு" என்று.

பிரபல்யமான சிறந்த எழுத்தாளர் "தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை" அதிகாலை 3 மணிக்கு எழுந்து படிப்பாராம் - எழுதுவாராம்.

அவஸ்திரேவியாவின் குளிர் காலத்திலும் அதிகாலையே எழுந்து எழுதும் எழுத்துத்தான் என்னுடையது. இயந்திரமயமான வாழ்வுக்குப் பலியாகிப் படிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் நேரம் ஒதுக்க முடியாமல் தவிக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கு - நண்பர் காவலூர் ஜெகநாதனின் ஆலோசனையைத்தான் நான் வழங்க முடியும்.

1984 ஆம் ஆண்டு என்னை தமிழகத்துக்கு அழைத்த ஜெகநாதன் - அழைத்ததுடன் நின்றுவிடவில்லை.

"தீபம்" நா. பாரத்தசாரதியிடம் சென்று அவரது "தீபம் காரியாலய"த்தில் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பையும் ஒழுங்கு செய்தார்.

அந்த இலக்கிய ஏடு வெளிவந்த காரியாலயத்தில் - தரையில் கம்பளம் விரித்து அமர்ந்து உரையாடினோம். எனது வாழ்வின் இனிய மாலைப்பொழுது - வித்தியாசமான - சிந்தனைப் பொழுது - அந்த நாள்.

தி. க. சிவசங்கரன் (தி.க.சி) தலைமை. சிதம்பரகுநாதன், சிட்டி, ராஜம்கிருஷ்ணன், சா. கந்தசாமி, ஜெயந்தன், சிவபாதசுந்தரம்,

அசோகமித்திரன் உட்பட ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் - மு. கனகராசன், கணபதி கணேசன், நவம் (இன்று கண்டாவில் நான்காவது பரிமாணம் ஆசிரியர்) ஆகியோர் கலந்து கொண்ட அருமையான இலக்கியச் சந்திப்பு.

வீரகேசரியில் “இலக்கியப்பலகணி”க்கு எழுதுவதற்கு நிறைய தகவல்களைத் திரட்டுவதற்கும் உதவியது அந்த தமிழகப்பயணம். என்ன உரிமையோடு உபசரித்து - ஊர் சுற்றிக்காட்டிய நண்பன் இன்று இல்லை.

1985 இல் - ஒரு நாள் ஜூர்மனியிலிருந்து ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு. “எழுத்தாளர் காலஹர் ஜெகநாதன் பற்றிய தூயரமான செய்தி வெளியாகியுள்ளது. உங்களுக்கு எதும் தெரியுமா?...” அந்தக்குரவின் சொந்தக்காரர் யார் என்பது எனக்கு இன்று வரையில் தெரியாது.

ஆயினும்-நிதானமாக - “அப்படி பொன்றும் கேள்விப்படவில்லை சிலமாதங்களாக அவர் இங்கு வரவில்லை... விசாரித்துப்பார்க்க வேண்டும்” என்றேன்.

ஒரு மாதம் கழிந்து - ஜெகநாதனின் “இனி வரும் நாட்கள்” குறுநாவல் பார்சலில் எனக்கு வந்தது. முகவரி அவரது கையெழுத்துத்தான். கடிதம் ஒன்றும் இல்லை.

பலரிடத்தும் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தேன்.

இன்னும் என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

எனக்கு சொல்லப்பட்ட செய்திகளை ஊர்ஜிதப்படுத்தவும் இயலவில்லை.

என்னுடன் தாமாகவே வந்து நட்புப்பூண்டு - உறவாடு உரிமையோடு சண்டையும் பிடித்து - இலக்கியப்பலகணிக்காக

செய்திகள் பல திரட்டித்தந்து - எழுது... எழுது... எழுதிக் கொண்டேயிரு... என்று ஊக்கமளித்த நண்பன் இன்று இல்லையாம். ஆனால் நினைவுகள்தான் எஞ்சியுள்ளன.

அவர் கடத்தப்பட்டார் - கொலை செய்யப்பட்டார்.

கடத்தியது யார்... கொன்றவர்கள் யார்? அவிழ்க்க முடியாத பல புதிர்களில் இதுவும் ஓன்று.

என் - எதற்காக - என்ற மர்மமும் துலங்கவில்லை. அதனால்தானோ - இன்றுவரையில் அவரது நண்பர்களிட மிருந்து அனுதாபச் செய்திகளோ - அஞ்சலி உரைகளோ - நினைவு தினக் கூட்டங்களோ இல்லை.

எனினும் - அவர் நினைவுகளாக எம்முடன்!

— ஸ் ஸ் ஸ் ஸ் ஸ் ஸ் ஸ்

கலாநீதி விதாலி ஃபுர்னீக்கா

ஒரு மனிதரை நினெனப்பது சுகமானது. அவரைப்பற்றி எழுதுவது சுகமானதல்ல - சுலபமானதும் அல்ல.

ஆம், எங்கள் அன்புக்குப் பாத்திரமான சோவியத் எழுத்தாளரும் தமிழ் இலக்கியத்தின் மீது அளவற்ற அக்கறையும் தமிழ் இலக்கியவாதிகளிடத்தே ஆத்மார்த்தமான நேசிப்பும் கொண்ட “விதாலி ஃபுர்னீக்கா” நினெவில் கலந்துவிட்ட அற்புதமான மனிதர்.

ஃபுர்னீக்கா, சோவியத் நாட்டில் உக்ரேயன் மாநிலத்தில் 1940இல் சாதாரண விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். தமது 25 வயது வாலிபப் பருவத்தில் “லெனின் கிராட்” நகரில் கட்டிடத் தொழிலாளியாக வேலை செய்து கொண்டிருந்த சமயம் - ஒரு நாள் புத்தகக் கடையொன்றுக்குப் போயிருக்கிறார்.

அங்கே ருஷ்ய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்ட இந்திய - தமிழ் கவிஞரின் கவிதை நூல் அவர் கண்களுக்கு எதிர்பாரத விதமாக தென்படுகிறது.

அக்கவிதைகளின் ஆசான் எங்கள் மகாகவி பாரதி~~—~~. அந்த சர்வதேச கவியின் - சிந்தனைகளும் சர்வதேச வியாபகமாக உருப்பெற்ற கருத்துக்களும் இந்தத் தொழிலாளியை பெரிதும் கவர்ந்து விடுகிறது.

வாழ்வக்கு வருமானம் தந்து கொண்டிருந்த தொழிலை உதறிவிட்டு, லெனின் கிராட் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பிரிவில் மாணவராகச் சேர்ந்துவிடுகிறார் - விதாலி ஃபுர்னீக்கா.

அன்று முதல் - அதாவது 1965 ஆம் ஆண்டு முதல் - தமது மறைவு வரையிலும் தமிழையும் தமது உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

இலக்கிய வட்டாரத்தில் பிரசித்தமான ஃபார்னீக்காவை தமிழ் மக்களில் எத்தனை பேர் அறிந்துள்ளார்கள் என்பது விமர்சனத் திற்குரியது. எனவே இங்கு அவருக்கு சிறிது அறிமுகம் அவசியம் எனக் கருதுகின்றேன்.

இந்த அறிமுகப்படுத்தல் - அவருக்கு பெருமை சேர்ப்பதாகவும் "உணர்ச்சி" நிலையிலேயே "தமிழ்க்கோட்டம்" போட்டுக்கொண்டு அறிவுப்பூர்வமாகச் சிந்திக்கத் தவறிப்போகின்றவர்கள் "கண்டு கொள்ளத் தவறிய" அந்த மாமனிதரின் தமிழ்ப்பணியை நினைவு படுத்துவதாகவுமே அமைகிறது.

ஒரு விவசாய பாட்டாளி வர்க்கப் பிரதிநிதி மகாகவி பாரதியின் சிந்தனைகளாலும் செழுமையான கவித்துவத்தினாலும் ஆகர்சிக்கப்பட்டு தமிழைப் பயின்று தமிழ், கலை, இலக்கியங்களையும் படைப்பாளிகளையும், தமிழ் பேசும் மக்களையும் தேடி அலைந்து - தனது தீராத தமிழ்த் தாகத்தைத் தணித்துக்கொள்ள வாழ்நாளில் கால் நூற்றாண்டுக்கும் மேல் பெரும்பகுதி நேரத்தை செலவிட்ட சோவியத் அறிஞரின் சேவை காலத்தில் பதிவு செய்யப்படவேண்டியது.

"செம்பியன்" என தமிழ் இலக்கிய வட்டாரத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட சோவியத் அறிஞர் கலாநிதி செம்யோன் நுதின் அவர்களிடம் 1965 இல் பயிற்சி பெறத் தொடங்கிய ஃபார்னீக்கா, பின்னர் தமிழகம் வந்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் டாக்டர் மு. வரதராசனிடம் பயின்றார்.

"தமிழகப்பித்தன்" எனப் புனைபிபயரும் வைத்துக்கொண்டார்.

சோவியத் விஞ்ஞானப் பேரவையின் அனுசரணையில் இயங்கிய "மாஸ்கோ ஓரியண்டல் இன்ஸ்டிசியூட்" டிஸ் கலாநிதி பட்டம் பெற்றார். தமது கலாநிதிப் பட்டத்தின் ஆய்வுக்காக "தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம்", ஜெயகாந்தனின் படைப்பிலக்கியம் முதலானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்தார். இவர் எழுதிய நூற்றுக் கணக்கான கட்டுரைகள் தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு, கலாசாரம் சார்ந்தாகவே அமைந்தன.

சோவியத் மக்களுக்கு தமிழ் மக்களையும் அவர்தம் கலை, இலக்கியங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பண்பாட்டு விழுமியங்களையும் சிறப்பாக அறிமுகப்படுத்தியவர்களின் வரிசையில் ஃபூர்ணீக்கா பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றார்.

பாரதி நூற்றாண்டு கொண்டாடப்பட்ட வேளையில் சோவியத் குழுவின் செயலாளராகவும் பணியாற்றினார்.

ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்பாகவும் ஆராய்ந்து - பல ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் எழுதினார். ஈழத்து படைப்பிலக்கியங்கள் பலவற்றை ருஷ்ய மொழியில் பெயர்த்தவரும் இவர்தான். தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் இவரது நண்பர்கள் பெரும்பாலும் இலக்கியவாதிகளாகவும் பத்திரிகையாளர்களாகவும் மொழிபெயர்ப் பாளர்களாகவும் திகழ்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் ஊர் ஊராகச் சுற்றி அலைந்து தகவல்கள் திரட்டி தமிழரின் தொன்மை, நாகரீகம், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிதாயங்களை யெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்து ருஷ்ய மொழியில் அரிய நூல் ஒன்றையும் வெளியிட்டார்.

1985 இல் சோவியத்தின் தலைநகர் மாஸ்கோவில் நடைபெற்ற 12 ஆவது சார்வேதச மாணவர் - இளைஞர் விழாவுக்காக சென்ற சமயம், மாஸ்கோவில் இறங்கியவுடனே நான் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்ட முதல் அன்பர் ஃபூர்ணீக்கா அவர்கள்தான்.

புறப்படுவதற்கு முன்பே கடிதம் எழுதியிருந்தேன் அச்சமயம் அவர் மாஸ்கோ "ராதுகா" பதிப்பகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

"ராதுகா" என்றால் ரஷ்ய மொழியில் "வானவில்" என்று அர்த்தம். எனக்கு இதனைச் சொல்லித் தந்தவரும் ஃபூர்ணீக்காதான்.

பல சோவியத் இலக்கியங்களை தமிழில் நாம் படிப்பதற்கு இந்த பதிப்பகம்தான் காரணம். சிறந்தமுறையில் அச்சிடப்பட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட பல புத்தகங்களை இந்த "வானவில்" எமக்கு வழங்கியுள்ளது.

மாஸ்கோ வீதிகள் எனக்கு அறிமுகமில்லாதவை. மொழியும் ஒரு பிரச்சினை. எமக்குத் துணையாக நியமிக்கப்பட்டவர்களின் உதவியை நாடியிருக்கலாம். எனினும் - அவரை சந்திக்க வழித்துணையாக மகாகவி உருத்திரமூர்த்தியின் முத்த புதல்வர் பாண்டியன் (அப்பொழுது அவர் அங்கு மாணவர்) வந்தார்.

இந்த முதல் சந்திப்புக் குறித்து ஏற்கனவே, எனது "சமதர்ம பூங்காவில்" நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். ஆயினும் அந்த முதல் சந்திப்பு எமக்கிடையே ஏற்படுத்திய அறிமுகம் பின்னாளில் பயன் மிக்கதாய் அமைந்தது குறித்து இன்றும் ஆனந்தமடைகின்றேன்.

இந்த நினைவுக் குறிப்புகளைப் படிப்பதற்கும் படித்துவிட்டு பதில் எழுதுவதற்கும் இன்று எங்கள் ஃபூர்ணீக்கா இல்லையே என உணரும்பொழுது சோகம் மனதை அழுத்துகிறது. நினைவுகள்' சாக்வதமானவை.

இந்த "நினைவுகள்" தொடர்பாக ஃபூர்ணீக்கா தமது டயரியில் குறித்திருந்ததை அவரது அருமை வாசகர்கள் அறிந்திருக்கலாம். மீண்டும் இங்கே அந்த "டயரிக்குறிப்பை" காரணத்தோடு தருகின்றேன்.

ஃபார்னீக்கா எழுதுகிறாரா...,

"மனிதனின் நினைவாற்றல் மகத்தான சிறப்புமிக்கது. நினைவாற்றல் என்பது முடிவற்றது. அது அப்படித்தான்.... எப்படிப் பார்த்தாலும் நினைவாற்றலுக்கு இணையான இன்னொரு பண்டை மனிதனிடம் என்னால் இனங்காண முடியவில்லை.

நினைவாற்றல் என்பது மிகக் கடுமையான நீதிபதி. அதுவே நம் மனச்சாட்சி; நம்மோடு எப்போதும் உடனிருக்கும் நண்பன்; நம்மைப் பாதுகாக்கிற தாய்; நம்மைப் பெருமைப்படுத்துகிற தந்தை; எல்லாம் நினைவாற்றல்தான்" (நட்பில் பூத்த மலர்கள்- ஜெயகாந்தன் பக்கம் - 5)

ஆம், ஃபார்னீக்கா குறிப்பிட்டதைப்போன்றே - அவரது நினைவாற்றலும் உன்னதமானதுதான் என்று என்னால் நிதானிக்க முடிகிறது.

ஃபார்னீக்காவின் தாயகம் உக்ரேயன். தாய் மொழியும் அதுவே.

தமிழுக்குப் பாரதி - வங்கத்திற்கு தாகூர் என்றால் உக்ரேயினுக்கு தராஷ் செவ்சென்கோவ்.

நான் மாஸ்கோவில், ஃபார்னீக்காவை சந்தித்த காலப்பகுதியில், அந்த உக்ரேயன் மகாகவியின் 125 ஆம் வருட நினைவு நாள் சிறப்பு நிகழ்ச்சிகளுக்கான பூர்வாங்க வேலைகளில் அவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

தராஷ் செவ்சென்கோவை உலகின் இதர மொழிகளில் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் யார் யார் என்று தேடிக் கொண்டிருந்தார் ஃபார்னீக்கா.

அன்றைய எமது சந்திப்பு அவருக்குப் பெரும் உதவியாக இருந்தது.

"நண்பரே... இலங்கையில் கே. கணேஷ், எச். எம். பி. மொழிறுதீன் ஆகியோர் எங்கள் உக்ரேயன் மகாகவியைப் பற்றி நன்கு அறிந்து எழுதியவர்கள். அவரின் கவிதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள். எனது நீண்ட கால நினைவில் அவர்கள் இருவரும் வாசம் செய்கின்றனர். ஆனால் தொடர்பு கொள்ள கைவசம் முகவரி இல்லை. நீங்கள்தான் உதவி செய்யவேண்டும்" என்றார்.

மிகுந்த மனநிறைவுடன் அவர் குறிப்பிட்ட இரண்டு நண்பர்களின் முகவரிகளையும் அனுப்பி வைத்ததுடன் இம்மூவர் மத்தியிலும் நட்புறவு தோன்றத் துணை நின்றேன.

நண்பர் கே. கணேஷ் இப்பொழுதும் இதற்காக என்னை மிகுந்த நன்றியணர்வோடு நேசிக்கின்றார்.

அவர், தராஷ் செவ்சென்கோவை மீண்டும் நினைக்கவும் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து மொழி பெயர்க்கவும் அந்த மகாகவியின் 125 ஆவது வருட நினைவு விழாவில் கலந்து கொள்வதற்கு ருஷ்யாவுக்கு பயணமாவதற்கும் நான் ஃபூர்ணீக்காவுடன் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த தொடர்பும் உறவும்தான் காரணம் என்று அடிக்கடி நினைவுபடுத்தி கடிதங்கள் எழுதுகிறார் நண்பர் கணேஷ்.

1986 இல் ஒரு சோவியத் குழுவில் அங்கம் வகித்து ஃபூர்ணீக்கா குறுகியகால விஜயம் மேற்கொண்டு கொழும்புக்கு வருகை தந்த சமயம் - முன்னேற்பாடு எதும் இன்றி சிறிய கூட்டம் ஒன்றை கொட்டாஞ்சேனையில் நடத்தினோம்.

"வலம்புரி கவிதா வட்டம்" (வகவம்) மாதாந்தம் நடத்தும் இலக்கியச் சந்திப்பும் கவிதா அமர்வுமே - இவ்வாறு திடீரென ஃபூர்ணீக்காவுடனான இலக்கியச் சந்திப்புக் கூட்டமாக அமைந்தது.

"வகவம்" கவிஞர்கள், கவிதையால் ஃபுர்ஸீக்காவுக்கு புகழாரம் துட்டனார்கள். இந்தப் பயணத்தில் அவர் - நண்பர் கே. கணேஷ், எச். எம். பி. மொஹிதீன் உட்பட பலரையும் சந்தித்தார்.

கால அவகாசம் இன்மையால் யாழ்ப்பாணத்திலும் இன்னும் பல இடங்களிலும் அவர் நேசித்த இலக்கியவரிகளைச் சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டது.

பலரது பெயர்கள் அவர் நாவில் வந்தன. அவர்களையெல்லாம் விசாரித்தார்.

ஃபுர்ஸீக்காவின் நினைவாற்றல் மகத்தானதுதான். அவரே எழுதியள்ளவாறு அதற்கு இனையான இன்னொரு பண்பு இல்லைத்தான்.

இந்த நினைவாற்றல் பண்பின் அடையாளமாகத்தான் நாம் இன்று அந்த உக்ரேயன் மகாகவி தராஷ் செவ்சென்கோவின் கவிதைகளை எங்கள் எழுத்தின் மூத்த தலைமுறை படைப்பாளியும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஸ்தாபகர்களில் ஒருவருமான கே. கணேஷ் அவர்களினால் தமிழில் பார்க்கின்றோம்.

ஃபுர்ஸீக்கா சம்பந்தப்பட்ட ஜெயகாந்தனின் "நட்பில் டுத்த மலர்கள்" - நா. முகம்மது செரீபு மொழி பெயர்த்த - ஃபுர்ஸீக்கா ருஷ்ய மொழியில் எழுதிய, "பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை" ஆகியனவற்றை நண்பர் ராஜஸீகாந்தன் ஊடாக அனுப்பி வைத்தவரும் கே. கணேஷ்தான்.

கண்டி தலாத்துழையாவில் வசித்த கணேஷ் அவர்களும் நீர்கொழும்பில் இருந்த நானும் "நெருக்கமான நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் காரணமாயிருந்த ஃபுர்ஸீக்கா எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தார் என்ற துயரச் செய்தியை தாங்கி வந்ததும் கணேஷ் எழுதிய கடிதம்தான்.

ஃபூர்ஸீக்கா எனக்காக தனது கையொப்பத்துடன் வழங்கிய “பிறப்பு முதல் இறப்புவரை” ருஷ்ய மூல நூலும் என் மனைவிக்கும் பின்னைகளுக்கும் தந்துவிட்ட பரிசுப்பொருட்களும் இன்றும் எங்களுடன் அவரது சகோதர வாஞ்சசையை உணர்த்திக் கொண்டு தானிருக்கின்றன.

பல்வேறு தமிழ் படைப்புகள் சோவியத் மக்களுக்கு அறிமுகமாவதற்கு காரணமாயிருந்த ஃபூர்ஸீக்கா புரிந்த இலக்கியப் பணிகளை இங்கே பட்டியலிடமுடியாது; அவை ஏராளம்.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக மற்றுமொரு சோவியத் அறிஞர் கலாநிதி எல். வி. புச்சிகினா அவர்களுடன் இணைந்து மகாகவி பாரதியாரைப் பற்றி ருஷ்ய மொழியில் ஒரு நூலை எழுதியதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

இந்தக் தகவலைத் தொடர்ந்து அவரது மறைவுச் செய்தியும் வந்தது.

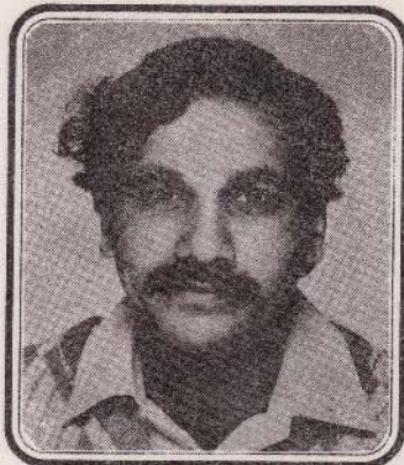
தமிழ்க் கூறும் நல்லுலகம், அமரார் ஃபூர்ஸீக்காவை என்றென்றும் மாணசீகமாக வாழ்த்திக் கொண்டே இருக்கும்.

அவரைப்பற்றி எழுதுவதற்கு நிறைய உண்டு. சுலபமான காரியம் அல்ல.

நினைத்துப் பார்க்கும்போது, தமிழ்மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்றுதல் தமிழர்களுக்கே முன்னுதாரணமானது.

“ஃபூர்ஸீக்கா..... எங்கள் இனிய சகோதரனே என்றென்றும் நீங்கள் எம்முடன் இருக்கிறீர்கள்.”

தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம்

இலங்கையின் “நீர்கொழும்பு” என்ற ஊரில் பிறந்த “முருகப்பதி” அவர்கள் 1972ல் ‘கனவுகள் ஆயிரம்’ சிறுகதை மூலமாக “மல்லிகையில் அறிமுகமானார். 1975ல் வெளியான ‘சுமையின் பங்காளிகள்’ என்ற இவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு இலங்கை ‘சாகித்திய மண்டலப் பரிசு’ கிடைத்தது. 1986ல் தமிழகத்தில், ‘சமாந்தரங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தது. ‘சமதர்ம பூங்காவில்’ என்ற சோவியத் பயணக்கதை 1990ல் இலங்கையில் வெளியானது.

1977ல் இலங்கையின் ‘வீரகேசரி’ பத்திரிகையில் பணிபுரியத் தொடங்கிய இவர், 1985ல் அதன் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்தபோது சோவியத் அரசின் அழைப்பில் உலக இளைஞர் - மாணவர் விழாவில் கலந்து கொண்டார். 1983ல் இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய ‘பாரதி நூற்றாண்டு விழா’, 1992ல் அவஸ்திரேலிய விக்டோரியா மாநிலத்தில் “தமிழர் ஒன்றியம்” நடத்திய ‘முத்தமிழ் விழா’ என்பனவற்றில் முன்னின்று உழைத்தவர். நீர்கொழும்பு இலக்கிய வட்டத்தின் செயலாளராகவும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தேசியசபை உறுப்பினராகவும் கொழும்புக்கிளையின் செயலாளராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார்.

1987ல் அவஸ்திரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்த இவர், அவஸ்திரேலிய ‘தமிழ் அகதிகள் கழகம்’, ‘இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்’, ‘அவஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம்’ முதலான அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு முன்னின்று உழைத்தார். புலம்பெயர்ந்த ஸமத்தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் பணியில் உழைத்த இவர், தற்போது புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வெளியாகும் பத்திரிகைகளில் - சஞ்சிகைகளில் சிறுகதை, கட்டுரை, பேட்டி, பயண இலக்கியம் என்பன எழுதி வருகின்றார்.